AMY MARIE SANDRIN

Sàrut în zàpadà

ALCRIS

Capitolul 1

- Singură?

Formulele de abordare sigur se schimbaseră de când ea renunțase la întâlniri, gândi Ginger Thompson. O parte din ea era flatată de faptul că frumosul brunet din spatele ei chiar o observase. Cealaltă parte respinse o întrebare atât de directă.

- Nu-i treaba ta, răspunse ea, expirând un noruleț alb în aerul răcoros al dimineții. Se întreba dacă nu cumva se va interesa în continuare si de preferințele ei sexuale.

Replica lui se lăsă aşteptată si ea înfipse bețele schiurilor în zăpada densă, începând să înainteze.

Bărbatul râse uşor, un sunet profund care-i plăcu imediat.

- Nu mă refeream la statutul tău matrimonial, deşi n-ar fi rău de aflat. O urmă imediat în spate, cu grația unui schior înnăscut. Mă întrebam doar dacă urci singură. Dacă-i aşa, am să împart telescaunul cu tine.

- Eu... nu, încă nu urc. Aştept pe cineva. Jenată, Ginger se îndepărtă un pic lateral.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

- Ei bine, oricine ar fi, e un tip norocos. Bărbatul făcu un

semn cu ochiul si plecă, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

Ea se opri privindu-l. Steven dispăruse din viața ei pentru totdeauna. Avea tot dreptul la un flirt cu oricine îşi dorea. Deci, de ce n-ar putea? Dacă nu-şi schimba curând atitudinea față de bărbați, avea să sfârşească prin a fi singură pentru tot restul vieții, şi în nici un caz nu voia să devină asemenea mamei ei. Nu că ar fi avut ceva să-i reproşeze.

*

* *

-Inseninează-te, Ginger. Te-am luat la schi pentru distracție şi deconectare. Incă mai ştii să te distrezi, nu-i aşa?

Ginger o privea pe prietena ei, Robyn, pe deasupra sticlelor de bere de pe masă.

- Bineînțeles! pufni ea. Dar oare mai ştia? Reacția ei la bărbatul acela arătos întâlnit de dimineață pe pârtie, o făcea să nu mai fie atât de sigură.

Robyn se opri cu sticla maronie la jumătatea drumului către buzele rujate țipător.

-Atunci dovedeşte-o, femeie! Ştii, nu în fiecare zi câştig bilete gratuite la concurs. Trebuie să profităm de ocazie. Vreau s-o văd pe vechea Ginger, cea pe care o ştiu eu. Puse sticla pe masă şi se aplecă puțin, o şuviță din părul ei castaniu încolăcindu-se în jurul cercelului de aur. Am avut nişte momente minunate, tu şi cu mine.

Scânteierea din ochii lui Robyn era evidentă şi Ginger trebui să surâdă.

- Din câte-mi amintesc eu, obişnuiam să intrăm într-o grămadă de necazuri.

-Necaz... distracție. Nu-i nici o diferență. N-am făcut niciodată ceva ilegal. Şi dacă e rândul meu să-mi amintesc, îți plăceau micile noastre escapade la fel de mult ca şi mie.

Işi aminti prima întâlnire cu Robyn de mult, în gimnaziu. Ginger se mutase în zona Denver după începutul anului şcolar.

Profesoara o trimisese înapoi în clasă să-i aducă un pulovăr. Imediat ce a intrat în clasă, a remarcat-o pe Robyn îndesând o broască în cutia cu prânzul unei colege care o tachinase. Robyn a convins-o pe Ginger să pretindă că nu văzuse nimic şi de atunci au rămas prietene loiale.

-Nu te uita acum dar doi tipi ne privesc insistent.

Ginger începu să se întoarcă în scaun. Nu că ar fi crezut că

vreun bărbat ar fi interesat de o femeie care nu ştia să se distreze. Probabil erau interesaţi de Robyn.

- Unde?

- Nu acum! Nu vrem să ştie că ne-am dat seama că se uită spre noi. Chiar că eşti ruginită. Cinci ani într-o relaţie anostă nu te-au favorizat deloc.

Inima lui Ginger se strânse şi un nod în gât ameninţa să-i înăbuşe cuvintele.

- Mi-ai promis să nu-l aminteşti pe Steven în această excursie. Era încă dureros să se gândească la el, chiar dacă ea era cea care pusese capăt relaţiei.

- Consideră că nu l-am amintit. Prietena ei se întinse peste masă şi-i strânse mâna.

- Nu eşti mama ta, ştii asta.

Privirea lui Ginger o întâlni pe a lui Robyn.

- Ce ar trebui să însemne asta?

- E doar aşa, ei bine... am auzit-o pe mama ta de o mie de ori predicând despre relele mârşavilor de bărbaţi şi cât de bine ne-ar fi tuturor fără ei.

- Tatăl meu chiar că i-a făcut-o.

- Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i aşa? întrebă Robyn.

- Nu. A plecat înainte să afle că mama e însărcinată. Ea a refuzat să-l caute. Mândria a făcut-o să păstreze secretul numai pentru sine.

Robyn clătină din cap.

- Un tip rău n-ar trebui să-i facă putrezi pe toţi ceilalţi. Confesează-te. De asta a durat atât de mult între tine şi Steven, nu-i aşa? El e sigur şi previzibil.

- Steven e un tip extraordinar! spuse Ginger apărându-se cu hotărâre.

- Daa, daa, daa, fu de acord Robyn leg'nându-şi mâinile prin aer. E extraordinar. Dar nu e pentru tine. Tu ai nevoie de cineva mai activ, mai provocator, mai viu. Trebuie să te abaţi de la direcţia asta plictisitoare pe care te afli. Se opri pentru un moment. Hei! Am o idee măreaţă.

Ridicându-şi privirea, Ginger văzu lucirea din ochii prietenei sale şi ştiu că era momentul să intre în panică.

- Robyn Jeffries, am mai văzut privirea asta. Nu ştiu la ce te

gândeşti, dar ştiu sigur că n-o să-mi placă.

- La dracu', Ginger! Te porţi de parcă viaţa ta s-a sfârşit când de fapt abia a început. Te-ai descotorosit în cele din urmă de D-l Plictisitor şi ar trebui să te distrezi puţin.

Plictisitor? Aşa îl vedea cea mai bună prietenă a ei pe Steven? Ginger îl considera mai mult o relaţie constantă.

- Dar...

- Nici un dar. In acest weekend vei face tot ce îţi spun eu. Eşti la ordinele mele. Ai înţeles?

Ginger se mai înveseli puţin. Robyn era irezistibilă.

- Da, stăpâne. Cu un zâmbet pe faţă, ea ridică sticla de bere.

- Un toast... pentru distracţie.

Işi ciocniră băuturile şi Robyn adăugă:

- Nu vei regreta, dragă prietenă. Dar mai întâi - regulile.

Ginger mormăi.

- Reguli?

- Dacă vrei să intri în acest joc, va trebui să te supui regulilor.

- Regulile sunt prea complicate.

- Nu şi astea. Regula numărul unui. Vei da numărul tău de telefon oricărui tip care ţi-l cere.

Pe Ginger o cuprinse panica.

- Cred că eşti nebună. Tu nu citeşti ziarele?

-Bineînţeles că le citesc. Calmează-te. Am soluţia perfectă. Intinzân- du-se spre poşetă, Robyn scotoci un moment şi scoase un stilou.

- E umplut cu cerneală simpatică. Am luat-o de la fratele meu mai mic. Tu doar trebuie să dai oricărui tip numărul tău de telefon. N-am spus că vor şi ajunge cu el acasă.

- Niciodată nu încetezi să mă uimeşti, clătină Ginger din cap. Sunt de acord. Care-i regula numărul doi?

- Suntem atente, da? Robyn aruncă stiloul în poşetă şi se instală în scaun. Regula numărul doi... trebuie să avem cariere nemaipomenite.

-Dar avem cariere nemaipomenite. Tu ai propria ta companie, iar eu...

- Am o firmă de întreţinere. Curăţ clădiri înalte pline de birouri. Cu toate că am muncit mult pentru afacerea mea şi sunt mândră de cât de departe am ajuns, să cureţi mizeriile altora nu este

chiar fermecător. întotdeauna mi-am dorit să fiu... însoţitoare de zbor.

- Cu un metru şi cincizeci de centimetri ai tăi?

- Da, sunt cam scundă. Oricum, cei mai mulţi dintre tipii ăştia sunt pe jumătate ameţiţi. Nu vor observa în veci un mic detaliu tehnic cum ar fi înălţimea. Şi acum e rândul tău. Robyn îşi aplecă într-o parte capul şi îşi studie cea mai bună prietenă cu nişte ochi scrutători.

Mişcându-se nervoasă în scaun, Ginger se simţea ca un gândac în vârful unui ac.

- Termină! Mă enervezi.

- Cum eşti secretara unei agenţii de modele, nici nu trebuie săţi modificăm prea mult cariera.

Ginger trânti uşor sticla pe masă. Berea se răspândi pe suprafaţa de plastic.

- In nici un caz. Nu voi pretinde că sunt model.

- De ce nu? întotdeauna am fost de părere că eşti mai drăguţă decât majoritatea lor. Cu perfectul tău păr blond şi albastrul du-măn pat al ochilor tăi, eşti trăsnet.

Ginger ştia că n-o poate face. Şi nu avea nici o legătură cu felul în care arăta.

- N-aş putea s-o scot la capăt. Nu am... îmm... temperamentul unui model.

Robyn începu să râdă zgomotos.

- Temperament? reuşi să articuleze.

- Bine. Nu era chiar un secret. Iţi aminteşti porecla mea din anii de şcoală: Bolovan - probabilitatea unei coliziuni mă va urmări până la sfârşitul zilelor.

- Aici doar pretindem, Gin.

- Chiar trebuie să-ţi aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată când am pretins că sunt model? Amintirea acelui moment încă o mai stânjenea.

- Nu-i vina ta că aproape i-ai distrus aparatele acelui fotograf. Doar el ţi-a spus să te învârteşti.

- Si acum îmi mai ard urechile de la blestemele lui franţuzeşti, se strâmbă Ginger.

- Doamne, aş vrea să fi fost de faţă. Oftatul lui Robyn umplu spaţiul dintre ele. Ei bine, îţi promit, nu vei fi nevoită să pozezi în

fața unui aparat sau să mergi de-a lungul unei scene de prezentare.

- Nu contează. Asta n-are să țină oricum.

- Sigur că va ține. Toți cei o sută șaptezeci și cinci de centimetri de pe verticală, împreună cu ceilalți 90-60-90 pe care îi deții pe orizontale, vor deveni model în acest weekend. Asculți și te supui?

O, Doamne! Robyn numai că nu-i cere să stea în genunchi. Ar putea la fel de bine să renunțe acum. Ginger fu de acord, deși nu era prea sigură că o făcea din tot sufletul.

- In regulă, în regulă, își flutură ea mâinile prin aer. încheietura unei mâini întâlni o sticlă de bere și, parcă pentru a-i pecetlui soarta, o trimise în zbor jos de pe masă. Era un semn, gândi ea în timp ce Robyn izbucnea în alte hohote de râs.

- Am să apuc să trăiesc clipa când voi regreta asta. Mama întotdeauna a spus că mincinoșii nu prosperă.

- Mama ta spune o mulțime de lucruri. Si noi nu mințim, noi doar... înfrumusețăm. Apropo de înfrumusețare, trebuie să ne schimbăm numele de familie... pentru protejarea inocenților, bineînțeles.

- Sigur, la ce te-ai gândit pentru mine?

-Poți să folosești numele de domnișoară al mamei mele. Cooper.

- Ginger Cooper. Iar tu poți fi... Robyn Banks. Dacă numele ei trebuia să sune rafinat, al prietenei sale trebuie să sune a criminală.

Robyn își ținu capul în palme.

- E atât de drăguț. îmi place la nebunie! începi să prinzi gustul acestei înfrumusețări.

-Minunat. Pot să îndrăznesc să întreb de regula numărul trei?

- îmi pare rău. Nu vei avea regula numărul trei decât mâine. Nu vreau să-ți șochez sistemul dincolo de orice limită.

Ginger avu deodată o senzație de apartenență la relația confortabilă pe care o împărțise cu Steven înainte ca ea să-i spună că vrea să se despartă. întâlnirea cu noi bărbați o speria puțin.

- Sunt prea bătrână pentru asta, Robyn.

- Douăzeci și nouă de ani nu înseamnă prea bătrână. Relaxează-te. Privește-i pe toți acești bărbați. Ar trebui să te distrezi tot atât cât un cățel într-o fabrică de hidranți.

Numai Robyn ar fi putut sintetiza totul într-un mod atât de elocvent.

- Ia te uită. Provocarea numărul unu tocmai a apărut. Eram la

recepție când s-a înregistrat. Sigur e genul tău. îți plăceau tipii bruneți în liceu şi la facultate. Cum a spus că se numeşte? îşi trosni degetele. Vince nu ştiu cum. Era un nume italian. E dintre cei care stau la ultimele niveluri, deci trebuie să fie bogat.

întorcându-se în scaun, Ginger observă mulțimea cu nonşalanță. îl văzu pe el aplecat la capătul tejghelei de bar.

Inspiră cu nesaț, inima bătându-i rapid, asemenea aripilor unor păsări Colibri. Era bărbatul care-i vorbise la telescaun, arătând mortal îmbrăcat în ginşi şi într-un pulovăr negru. Părea extrem de sigur pe sine, debordant de senzual şi foarte străin de lumea ei.

Se roti înapoi în scaun şi luă o înghițitură rapidă din bere. Robyn şuieră răutăcios:

- Sexy, nu-i aşa?

- Da. Si amândouă ştim ce obişnuia mama să spună despre bărbații sexy.

- Un bărbat sexy este un bărbat periculos! izbucniră amândouă la unison.

Măcar o dată înțelese la ce se referea mama ei. El îi amintea de o panteră căutându-şi prada. O simțise de dimineață. O putea simți din nou, acum, din celălalt capăt al sălii. Nu făcuse altceva decât să-l privească şi deja avea respirația întretăiată.

încercând să se poarte normal, se întoarse părând interesată de cuplurile ce se mişcau în ritm de country pe ringul de dans. Neputând s-o oprească, privirea ei reveni la bărbatul de la capătul barului

Era tentația întruchipată. Si dacă mama ei s-ar fi aşezat pe locul de alături, ar fi putut s-o audă şoptindu-i: „O, nu, Ginger. El e prea mult pentru un bărbat. Stai departe de el. Nu va face altceva decât să te rănească. Toți bărbații sfârşesc prin a răni femeile. Ține minte cuvintele mele. E inevitabil."

Dar, asemenea unei femei înfometate după o cură de slăbire prea lungă, Ginger îi devora din ochi întreg corpul. Privirea ei urmărea linia picioarelor lui bine conturate, terminându-se în vârful cizmelor de cowboy.

Urcând, descoperi pieptul larg ascuns în spatele pulovărului negru. Mai sus, ea studie o pereche de buze senzuale şi o gropiță în obraz. Deasupra, ochii, de care îşi aminti că erau verzi. Bărbatul ridică băutura către ea schițând un salut.

Jenată de faptul că a fost surprinsă studiindu-l atât de evident, se întoarse către prietena ei, cu obrajii arzând.

- O, Doamne, m-a prins uitându-mă la el. Asta să fi fost partea în care trebuia să se distreze?

- Sunt sigură că nu eşti prima care l-a privit în acest fel, spuse Robyn tărăgănat.

- Nu. Nu înțelegi. Vreau să spun că într-adevăr m-a prins uitându-mă la el, la fiecare parte a corpului lui.

- O, adică te holbai la...

Lui Ginger nu-i plăcea zâmbetul pe care-l afişa prietena sa. Iritarea o îndemnă la sarcasm.

- Citeşti prea multe poveşti de dragoste.

- Iar tu nu citeşti destule. Regula numărul unu tocmai s-a schimbat. în loc să oferi numărul tău de telefon oricărui tip, trebuie să-l determini numai pe acesta să te invite mâine pe pârtie.

Ginger îşi frecă tâmplele.

- Mă doare capul.

Robyn căută în poşetă din nou şi puse pe masă o cutie de tablete.

- Ia nişte aspirine. Ai ceva de rezolvat acum.

Scaunul de lângă Ginger fu tras înapoi şi un şaten atrăgător se aşeză.

- Bună, drăguță doamnă, îi spuse lui Robyn. Te-am observat din cealaltă parte a încăperii şi nu m-am putut abține să nu vin încoace. Arătă către ringul de dans.

- Dansezi?

îşi întinse mâna spre Robyn şi aceasta i-o luă.

- Cu plăcere. Ridicându-se de pe scaun, se aplecă spre Ginger. Pregăteşte-te, îi şopti în ureche. Vine încoace.

Ginger îşi simți sângele părăsindu-i fața, închise ochii şi îşi înghiți teama. Când îi deschise din nou, îl putu simți în apropiere. Prezența lui era atât de puternică încât avea impresia că-l atingea. Pielea gâtului ei se înfioră. Se întoarse încet şi privi în ochii lui verzi, surâzători.

- Dansează cu mine!

Nu era o întrebare, observă ea. Era o provocare - una pe care nu se simțea în stare s-o refuze.

Fără nici un alt cuvânt, Ginger se ridică şi îl urmă în mijlocul

ringului de dans. O melodie lentă se revărsa din difuzoarele plasate în jurul sălii. Cântecele lente înseamnă un singur lucru, gândi Ginger.

Apropiere directă.

El o trase spre sine atât cu privirea cât şi cu mâinile. Un braţ musculos îi înfăşură talia. O cuprinse jena. Ginger îi privi fix bărbia. O conduse prin sală, cu corpul ei strâns lipit de al lui.

Mult prea strâns.

Ginger râse în sinea ei. Lua chestia asta prea în serios, nu-i aşa? Era doar un dans. La sfârşitul weekendului, acest bărbat va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna şi îl va uita.

Surprinse privirea lui Robyn. Aceasta îi făcu cu ochiul şi un zâmbet înflori pe buzele lui Ginger.

- Ar trebui să faci asta mai des.

- Să fac, ce? întrebă ea ridicându-şi privirea.

- Să zâmbeşti.

Căldura îi invadă obrajii şi îşi întoarse ochii de la privirea lui îndrăzneaţă care parcă o evalua. Chiar şi vocea lui îi dădea fiori. Ce se întâmpla cu ea?

- Cum te cheamă?

- Ginger. Imm... Care era noul ei nume de familie? Ginger Cooper. Nu mi-l spune pe al tău, zise ea, amintindu-şi deodată că Robyn îl aflase mai devreme. Lasă-mă să ghicesc.

- Ghiceşte-l!

îşi înclină capul ca şi cum studiul minunatelor lui trăsături i-ar fi dat un indiciu.

- Sigur nu poţi fi un Bill sau un George.

- Adevărat în ambele cazuri.

- Ce spui de Larry sau Frank?

- Nici vorbă.

- Atunci, Sam. Sau poate... Vince.

O lucire îi apăru în ochi.

- Cum ţi-ai dat seama?

- O femeie are propriile ei căi.

Râse gutural şi o trase şi mai aproape; apoi îşi odihni bărbia pe creştetul ei.

Dansară în linişte câteva momente în care Ginger se bucură de căldura îmbrăţişării lui Vince. Se simţea ca şi cum ar fi fost în

brațele lui de foarte mult timp. închise ochii şi îşi lăsă obrazul pe pieptul lui, liniştită de bătăile ritmice ale inimii.

- Crezi în destin, Ginger?

întrebarea directă o făcu să se îndepărteze. Profită de ocazie ca să-l privească fix în ochi. Destin? Ca şi cum l-ar fi cunoscut pe acest bărbat dinainte? Ca şi cum soarta i-ar fi unit din nou? Chiar că nu era posibil.

- Nu, nu cred.

- Ai să crezi.

Părea atât de sigur pe sine, încât Ginger realiză că de fapt el chiar credea în ceea ce spusese. îşi înghiți cu greu nodul din gât.

Ştiu că urma să o sărute, înainte ca el să facă prima mişcare. Şi ea îşi dorea; îşi dorea să-i simtă buzele apăsându-le pe ale ei. Trebuia să afle dacă-i va simți sărutul la fel de familiar ca îmbrățişarea. Se opriră în timp ce muzica încă se auzea. Stăteau nemişcați în mijlocul celorlalți dansatori.

Capul lui coborî încet până ce buzele le găsiră pe ale ei. Mai întâi delicat, limba lui ajunse la gura ei deschisă.

Ginger închise ochii, la fel de neajutorată ca un animal prins în strânsoarea unui şarpe. Genunchii i se înmuiară. Dacă el n-ar fi ținut-o atât de strâns, probabil că s-ar fi prăbuşit.

Vince întrerupse sărutul şi se retrase.

Ginger continuă să-şi mişte degetele prin părul lui negru şi des şi îşi apropie din nou buzele de gura lui fierbinte. îl privi în ochi, o pasiune mistuitoare arzând în adâncimile lor. De ce se oprise? Simțea că îi plăcuse la fel de mult ca şi ei. Se întreba ce fel de amant ar putea fi.

Jenată de firul imaginației ei, renunță. Şocul lucrului pe care tocmai îl făcuse o lovi cu putere. Era pe cale să devină o altă crestătură pe tăblia patului lui, numai pentru că nu putuse s-o refuze pe Robyn? Nu era sigură că ar fi capabilă să-l refuze pe el.

A venit.

A văzut.

A cucerit.

Nu că ea ar fi avut ceva împotrivă!

Revenira la dans. încurcată, Ginger îl călcă apăsat pe vârful cizmei.

- îmi pare rău, se scuză ea aruncându-i o privire. Nu părea să-l

fi deranjat câtuşi de puţin.

- N-ai vrea să ne aşezăm? întrebă el.

Ginger aprobă cu o mişcare a capului, nemaiavând încredere în propria voce.

Vince îi ţinu scaunul, după care se aşeză pe cel de lângă ea. Spre marea ei uşurare, nu-l trase prea aproape de al ei. Părea să-şi fi dat seama că ea are nevoie de spaţiu şi hotărâse să i-l acorde.

Cu tactul său bine cunoscut, Robyn alese exact acest moment ca să se întoarcă la masă. întinse mâna către Vince peste masă.

- Bună. Eu sunt Robyn.

Vince îi strânse mâna.

- Eu sunt Vince. N-aţi vrea ceva de băut?

- Două beri ar fi nemaipomenite, zise Robyn.

- Să nu dispari! spuse el către Ginger. Mă întorc imediat.

Ea îl urmări pierzându-se în mulţimea din jurul barului.

Acelaşi lucru îl făcu şi Robyn.

- îmm! E o privelişte de păstrat. Se întoarse către Ginger. Hei! Voi doi păreaţi încinşi ca o cască de pompier în timp ce dansaţi. Credeam că se va topi podeaua sub voi.

Căldura reveni în obrajii lui Ginger. Oare îi observase toţi din jur?

- Eu... eu nu pot să-mi dau seama ce mi se întâmplă, se bâlbâi ea, jenată de pasionala sa manifestare în public.

- Dorinţa te-a copleşit. Pariez că niciodată nu te-ai simţit aşa cu învechitul de cum-îl-cheamă.

Nu, Steven n-o făcuse niciodată să se simtă aşa. Nu se simţise aşa cu nimeni. îl cunoştea pe acest bărbat de numai cinci minute şi nu putea să se adune. Simţea o stare confuză, flăcări peste tot. Nebunia aceasta trebuia să se sfârşească aici şi acum.

- Te-a invitat să schiaţi împreună mâine?

Ginger ridică din umeri.

- N-am prea vorbit.

înainte ca Robyn să apuce să facă vreo remarcă de o oarecare causticitate, Vince reveni şi puse trei beri pe masă.

- Şi cu ce ocazie vă aflaţi în Stemboat?

- O repriză de schiat şi...

- O repriză de schiat şi atât, o întrerupse Ginger, trimiţându-i o privire răutăcioasă. Era evident cum intenţiona să continue.

- Locuieşti în Colorado, Vince? întrebă Robyn.

Pe Ginger n-o deranja că prietena ei întreţinea toată conversaţia. Cu piciorul lui Vince atingându-l pe al ei, gânditul coerent şi vorbitul i se păreau de domeniul supranaturalului.

- Mă mut din Washington D.C. în Denver peste câteva săptămâni.

- O, dar cu ce te ocupi? Eşti senator, sau ceva de genul ăsta?

- Nu, spuse el râzând. Doar manager. Dar tu?

Ginger îşi ridică privirea pentru a-i găsi ochii verzi aţintiţi asupra ei. Era bucuroasă că ea şi Robyn aveau minciuni deja pregătite. O scutea de căutarea uneia acum.

- Sunt model. Nici măcar nu-i tremurase vocea, deşi simţea un gust neplăcut.

Robyn îi făcu un semn cu degetul mare ridicat, pe partea mesei ascunsă de ochii lui Vince; semn pe care Ginger preferă să-l ignore.

- Cu o înfăţişare ca a ta, ar fi trebuit să-mi dau seama. Te voi vedea pe coperta vreunei reviste? El îi cântărea îndrăzneţ trupul din ochi, dându-i fiori în tot trupul.

- Nu. Abia am început... cu puţin timp în urmă. Mai exact acum zece minute, gândi Ginger, ferindu-şi privirea.

- Vai, cum a trecut timpul! exclamă Robyn. Simt nevoia somnului de frumuseţe. Se ridică târşâindu-şi scaunul. Mi-a făcut plăcere, Vince. Ne vedem mai târziu, Gin.

înainte ca Ginger să schiţeze vreo obiecţie, prietena ei dispăru. Panica o cuprinse din nou. Luă o înghiţitură sănătoasă din bere, doar ca să-şi ascundă nervozitatea. Robyn nu avusese măcar decenţa să mai rămână prin preajmă şi s-o ajute să depăşească această încurcătură. Ar fi vrut să-i strige că răsplata îi va fi iadul, dar Robyn era deja dusă.

Cum ar putea spune ceva inteligent, dacă propria limbă nu era altceva decât o succesiune de noduri? Dumnezeule! îşi reveni ea. E doar un om. Pot să fac conversaţie. Trase cu ochiul la el printre gene. Nu încăpea nici o îndoială. Ea era o biată muritoare. Iar el era un zeu.

- Nu muşc.

Un zeu extrem de sigur pe el.

- Promiţi?

El râse răguşit, sunetul făcând-o să tremure într-un mod delicios.

- Poate foarte puţin, pe ici, pe colo.

Coapsa lui musculoasă ateriză lângă a ei. Cu toate că Ginger i se opunea, un şuvoi de excitare îi străbătea tot trupul. El reprezenta tot ce mama ei îi spusese să evite, şi încă ceva în plus. Luându-şi poşeta, gata de plecare, Ginger îi mai aruncă o ultimă privire. Ochii aceia blestemaţi o ţintuiră în loc împotriva voinţei ei.

O muşcăturică sau două n-au cum să-i facă rău.

El se răsuci să studieze dansatorii. Ginger profită de ocazie şi îi studie faţa. Linii angulare clare defineau un maxilar puternic. Buzele lui pline se deschiseră într-un zâmbet şi ochii aceia periculoşi o priviră din nou. Vince îndreptă spre ea un zâmbet atât de devastator de sexy, încât aproape o trânti de pe scaun. Dacă n-ar fi atât de sigură de contrariu, ar crede că mama ei l-a trimis special.

Era un test.

Al sistemului de urgenţă pentru inimile frânte.

O clipire a genelor, o zvâcnire inocentă a inimii, indicau prăbuşirea. Trebuia să fugă de zâmbetul lui provocator, de gropiţa lui bună de sărutat şi de ochii aceia magnetizanţi, înainte să fie prea târziu. îşi puse mâinile pe marginea mesei ca să-şi tragă scaunul.

- îmi pare bine că te-am întâlnit, Vince, dar trebuie să mă duc la culcare.

- E o invitaţie?

Era deja prea târziu?

- Uite, eşti un tip drăguţ. Un tip drăguţ, foarte atrăgător,

sexy, de dorit şi îmi voi da pumni mai târziu pentru că te-am refuzat, continuă ea în gând. Numai că nu sunt genul ăla de fată.

Ochii lui se îngustară. Luă o gură de bere parcă numai pentru a-şi amâna răspunsul.

- Bine. Vom juca acest joc după regulile tale.

Ginger se opri. Joc? Ura jocurile. Suferise mult până să câştige.

- Regulile mele?

- îți voi face curte.

Sigur avea o părere prea bună despre el. Dacă ea nu voia ca el s-o curteze?

- Ascultă, domnule...

- Danelli. Dar spune-mi Vince.

- Ascultă, domnule Danelli, eu nu joc nici un fel de jocuri. Nu-mi doresc să fiu văzută cu, curtată de, sau... sedusă numai de dragul tău. Mincinoaso! gândi ea.

Privirea lui o fixa de dincolo de masă.

- Uneori nu obții ceea ce vrei. Obții lucrurile de care ai nevoie. Cuvintele lui răsăreau leneş, ca şi cum se bucura de fiecare moment al demersului său verbal.

Indignarea îşi făcu loc.

- Din toate...

- Recunoaşte, Ginger Cooper! El îi luă mâna şi îşi plimbă seducător degetul în palma ei.

- Există nişte lucruri în viață cărora chiar nu poți să li te opui. Ce se întâmplă între noi - ce s-ar putea întâmpla între noi - e unul dintre acestea.

Ea vru să-i nege cuvintele, dar cu electricitatea ce i se scurgea în palmă din degetele lui, apoi în braț, de acolo inundându-i întregul sistem nervos, nu avea nici un rost. Stătea nemişcată în acel loc, privindu-l în ochi. Bărbatul avea dreptate. Nu putea să i se împotrivească.

- Ne vedem mâine dimineață la nouă. Consideră că e prima noastră întâlnire. Buzele lui calde depuseră un sărut pe mâna ei, apoi plecă.

N-a întrebat, observă Ginger, măcar dacă ea vrea să se întâlnească cu el. Pentru a doua oară în acea seară simți că se confrunta cu o provocare. Ei bine, va accepta blestemata de provocare, murmură ea. Si va învinge.

Bărbatul o urmărea din colțul său, de cealaltă parte a sălii. Până acum e bine. Dar era capabil să facă mai mult decât să spere. Vince Danelli era aproape la fel de talentat ca și el. Aproape. Dar nimeni nu-l întrecuse pe Renard Duchaine de două ori.

Nimeni.

- Hei, şefu'! Evoluează mai bine decât ne-am aşteptat.

- Vorbeşte mai încet, spuse el întorcând o privire furioasă către bărbatul blond care-şi strecura trupul pirpiriu în scaunul liber. Vrei să afle toată lumea ce punem la cale, Johnson?

- Nimeni nu va şti, şopti blondul.

Avea dreptate. Planul progresa mai bine decât se aşteptau sau speraseră. El vrusese ca această Jeffries să fie văzută de Danelli. Nici în vis nu-şi imaginase că Danelli va fi atras de prietena ei. Femeile contribuiseră ele însele, fără măcar să o ştie.

Privi în oglinda de deasupra barului şi îşi strânse buzele într-un zâmbet subțire. îşi dorea să râdă. Răsplata pentru faptul că Vince îi furase familia şi femeia începea să prindă contur. La dracu', era atât de fericit în acest moment, încât ar fi putut să urle.

- Pleacă, şefu'.

- Urmăreşte-o! Si, Johnson...

- Da?

- N-o lăsa să te vadă.

Capitolul 2

- Sunt eu paranoică? Sau individul ăla mă urmăreşte? Ginger privi peste umăr spre un colț întunecos al holului, panica punând stăpânire pe ea.

- Unde? Cine? întrebă Robyn.

- Acolo, arătă ea. Acum s-a dus. Ginger se încruntă. Oare imaginația îi juca feste?

- Cum arată?

- Nu ştiu. Mai slab, cred. N-am apucat să-l văd prea bine. De câte ori mă întorc, îi văd spatele dispărând după un colț. Cred că m-a urmărit şi aseară. Un fior de anxietate îi coborî prin coloană.

- Ei bine, ştii că nu poate fi Vince. Ăsta e orice altceva în afară de un tip solid. Când vă întâlniți?

Ginger simți cum stomacul i se contractă.

- Nu ne întâlnim, insistă ea. Mă duc să schiez. Dacă se întâmplă să fie acolo, bine. Dacă nu, oricum îmi petrec ziua pe pârtia pentru

începători. Unde îl întâlneşti pe cum-îl-chema?

- Rick? La centrul de închirieri. Robyn îşi privi ceasul. Vrei să ne întâlnim la prânz?

- Sigur. Ce zici de restaurantul hotelului?

- Bine.

Aerul tare al dimineţii de decembrie le întâmpină la ieşirea din hotel. Un strat proaspăt de zăpadă strălucea sub soarele dimineţii. Ginger îşi puse ochelarii de schi pentru a scăpa de lumina deranjantă.

După ce îşi închirie schiuri, îi făcu cu mâna prietenei sale şi se aşez' în rândul format la telescaun.

în spatele ei, un schior se opri brusc, împroşcându-i pulovărul roşu cu pulbere de zăpadă.

- Hei! strigă el privind peste umărul ei.

Vince Danelli stătea foarte aproape de ea. Purta un pulovăr negru şi ginşi care-i scoteau în evidenţă fiecare muşchi. Zâmbetul său încerca să destrame hotărârea ei fermă de a rămâne detaşată de evidentul lui farmec.

Felul în care inima îi tresărise numai la vederea lui, o irită. îl privi cu duritate. încă nu era pregătită să admită că se bucura de prezenţa lui acolo.

- Nu aveam o întâlnire? întrebă el.

- Singura întâlnire pe care o am, Danelli, este cu acest deal pentru începători. Refuză să se întoarcă. El arăta prea bine pentru un bărbat şi prea bine pentru propria ei linişte.

- Atunci cu dealul să fie. Se strecură în spatele ei.

Ginger îi rânji. Tipul chiar nu înţelegea nici o aluzie. în vârf, se felicită că nu s-a împiedicat în propriile schiuri la coborârea din telescaun. O rafală de aer rece cu miros de pin o biciui. începu să tremure. Nu fusese niciodată prea bună la schiat. Robyn o cărase în această vacanţă, cu toate că ura vremea rece şi viteza. Oricum, ce dracu' căuta ea în vârful unui munte?

Vince se opri lângă ea şi îşi aranjă ochelarii.

- Vrei să ne întoarcem?

Luându-şi privirea de la gropiţa din obrazul lui, Ginger se uită în josul dealului. Ceea ce arătase de jos ca o banală pârtie pentru începători, arăta acum ca Everestul. Şi ea trebuia s-o coboare? Fără să cadă?

- Sigur. îţi voi da un avans.

- întâi doamnele, zise el.

- Nu. Insist. Te rog, gândi ea, nimeni, dar absolut nimeni nu simte nevoia să fie martorul minunatelor mele abilităţi de schioare.

- Atât de bună eşti?

- N-ai văzut niciodată aşa ceva. Ginger îl urmări coborând dealul cu priceperea unui expert. Figuri! mormăi ea. împinse bețele înfipte în pudra albă şi începu coborârea. La început se deplasă cu viteză mică. Consideră că nu e atât de rău, având în vedere cunoştințele ei. Probabil că va trece uşor şi peste asta. Apoi, copacii de pe ambele părți începură să dispară cu viteză într-o masă verde. Frica îi creştea în piept pe măsură ce cobora dealul.

Vince se opri la jumătatea pantei şi privi în sus.

- Plugul! strigă el.

Plugul? Ce dracu' mai însemna şi asta? O, Dumnezeule! Era unul pe urmele ei? N-ar fi reuşit să elibereze traseul. Cu inima bătându-i sălbatic şi vârfurile schiurilor îndreptate către el, nu avea altă şansă decât să se lase condusă de schiuri. în câteva secunde avea să-l doboare cu sânge rece.

Dă-te la o parte, ar fi vrut ea să-i strige, dar cuvintele îi îngheţară pe buze. Ginger văzu surpriză în ochii lui, chiar înainte să-l lovească. Impactul îi rostogoli la pământ, încolăcindu-se într-o amestecătură de brațe, picioare şi schiuri, ca un bulgăre de zăpadă uman.

Când în final se opriră, Ginger rămase întinsă pe spate, făcând eforturi să respire. Ochelarii îi alunecaseră într-o parte, acoperindu-i nasul şi un ochi. Vince era deasupra, încercând să inspire nişte aer.

- Eşti rănită? întrebă el.

- Doar mândria mea.

- Tot încerc să-ți spun că mi-ai tăiat picioarele, Cooper. Acum mă crezi?

Ea privi frumoasa față aflată la câțiva centimetri de a ei. îşi muşcă buza. Refuza să cadă pradă farmecelor lui.

- Nu. Nu te cred. Dă-te jos de pe mine acum, buştean imens. împinse în masivii lui umeri.

Neluându-şi privirea de la Ginger, el se eliberă şi se sprijini pe picioare. Ochii lui verzi erau mai reci decât bulgărele de zăpadă ce îşi croia drum pe sub pulovărul ei.

- îmi pare rău, spuse el. Te-am confundat cu o femeie care mi-a răspuns seara trecută. Nu ştiu dacă am făcut ceva ce te-ar putea ofensa, dar ştiu când nu sunt dorit.

Cu o mişcare precisă, îşi reaşeză clăparii pe schiuri.

- Ai nevoie de lecții de schi. Reprezinți un pericol. Fără să

privească înapoi, îşi continuă coborârea.

- Eu sunt periculoasă? strigă ea, luând un pumn de zăpadă şi aruncându-l în direcția lui. Tu eşti cel care-mi ameninţă sănătatea. Cu un icnet, căzu înapoi în zăpadă şi îşi acoperi ochii cu mâna. Ce-am făcut? Ce rău mi-ar putea face petrecerea zilei cu un bărbat de care mă simt sălbatic atrasă?

- Ați pățit ceva, doamnă?

Ginger privi pe lângă mâna ce-i acoperea ochii şi descoperi un individ între două vârste, îmbrăcat cu o jachetă alb-roşie a patrulelor de schi, uitându-se la ea cu îngrijorare.

- Da. Am pățit. Se ridică. Sunt o proastă, o idioată. Bărbatul o privea fix. L-am lăsat să schieze departe de mine. De ce l-am lăsat să plece?

- Nu ştiu.

- Spune-mi că ar trebui să mă duc după el!

- Ar trebui să vă duceți după el.

Putea vedea scepticismul din ochii lui. O credea nebună, dar ei nu-i păsa ce cred ceilalți. Voia ca el să-i răspundă, chiar dacă deja ştia care va fi răspunsul.

- De ce ar trebui să mă duc după el?

- Pentru că văA place?

- Ai dreptate. îmi place, şi mă voi duce după el. Imediat după ce mă ajuți să cobor muntele ăsta nenorocit.

Blestemată femeie! gândi Vince. Acum mă priveşte cu ochii aceia de un albastru adânc, parcă invitându-mă s-o duc în dormitor, iar în clipa următoare îmi întoarce spatele. Ar trebui să se nască toate cu o etichetă de avertizare.

După ceea ce pătimise de pe urma minciunilor şi înşelăciunilor fostei sale soții, era de mirare că-şi mai dorea să aibă de-a face cu femeile.

Scoțându-şi schiurile, le înfipse în zăpadă şi îşi zâmbi în barbă. învățase ceva din încercarea lui de mariaj. învățase cum să se folosească de femei şi cum să le îndepărteze înainte să aibă de suferit de pe urma lor. îşi scoase şi mănuşile şi se aplecă să-şi aranjeze clăparul.

- Hei! Fereşte-te!

Două mâini i se înfipseră în spate şi îl trântiră la pământ. Cu o bufnitură, un corp căzu peste el. Un corp uşor. Un corp de femeie.

Vince îşi privi peste umăr agresorul.

Ginger îl fixa cu o uitătură confuză.

- Imaginează-ţi că iar am intrat în tine. Cu un geamăt, Vince se ridică şi-i simţi forma uşoară, feminină rostogolindu-se peste el. Schiurile ei se desprinseră în cădere şi Ginger ateriză peste ele.

- Eşti sigur hotărâtă să rupi o parte din mine, nu-i aşa?

- A fost un accident. Sincer. îşi împreună degetele făcând salutul cercetaşilor. Schiurile astea au o voinţă independentă.

Arăta atât de nevinovată stând pe terenul îngheţat în pulovărul ei roşu, părul până la umeri aranjându-i-se parcă într-un halou sălbatic în jurul feţei.

Nevinovată şi irezistibilă. îi întinse o mână ca s-o ajute. După o scurtă ezitare, Ginger îşi puse degetele înmănuşate în ale lui. Dintr-o mişcare, Vince o trase în îmbrăţişarea lui şi o pulbere delicată le dansă pe obraji.

Nu te vrea, băiete, gândi el. Chiar trebuie să te respingă de două ori într-o zi să-ţi intre chestia asta în ţeasta ta groasă?

Ea se potrivea perfect în cercul făcut de braţele lui şi împotriva tuturor emoţiilor, el o eliberă. Recuperându-i beţele, Vince i le puse în mănuşă.

- Dacă te grăbeşti, mai e încă timp să semnezi pentru lecţia de dimineaţă.

- Sunt gata când eşti şi tu.

Vince se încordă. Un muşchi se încordă pe maxilarul lui. Revelaţia neaşteptată îl şocă. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie.

- Nu mă interesează. Da, sigur că nu, continuă el în gând.

- Nu sunt... uite, am început cu stângul. îmi pare rău. E numai vina mea, recunosc. Nu putem s-o luăm de la capăt? Fără să-i mai aştepte răspunsul, ea întinse mâna. Salut! Eu sunt Ginger.

El stătea cu mâinile în şolduri, ignorând braţul întins. Dacă o atingea, ar fi însemnat anularea lui. Dându-şi agitat cu mâna prin păr, încuviinţă.

- în regulă, îţi voi da o lecţie. Dar asta numai pentru că e mai sigur să te văd în faţă, decât să te simt în spate.

Zâmbetul ei de răspuns îi ilumină faţa, în timp ce Vince îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât. Femeia asta ar putea tenta şi diavolul. Iar el era departe de a fi un sfânt. îşi puse schiurile în

picioare.

- Crezi că poți să ajungi în vârf fără să rănești pe nimeni în calea ta? întrebă el, sarcasmul picurându-i din voce. Poate dacă era nepoliticos, o va determina să plece.

Ea ridică o sprânceană perfect arcuită.

- Bineînțeles. Urcarea e floare la ureche. La coborâre am eu probleme.

- Așa mi s-a părut și mie.

Punându-și schiurile, Ginger execută o întoarcere jalnică și Vince trebui să-și muște buza, ca să se abțină să nu râdă. Cum a putut să ajungă un model o femeie cu niște mișcări atât de puțin coordonate? Găsi răspunsul urmând-o către telescaun. Datorită corpului ei. Silueta ei de clepsidră șoca, ieșind în evidență chiar și prin hainele groase. Simțea apă în gură la gândul gustului buzelor ei. Picioarele i se încordau în nevoia de a o poseda.

Cu atitudinea ei, gen privește, dar nu atinge, oferirea unei lecții de schi era similară cu o excursie la porțile iadului.

Prea preocupat de urmărirea buzelor ei, Vince își observă schiurile care se încrucișau când deja era prea târziu. Mișcarea îl surprinsese nepregătit și se văzu aruncat înainte, cu fața într-o pulbere rece.

O auzi pe Ginger râzând undeva deasupra. Vince încercă s-o săgeteze cu privirea, dar până și el vedea umorul situației. Râse răgușit.

- Cooper, sigur îmi vei aduce moartea.

- Nici măcar nu te-am atins, Danelli. Si, te rog, nu-mi spune Cooper.

Iubito, gândi el, tu nici n-ai nevoie să mă atingi ca să-mi pierd orice urmă de rațiune.

- Mă tot gândesc la chestia asta cu lecția de schi. Poate totuși am nevoie de asistența unui profesionist.

Poate e o idee bună. Dispari din fața mea, din minte mea. Vince îi expedie una dintre cele mai bune mișcări ale gropiței lui; cea care, în trecut, întotdeauna câștiga inimile celor mai puțin susceptibile femei.

- Nici să nu-ți treacă prin cap, Cooper. Nici un profesionist în viață nu te poate învăța ce știu eu. Si i-ar mai fi spus că nu se referea la schiat.

Se ridică ajutându-se de bețe.

- Prima manevră pe care trebuie s-o înveți este oprirea; pentru siguranța mea şi a oricărui individ care-i destul de nebun să schieze în apropierea ta.

Ea se încruntă.

- Nu sunt chiar atât de rea.

El îi aruncă o privire scrutătoare, dar nu comentă. Faptele ei oricum spuneau mai multe decât cuvintele.

- Cea mai uşoară mişcare de oprire pentru un începător este plugul.

- Plugul se referă la oprire?

- Bineînțeles. Tu ce credeai că înseamnă?

O roşeață strălucitoare care sigur nu se datora frigului, îi cuprinse obrajii.

- N-are importanță, mormăi ea.

El veni lângă ea.

- Tot ceea ce trebuie să faci este să apropii vârfurile schiurilor în acest fel, îi arătă el.

Mănuşa ei îi scutura zăpada de pe obraz cu o mişcare uşoară, delicată.

El căută în privirea ei un răspuns, o cheie către adevăratele ei sentimente. Simți că începe să se excite doar de la acea simplă mângâiere. Dumnezeule, o dorea atât de mult!

- Mulțumesc, Vince.

îşi dorea s-o sărute. Nu, nu doar s-o sărute, să o devoreze. Ea îl făcea să se simtă timid şi incapabil să se controleze, asemenea unui licean de şaisprezece ani. Sângele i se zbătea în vene. îl ignoră.

- Eşti atentă la mine?

Ginger îi zâmbi.

- Am auzit fiecare cuvânt. Tot ceea ce trebuie să fac este să apropii vârfurile, cam aşa. Alunecă scurt şi ateriză în fund. Poate că ar fi bine să-mi mai arăți o dată mişcarea.

După o oră şi multe alte încercări, ajunseră în sfârşit la baza dealului.

- Am reuşit, Vince! Am reuşit.

El zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

Trebuia să-i recunoască meritele. Oricine altcineva ar fi

renunțat cu mult timp în urmă. Femeia nu se plânsese de nimic. Sigur era înghețată de la atâtea aterizări în zăpadă, dar nu scosese niciodată nici un sunet de protest.

- Cred că meriți o recompensă.

O apucă de capătul fularului şi cu propriile schiuri depărtate, o trase uşor peste el, centimetru cu centimetru.

Ochii ei deveniră mari, iar buzele i se deschiseră.

Şi ea îl dorea, realiză Vince; la fel de mult cât o dorea şi el.

O va face să admită acest lucru înainte ca ziua să se termine. Având-o atât de aproape, putea să jure că îi auzise inima bătând. Vince întinse mâna şi, apucând-o pe a ei, o scutură.

- Bună treabă, zise el. Acum hai să ne întoarcem în vârf şi să începem lecția numărul doi.

*
* *

- Trebuie să te apleci în curbe, îi spuse Vince pentru a suta oară.

Bărbatul avea, decise Ginger, răbdarea unui sfânt.

- îmi dau toată silința.

- Mişcă-ți şoldurile. Imaginează-ți că eşti pe o scenă, la o prezentare de modă. Cam aşa. îşi mişcă şoldurile cu exagerare.

Ginger râse.

- Vai! Ai un real potențial. Poate tu eşti cel care ar fi trebuit să devină model.

- Foarte amuzant. Mai încearcă. Mişcă-ți şoldurile.

Legănându-se într-un fel care nu semăna deloc cu ce ar fi trebuit să facă, oftă exasperată.

- Nu reuşesc să prind chestia asta. Ar fi trebuit să-i spună acum că nu există nici o speranță, că posedă o coordonare similară cu a unui peşte pe patine cu role? Că la un moment dat, în şcoală, a primit titlul de Bolovan al Clasei?

Vince veni în spatele ei, schiurile sale cuprinzându-le pe ale ei. Mâini largi, masculine îi cuprinseră şoldurile. Ginger simți că se topeşte la atingerea lor.

- Mişcă-te aşa, şopti el, respirația încălzindu-i gâtul, iar pieptul lui tare presându-i spatele.

îi conduse mişcările într-un fel care nu avea nici o legătură cu schiatul. Ginger îşi linse buzele şi privi minunata făptură aflată în spatele ei.

- Eşti sigur că aşa se face? murmură ea.

- Ai încredere în mine.

Ea observă o lucire în ochii lui şi o expresie băieţească irezistibilă. A vrut să spună că ar trebui să se încreadă în el ca bărbat. Chiar ar trebui? Dar are ea acest curaj? Ginger îşi înăbuşi nervozitatea.

- Dumnezeule, cât s-a făcut ceasul! Nu avea nici un sens să-i mai spună şi lui că de fapt ea nu purta ceas. I-am promis lui Robyn că ne vom întâlni la masă. Ni te alături?

- Pui.

- Ce ai spus?

- Sper că servesc pui. Gropiţa îi apăru când zâmbi către ea. Mi-e foame.

Ginger făcu plugul în panta mai lentă de la baza dealului, cu Vince urmând-o la o distanţă sigură. încă refuza să treacă în faţa ei. După ce îşi rezemară schiurile de un cadru special, atingerea mâinii lui Vince pe spate o propulsă către intrare.

Apucând un loc lângă şemineu, îşi dezbrăcară puloverele. Picioarele lui lungi le făcură prizoniere pe ale ei sub masă şi frigul instalat în oase se evaporă. Căldura, datorată mai mult apropierii lui decât flăcărilor din cămin, o învălui.

- Să luăm un aperitiv cât o aşteptăm pe Robyn?

- Nu prea sunt genul care apreciază aperitivele.

Ea îl privi în ochi. De ce întotdeauna cuvintele lui păreau să aibă şi un înţeles ascuns?

- Prefer mai degrabă felul principal.

O, Doamne! Ginger se simţea ca un miel de sacrificiu. Iar Vince arăta flămând, cu adevărat flămând.

Agitaţia de la intrare îi reţinu atenţia. Robyn îi făcu cu mâna din cealaltă parte a sălii. Bărbatul numit Rick o însoţea. Când Robyn arătă spre Ginger şi Vince, o mimică neliniştită apăru pe faţa acestuia. Din locul în care se afla Ginger, păreau că se ceartă. Dură cam o secundă până ce, cu un salut schiţat prin aer de Robyn, cei doi plecară.

- E ciudat, şopti Ginger mai mult pentru sine înainte să se întoarcă spre Vince.

- Ce?

Atitudinea lui Rick îi lăsă lui Ginger o senzaţie neplăcută în stomac. încercă să scape de ea.

- Robyn şi prietenul ei...

- Da?

- Am crezut că ni se vor alătura, dar apoi au plecat.

- Foarte bine. Rânjetul ca de lup dezvălui adevăratele lui intenţii. Asta înseamnă că te am numai pentru mine.

După prânz se întoarseră în vârful pârtiei pentru a continua lecţia numărul doi. în momentul în care soarele de iarnă începu să dispară printre munţi, Ginger vru să renunţe. Nu-şi mai simţea nici degetele, nici vârfurile picioarelor, dar cu toate că era obosită, nu le acorda prea mare atenţie.

I-ar fi fost mai uşor să se târască până la cameră, decât să meargă în picioare. Vince trebuie să-i fi simţit extenuarea. Strecură un braţ puternic în jurul taliei ei şi numai că nu o cără până la hotel. Apropierea lui îi tăie răsuflarea mai mult decât exerciţiul fizic.

- Doar trimite-mă în direcţia camerei mele. Am de gând să mă arunc în pat şi să rămân acolo o săptămână.

- O, nu, nici nu te gândi!

- Te rog! imploră ea, prea extenuată şi secătuită ca să continue.

- Dacă te întinzi acum, muşchii ţi se vor contracta şi mâine te vei simţi ca dracu'.

- Deja mă simt ca dracu'!

- Se va înrăutăţi.

Liftul îi lăsă la etajul lui Ginger şi Vince se opri la uşa camerei ei.

- Pune-ţi costumul de baie şi ne întâlnim la bazin în zece minute.

- Dar...

- Nici un dar. îi aranjă o şuviţă rebelă în spatele urechii. Te-ai descurcat de minune astăzi. Sunt mândru de tine. Aplecându-şi buzele, le atinse pe ale ei într-un sărut uşor.

Un tremur străbătu trupul lui Ginger. Inima îi bubuia în piept. Voia mai mult.

- Zece minute, şopti el. Atingând-o uşor pe obraz, se întoarse şi o luă spre lift.

încă înconjurată de mirosul de mosc lăsat de el, Ginger îşi duse degetele la buze şi se rezemă de uşă. Pierdută în gânduri, nici nu sesiză deschiderea bruscă a uşii şi se trezi aruncată în cameră.

- M-am gândit eu că aud pe cineva dincolo de uşă, zise Robyn

uitându-se în jos la prietena ei.

De pe podea, Ginger îi aruncă o privire furibundă. Aterizarea în fund pentru a doua suta oară nu-i calma deloc muşchii dureros de obosiți.

-Ajută-mă, mormăi ea.

Robyn îi luă mâna.

- Ce-i cu tine?

- Chestia asta cu schiatul e muncă grea. Mă doare peste tot, se văită ea.

-Trebuie să te scufunzi într-un bazin fierbinte. Robyn o ridică de pe covorul bej de pluş.

- Mă întâlnesc cu Vince în zece minute. Sprâncenele i se întâlniră. Ce s-a întâmplat la prânz? De ce ați plecat, tu şi prietenul tău?

- Rick e atât de romantic. Robyn rămase cu o expresie visătoare în ochii ei căprui. A spus că nu vrea să mă împartă cu nimeni. Ce tip! Cred că-l voi păstra un timp.

-Minunat! exclamă Ginger. Se duse către valiza ei şi scoase un costum de baie dintr-o singură piesă.

Robyn o urmă.

- Doar n-ai de gând să îmbraci chestia aia, sau ai?

Costumul alb-albastru avea o croială modestă.

- Dar ce-i rău la el? întrebă Ginger. Indignarea din vocea ei o făcu pe Robyn să afişeze un zâmbet de cunoscătoare.

- Bunica mea are antichități mai noi decât ăsta.

- în afară de a merge goală, întrebă Ginger sec, ce-mi mai propui?

O scânteie licări în ochii lui Robyn.

- Sunt bucuroasă că ai întrebat. Cred că asta va deveni regula numărul trei.

- Ce?

-Vei purta costumul meu. Cu o expresie de satisfacție, Robyn îl scoase din bagaj.

- Chestia aia? pufni Ginger. Chestia aia nu e costum. Sunt numai nişte sfori... susținute de alte sfori.

-Hei! Nu-ți cer să te îmbraci în şireturi de piele sau altceva de acest gen. Fă-mi plăcerea. încearcă-l. Probă banda aceea aproape inexistentă pe bazinul lui Ginger.

- Alb? Dar pentru ce ai ales culoarea asta? Totul, dar absolut totul se vede prin alb când se udă.

Robyn zâmbi cu inocența unei călugărițe.

- Bineînțeles că se vede. De ce crezi că mi l-am cumpărat?

- O, Doamne! De ce te las să mă atragi în asemenea lucruri? Era ultima dată când se lua după Robyn.

- Fiindcă pentru asta există prietenii.

Ginger își scoase hainele de schi și își puse pe ea cele două piese revoltătoare în baie. Uitându-se în oglindă, simți cum căldura îi invadează fața. Sânii i se revărsau din sutien. După părerea ei, era cu zece numere mai mic.

- Nu pot să fac asta! țipă ea prin ușa închisă.

- Nu ai de ales, veni răspunsul.

Cu un oftat, Ginger părăsi baia.

- Oh! Mi-aş dori să-i am şi eu aşa mari ca ai tăi, zise Robyn, privind nemulțumită la propriul tricou.

- Nu ți-ai dori.

- Ba da, mi-aş dori. Robyn îşi puse în evidență sânii strângându-şi bluza. Crede-mă! Mi-aş dori.

Luând un tricou, Ginger își ignoră prietena și îl trase peste cap.

- Voi purta stupida şi indecenta ta intenție de costum, dar nimeni nu spune că-mi voi da tricoul jos.

O expresie îngrozită își făcu loc pe fața lui Robyn în timp ce se holba la tricoul cu inscripția „Schiorii o fac pe pârtii".

- Ba da, ți-l vei da!

- Ba nu mi-l voi da! Ginger stătea hotărâtă în mijlocul camerei.

- Ba ți-l vei da!

- Ba nu!

- Ginger!

- Robyn!

- Ai face bine să-l dai jos, altfel nu te voi ierta niciodată. Un zâmbet copilăros îi apăru pe buze.

- Ne vedem mai târziu. Cu o fluturare de mână şi cu un surâs gen „nu vei şti niciodată", Ginger înhăță un prosop şi ieşi. Coborând cu liftul, simți cum stomacul i se îngreunează. Paşii i se micşorau pe măsură ce se apropia de locul întâlnirii. Se strădui să se liniştească şi îşi şterse palmele transpirate pe tricoul alb.

O uşă cu inscripția aurie „Bazin" o anunță că e timpul să intre.

Inspirând puternic, o deschise. Mirosul de clor şi aburii ce se ridicau din apă îi asaltară simţurile. încăperea era goală.

Se simţi dintr-o dată uşurată, puternică şi binevenită. Dacă şi-ar scoate acum tricoul şi ar intra în bazin, Vince n-ar vedea jalnica ei intenţie de costum. îl scoase şi-l aruncă pe bancheta de lemn de lângă perete.

Testă pentru un moment apa fierbinte cu vârful piciorului şi simţi deodată un fluid electric ce o avertiza că e privită. Se întoarse către uşă.

Vince stătea sprijinit de tocul uşii, purtând nimic altceva decât un şort marinăresc albastru. Braţele lui încadrau nişte pectorali ce puteau fi descrişi doar ca spectaculoşi. Chiar şi în mijlocul iernii avea un bronz uşor. Muşchii înconjurau un piept presărat cu păr negru. Aprecierea pâlpâia în privirea lui fixă.

Ginger înghiţi în sec.

Ca un animal de pradă, el avansă neluându-şi ochii de la ea.

Trecu prin spatele ei atât de aproape încât ea îi putu simţi căldura trupului, înconjură bazinul şi se opri de partea cealaltă. Aburii se rostogoleau între ei.

Cu toate că protestul său împotriva îmbrăcării peticului de material alb nu dăduse rezultate, nimeni n-o va convinge să facă ceva împotriva voinţei ei. Voia ca Vince s-o privească; voia să vadă foamea din ochii lui; voia ca el s-o dorească. Un torent excitant îi străbătu trupul acoperit sumar.

Dar un bărbat atât de sigur pe sine ca acesta era periculos. Ginger nu-şi permitea să-i dea de înţeles că îl dorea, că fiecare fibră a trupului ei tânjea să înlănţuie trupul lui devastator de sexy şi să nu-l mai elibereze vreodată. Nu, era treaba lui să-şi imagineze acest lucru.

- Hai să stabilim un lucru, Danelli.

Sprâncenele lui se arcuiră deasupra ochilor verzi ce exprimau mai mult decât un interes trecător.

- Eu nu sunt, declară ea, felul principal.

- Ai dreptate, Cooper. Nu eşti.

Capitolul 3

Vocea adâncă a lui Vince se rostogolise deasupra aburilor ce ieşeau din vârtejurile apei.

- Eşti aperitivul, felul principal şi desertul, toate reunite într-un

preparat delicios.

Vince o contempla din cealaltă parte a bazinului. Dacă s-ar da mai aproape de ea, emoția l-ar copleşi. Ghicise că straturile hainelor ei ascundeau un trup frumos, dar nici în visurile cele mai îndrăznețe nu întrezărise întruchiparea perfecțiunii aflate acum în fața lui. își strânse în pumni degetele ce tânjeau s-o atingă. Sâni fermi, plini şi bine rotunjiți, o talie îngustă ce se curba în jos dând naştere unor picioare lungi, atât de lungi.

Bikini-ul alb, aderând ca un al doilea strat de piele, amplifica albeața pielii ei. Simpla vedere a femeii putea scoate din minți un bărbat. Iar el se simțea numai bun şi pregătit pentru o cădere a sănătății sale mentale.

îi privi reflexia în adâncimile agitate ale apei. Modestia ei naturală şi neafectată îi intensifica dorința. Dându-şi seama că ar face bine să-şi scufunde anumite părți ale trupului înainte ca şi ea să observe cât de mult o dorea, Vince intră în bazin.

- Haide înăuntru! o invită el. Erau singuri. Exact cum îşi dorise şi cum plănuise.

- Unde sunt ceilalți? se miră ea. Credeam că locul ăsta va fi aglomerat.

- I-am plătit să nu ne deranjeze. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Blestemat de frumoasă era singurul mod de a o descrie, aşa cum blestemat de norocos erau singurele cuvinte ce i se potriveau lui.

- Da, sigur. Ar trebui să şi cred asta? râse Ginger.

- Draga mea, în viața mea n-am fost mai serios. Există un lucru, relativ la mine, pe care ar trebui să-l afli chiar acum, zise el, ochii îngustându-i-se. Nu tolerez minciuna. Din partea nimănui, continuă numai pentru sine. Mai ales după ce am pătimit de pe urma lui Liz.

Ea încuviință caraghios din cap şi îşi feri privirea.

Vince se întreba de ce, dar îşi aminti că nu toate femeile ascundeau motive ulterioare în ceea ce făcea. Nu toate femeile ar fi putut face cu sânge rece ceea ce făcuse Liz. Femeia pe care credea că o iubeşte mai mult decât însăşi viața, îşi clădise o carieră bazată pe minciuni. Scrâşni din dinți şi alungă viziunea chipului ei frumos, dar plin de ură. Era momentul să se mişte înainte, nu înapoi.

- Hai înăuntru! repetă el.

Ezitând, Ginger se aşeză pe marginea bazinului, picioarele ei

lungi legănându-se în agitația bulelor. încet, centimetru cu centimetru, își afundă trupul, apa acoperindu-i fiecare curbă voluptuoasă. Când toată pielea de la gât în jos fu ascunsă de privirea lui, ea închise ochii. Odihnindu-şi capul pe marginea bazinului, oftă cu buzele abia deschise.

-Ah! E ca-n rai.

Vince gândi că semăna mai degrabă cu iadul. Sângele îi curgea prin vene mai fierbinte decât apa în care se afla. Zâmbi malițios.

De ce întotdeauna când cineva își dorea un lucru, dar nu-l putea avea, dorința de a poseda acel lucru se înzecea? Stăpânit de ideea de a obține ceea ce ea pretindea atât de evident a nu fi atins, Vince pătrunse în teritoriul ei. Asemenea animalului de pradă cu care fusese asemănat de Ginger, se așeză lângă ea. Nu atât de aproape cât să reprezinte o amenințare, dar destul de aproape cât s-o poată atinge la o eventuală invitație. Sau chiar și neinvitat. Şi numai Dumnezeu ştia cât de mult își dorea s-o atingă.

- Te dor muşchii? întrebă el plimbându-şi arătătorul de-a lungul brațului ei mătăsos.

Ginger deschise brusc ochii, surpriza apropierii lui fiind evidentă în albastrul lor. Arăta speriată, ca și cum s-ar fi clătinat pe marginea unei prăpăstii de unde orice mişcare greşită ar fi trimis-o în gol.

Vince simți nevoia ciudată de a o îmbrățișa pe Ginger pentru a o proteja. Era cel puțin ridicol, fiindcă s-ar fi trezit protejând-o chiar de el însuşi. Propriile conflicte emoționale îl împărțeau în două. O parte din el îl îndemna s-o ia uşor şi încet. Era diferită de restul femeilor întâlnite de el. Cealaltă parte, animalul descătuşat din el, voia să o posede chiar acolo unde stătea.

Bătălia între dorință şi decență urla în interiorul lui. Având în vedere ritmul agitat al respirației sale și felul în care își simțea partea inferioară a corpului trezindu-se la viață, el ar fi fost primul care s-ar fi abținut de la un eventual pariu asupra învingătoarei din această aprigă bătălie.

- Simt un pic de durere, spuse ea frecându-şi gâtul cu degetele subțiri.

Vince se apropie și își puse mâinile pe gâtul lui Ginger. Zâmbi la tresărirea ei. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de nervoasă.

Dar ea se simțea atât de bine; îi era atât de cald, atât de plăcut. Vince n-ar fi putut să se abțină s-o atingă nici dacă întreaga clădire ar fi ars în jurul lor.

- întoarce-te! îi ordonă el. îți voi face un masaj.

Ea ezită, aruncându-i o căutătură speriată, apoi se întoarse cu spatele către el.

Cu pricepere, Vince îi masă muşchii încordați. Rigidă la început, ea se relaxă pe măsură ce degetele lui lucrau cu mişcări magice. Din spate el îi putea vedea rotunjimile sânilor, aureolele întunecate distingându-se prin costumul chinuitor de transparent.

Nevoia lipsită de ruşine, deja întinsă la limite asemenea unei benzi de cauciuc, tindea către punctul de rupere. Vince îşi pierdu controlul. Dorința câştigă rapid avantaj. Incapabil să se abțină, îşi puse buzele pe gâtul lui Ginger.

Ea se trase înapoi, dar îşi aplecă puțin capul, permițându-i accesul către gât.

Gura lui rătăcea pe pielea mătăsoasă a liniei obrazului ei. Muşcând-o uşor de ureche, îşi strecură mâinile sub apă şi-i îmbrățişă talia subțire. Dumnezeule, de ce trebuise să treacă atâta timp până să ajungă aici? Sărutul nu era de ajuns. Voia s-o simtă sub el, s-o audă repetându-i numele în extaz, să o ducă spre înălțimile pasiunii.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea se întoarse în îmbrățişare şi îşi puse mâinile fremătânde pe pieptul lui. Respirația îi era haotică, iar privirea ei exprima o teamă evidentă. Dar îl ținea strâns. Buzele i se îndepărtară uşor; singura invitație de care Vince mai avea nevoie.

Cu sângele pulsându-i în urechi, o trase către el şi îi strivi trupul de al său. Buzele li se atinseră. Simți un uşor gust de clor pe gura ei plină.

Ea îi răspunse încolăcindu-şi brațele în jurul gâtului şi plimibându-şi mâna prin părul lui umed.

îşi promisese solemn să o facă să admită că şi ea îl dorea. Deşi nu se spuseseră cuvinte, nu exista nici o îndoială că şi ea îl dorea la fel de mult. Dovada era chiar în buzele ei, în degetele ei, în întreg corpul ei ud apăsându-l pe al lui. în subconştientul minții sale, binele şi răul se pregăteau de luptă.

„Nu face asta, Vince! Femeia merită mai mult decât să fie

posedată într-un bazin public.

Dumnezeule, ajută-mă, dar nu mă pot opri!”

Cuprinzându-i talia cu mâinile, o ridică pe marginea bazinului, nepierzând nici un moment contactul cu buzele sau pielea ei.

- Apa e mult prea fierbinte, şopti el.

Vince se ruga să-şi fi amintit să încuie uşa, fiindcă în următoarele momente amândoi urmau să fie la fel de goi ca Adam şi Eva. Ținându-i spatele cu o mână şi coborând-o pe pardoseală, el o urmă afară din bazin. Acoperind-o asemenea unei pături, îi privi inocenții ochi albaştri. Citea în ei dorință, dar şi nesiguranță.

Un muşchi al maxilarului i se contractă violent. Dacă ar fi un domn, ar trebui să se oprească acum, înainte de a fi prea târziu.

Era convins numai de faptul că trebuia să continue s-o sărute.

Ecoul bătăii în uşă umplu mica încăpere.

- Cine-i acolo? Descuie imediat uşa!

- La dracu’! pufni Vince. îşi puse fruntea pe a lui Ginger pentru un moment, dorindu-şi ca bătăile inimii să-i încetinească. Minunate momente! De ce a trebuit să se întâmple chiar acum? Era evident că supraveghetorul de zi nu-l informase şi pe schimbul lui de noapte de aranjamentul lor. Nu glumise când îi spusese lui Ginger că-i plătise pe ceilalți să nu-i deranjeze. Supraveghetorul pâlpâise ca o reclamă luminoasă la suma primită pentru placheta cu inscripția „Defect” pe care Vince o agățase de uşă înainte să intre. Revoltat, se desprinse din îmbrățişarea lui Ginger. De foarte mult timp, o femeie nu-i mai afectase în felul acesta mintea şi inima. Vince nu era atât de sigur că-i plăcea acest lucru.

- Strânge-ți lucrurile, mormăi el fără s-o privească. Nu era în stare să se uite la ceea ce aproape că posedase. Nu şi dacă voia să-şi păstreze sănătatea mentală. Plecăm.

Lupta pentru victorie dintre minte şi trup se sfârşise. Alegerea nu mai depinsese de el. Bătălia se sfârşise, dar războiul era departe de final.

în loc să fie bucuros, un puternic sentiment de frustrare amenința să-l devoreze de viu.

După un duş extrem de rece, Ginger se întinse pe saltea abia auzind ştirile de la televizor. Gândurile la Vince îi dansau în cap şi apa rece nu făcuse decât să le atenueze foarte puțin. încă îi mai

simțea trupul robust lipit de al ei; încă mai vedea pasiunea arzând în ochii lui verzi. O senzație de dor şi confuzie îi străpungea corpul.

Nervoasă, îşi mai aranjă perna cu o lovitură de pumn. Ginger nu putea înțelege atitudinea lui Vince. După ce îi spuseseră supraveghetorului că uşa trebuie să se fi încuiat accidental, se îndreptaseră către camere într-o linişte jenantă. Cu un salut brusc ce o făcuse să se simtă mizerabil, el o părăsise în fața camerei refuzând s-o privească în ochi. El regreta ce se întâmplase? Dar ea?

Ar trebui să aibă conştiința încărcată. Ştiind ce a trebuit să îndure mama sa care fusese nevoită s-o crească singură, ar trebui să ştie mai bine cum să se ferească de a deveni aventura de weekend a oricărui bărbat. Nu avusese probleme în a-i urma sfaturile mamei sale până acum. De ce găsea că îi este atât de greu de data asta? O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile chinuitoare.

Robyn sări din patul unde îşi făcea pedichiura folosind o nuanță de roşu-aprins.

- Era şi timpul ca serviciul de cameră să ajungă şi aici. Mor de foame. Se îndreptă către uşă numai pe tocuri, astfel încât să nu-şi zgârie lacul proaspăt aplicat.

Ginger o privi. îmbrăcată într-un capot de mătase în alb cu negru şi deplasându-se cu greu, Robyn semăna mai degrabă cu un pinguin decât cu o femeie matură. Buzele ei schițară primul zâmbet adevărat din ultimele ore.

- Ia te uită! Robyn reveni în cameră aducând o cutie lungă şi albă.

- Ți-a trimis Rick flori? Sigur nu puteau fi pentru ea. Vince îi dăduse de înțeles că nu mai dorea să se apropie de ea.

Privirea lui Robyn deveni răutăcioasă.

- Nu sunt pentru mine.

Inima lui Ginger tresări. Nu avea cum să fie din partea lui Vince. Sări din pat cu grația unei gazele şi înşfăcă cutia din mâinile lui Robyn. Scoțându-i capacul cu grijă, se uită înăuntru. îndepărtă un strat de hârtie verde şi descoperi două duzini de trandafiri galbeni cu tulpină lungă. Respirația i se opri undeva în gât şi cu o mână nesigură, luă biletul ce însoțea trandafirii.

Scrisul ferm, masculin al lui Vince acoperea cartonul cu un mesaj simplu şi direct.

„Scuze pentru purtarea mea de animal egoist. Ne întâlnim să cinăm la opt?... Te rog. Vince.”

- Robyn! strigă ea uitându-se către şifonier. Ai ceva cu care m-aş putea îmbrăca?

*

* *

- Mergem? Limuzina ne aşteaptă. Vince o luă de braţ.

Apropierea de el, atingerea lui, erau mai mult decât putea îndura. Fără suflare, cu furnicături în tot trupul, ea realiză că se îndrăgostise de el prea repede şi prea tare. Dar nu exista absolut nimic care să oprească emoţiile puternice care-i invadau fiinţa.

Muşchii masivi ai braţului lui se încordară sub mâna ei când Vince deschise uşa. Nimeni nu avea dreptul să arate atât de bine, gândi ea privindu-l. Părul lui pieptănat pe spate arăta la fel de întunecat ca şi smochingul negru pe care-l purta. Ginger îşi aminti cât de moale era şi simţi nevoia să se joace din nou cu mâinile printre firele lui dese.

îşi plimbă A palma pe moliciunea catifelei negre a rochiei pe care o purta. îi venea ca o mănuşă şi se oprea la jumătatea coapsei, expunându-i picioarele probabil mai mult decât s-ar fi cuvenit.

- Să nu faci nimic din ceea ce eu n-aş face, o sfătuise Robyn când Ginger părăsise camera împreună cu Vince.

în spatele limuzinei, el păstra o distanţă corectă, rămânând pe partea dreaptă a canapelei. Dezamăgirea o acoperi pe Ginger ca o mantie grea, confirmându-i că el regreta ce se întâmplase între ei mai devreme. încerca oare doar să fie amabil? Ce voia de la ea? Ginger îi admira profilul ferm conturat. Dar ea ce voia de la el?

La restaurant, el ocupă locul opus locului ei. Lumina lumânării pâlpâia între ei. Ginger se lăsă pe spate şi-i zâmbi. Tensiunea din aer era la fel de prezentă ca şi piciorul lui ce-l atingea pe al ei.

El îi răspunse tot cu un zâmbet, dar ochii îi rămaseră serioşi.

- Trebuie să vorbim.

Inima ei o porni asemenea unui lift în cădere liberă. Asta era. Venise momentul când el o informa că se distraseră... dar... Ea oftă. Era bine şi aşa.

Inspirând puternic, Ginger îşi umplu plămânii de aer, apoi îl dădu afară încet printre buzele întredeschise. îşi ridică ochii şi îl

privi fix în adâncimile ochilor lui verzi. Era pregătită pentru orice. El putea să provoace tot ce era mai rău, iar ea va suporta.

- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

Inima ei tresări puternic. îi părea rău că s-a întâmplat sau că au fost întrerupți?

- M-am purtat ca un animal. N-o meritai. Sunt sigur că primeşti mai multă atenție din partea cuiva. Reprezinți mai mult decât o față frumoasă şi un trup mortal. N-ar trebui să te afişezi cu oricine îți întinde o mână. Zâmbi, dar seriozitatea era încă prezentă în ochii lui.

Jenată, Ginger îşi feri privirea de ochii lui scrutători şi studie țesătura feței de masă. Era timpul să pună cărțile pe masă, înainte de a fi prea târziu.

- Trebuie să-ți spun ceva.

- Nu.

Ea îi aruncă o privire.

- Nu?

Mâna mare şi caldă a lui Vince acoperi mâna ei aflată pe masă. Tresări amintindu-şi atingerile de mai devreme. Căldura îi umplu obrajii. Ştia că îşi căuta singură necazuri, dar nu se putea abține. Voia să simtă din nou atingerea lui caldă.

Lumina lumânării dansa în ochii lui, împrumutându-i o înfățişare diabolică.

-Te doresc şi tu mă doreşti, şopti el. Dar refuz să profit de tine. Plec mâine după-amiază. Până atunci ne vom bucura fiecare de compania celuilalt. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Fără revelații... fără surprize. Numai dacă... nu ai cumva un soț ascuns pe undeva?

Ginger clătină din cap.

- Fără soț. Doar un fost logodnic.

- Fost? Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Privirile li se întâlniră.

- Cred că inima mea a ştiut că tu vei veni. Cuvintele scăpaseră înainte ca ea să le poată opri. Spontaneitatea nu-i stătea în obicei. Faptul că-şi măsura cu grijă cuvintele înainte de a le rosti, o ținuse departe de multe situații nedorite. Astăzi se abătuse de la codul autoimpus după care se conducea. Nu o dată, ci de mai multe ori, îşi

aminti ea.

Ochii lui Vince dansau din mai multe motive decât lumina de pe masă.

- îţi mai aminteşti când te-am întrebat seara trecută dacă accepţi să crezi în destin?

Ea dădu din cap. A fost doar cu o seară în urmă? Avea impresia că-l ştia pe acest bărbat de secole.

-Acum crezi? întrebă el.

Ginger luă paharul de vin din cristal şi pretinse că studiază lichidul roşu.

- Ai putea să mă convingi. S-a convingă? Ce mai glumă! Tot ce avea de făcut era să-i arate o direcţie şi l-ar fi urmat imediat, asemenea unui puşti care se joacă de-a soldaţii.

- Povesteşte-mi despre tine, îi ceru ea vrând să schimbe subiectul înainte să-şi exteriorizeze toate emoţiile. Chelnerul le puse în faţă farfuriile încălzite.

Vince luă un cuţit şi tăie friptura suculentă.

- Ce ai vrea să ştii?

Ginger îşi proptise bărbia în palmă şi-l urmărea savurând mâncarea.

- Ce-ţi place să faci când nu munceşti?

-Ei bine, când am timp, sunt fratele mai mare al copiilor mai puţin privilegiaţi.

Ginger ştiu atunci că mama sa nu avea dreptate. Orice bărbat care se deranja să se ocupe de copiii altora n-ar putea s-o lase baltă vreodată. Cel puţin nu acesta. Ştia deja câtă răbdare are, din ziua petrecută pe pârtie. Acum ştia şi că îi păsa de ceilalţi.

în limuzină, îndreptându-se spre hotel, Vince îi înlănţui degetele cu ale sale şi o linişte plăcută îi însoţi tot drumul. Era târziu când pătrunseră în holul de marmură al hotelului. Un grup pestriţ de petrecăreţi umplu holul cu ecourile râsetelor lor.

O dată cu închiderea lină a uşilor liftului, toate zgomotele dispărură. Ginger stătea lângă Vince, cu degetele într-ale lui. Nici unul nu scoase vreun cuvânt. Amândoi urmăreau schimbarea luminiţei o dată cu succesiunea etajelor, de parcă se aflau în faţa celei mai fascinante maşinării inventate vreodată.

Un sunet îi anunţă că au ajuns la destinaţie. într-o linişte

apăsătoare, merseră către camera lui Ginger. Vor relua ceea ce începuseră mai devreme la bazin? O parte din ea îşi dorea. Cealaltă parte se temea că se va întâmpla.

Nevoia ei pentru Vince o înspăimânta. Deschiderea ei pentru orice fel de emoţie o expunea la acelaşi tip de durere cu care se confruntase şi mama ei. Nu era sigură că e pregătită.

La uşă, Vince o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa către el. Ginger inspiră adânc.

El n-o sărută, dar o îmbrăţişă. Ginger îşi rezemă bărbia de umărul lui şi îl prinse în braţe. Ar fi putut sta în îmbrăţişarea lui pentru o eternitate. închise ochii şi îşi puse faţa în curbura gâtului lui savurând mirosul de mosc al after-shave-ului, căldura fiinţei lui. Un oftat îi scăpă de pe buze.

- Obosită? întrebă el.

- Mai degrabă mulţumită, răspunse ea.

Imediat ce rosti cuvintele, o ciudată presimţire o cuprinse. Ceva nu era în regulă. Ochii i se deschiseră brusc. La capătul întunecat al holului, un individ îi urmărea din umbră.

- Ce se întâmplă? întrebă Vince scuturându-i umerii.

- U... un bărbat ne priveşte, spuse ea arătând în direcţia capătului coridorului.

- Stai aici, insistă el îndepărtându-se.

Ginger îl apucă de mânecă. Panica îi cuprinse întreg corpul.

- Eşti nebun? Nu rămân aici singură. îl urmă repede.

Dădură colţul şi nu găsiră altceva decât un hol gol.

- Eşti sigură că era cineva acolo?

Putea vedea îndoiala din ochii lui.

- Bineînţeles. Tonul ei indignat îl făcu să se încrunte. Cred că mă urmăreşte încă de ieri.

- De ce te-ar urmări cineva? Te-o fi văzut la o prezentare, sau ceva de genul ăsta?

- O, Doamne! N-am nici un indiciu. N-am făcut nimic rău. De ce m-ar urmări cineva? Nu-mi place. Devine tot mai ciudat.

Vince îi puse un braţ protector în jurul umerilor. Ea îşi dorea să se piardă în îmbrăţişarea lui şi să rămână acolo o veşnicie. Frica dispăru încet la atingerea lui caldă.

Ajunşi din nou la uşa lui Ginger, Vince îi ceru cheia. Descuind,

împinse uşor uşa şi o trase din nou în braţele sale. Cum buzele lui coborau către ale ei, ea închise ochii pentru un sărut arzător pe care-l simţi până în călcâie.

- Mai vrei o lecţie mâine?

- Da, şopti ea sub influenţa braţelor ce o înconjurau, visând la ce urma să se întâmple.

El îi sărută vârful nasului.

- Mă refeream la o lecţie de schi.

Ginger avu bunul simţ să roşească, dar oricum se agăţă de el fără ruşine.

Cu o atingere tandră, el îi desprinse mâinile.

- Refuz să profit de tine, nu-ţi mai aminteşti?

- Da, îmi amintesc. Cum ar fi putut să uite? Simţi o greutate enormă în stomac. Ne întâlnim la nouă în hol?

- Bine. Cu o mână pe spatele ei, o grăbi în cameră. Somn uşor, spuse el şi închise uşa după ea.

*
* *

- Somn uşor, pe dracu'l mormăi Ginger pentru a zecea oară, întorcându-se pe salteaua incomodă de hotel. Fornăitul uşor ce se auzea dinspre celălalt pat o irita şi era un pic tentată să-i arunce o pernă în cap lui Robyn. Nu era cinstit ca restul lumii să doarmă în timp ce ea nu putea decât să se gândească la Vince.

Vince zâmbind cu expresia aceea diabolică. Vince sărutând-o. Vince urcându-se în maşină şi dispărând din viaţa ei pentru totdeauna. Stătea întinsă pe spate, urmărind dansul umbrelor pe tavan. Nu-l putea lăsa să plece fără a afla cum este cu el... în toate sensurile cuvântului. Zâmbi în întuneric, făcându-şi un plan în minte.

*
* *

- Eşti deja în picioare? Robyn stătea rezemată într-un cot şi îşi îndepărta buclele negre ce-i acopereau ochii. Si de unde dracu' ai luat chestia aia?

Ginger privi combinezonul din mătase de culoarea pielii pe care-l purta, apoi se uită la prietena ei.

- Inchide-ţi gura, Robyn! Să nu prinzi muşte.

Robyn se ridică în genunchi, holbându-se şocată.

- Ai două secunde ca să mă pui la curent cu ce se întâmplă. Si să nu sari peste nici un detaliu. Dumnezeule! Arăți ca şi goală îmbrăcată în ăla. De unde îl ai, de ce l-ai ținut ascuns, şi pot să-l împrumut şi eu din când în când?

Luându-şi pantalonii roşii de schi, Ginger îi trase peste aproape inexistentul combinezon, încercând să-l ascundă cumva. Mâinile îi tremurau, dar nimic nu o mai putea opri acum că se hotărâse.

- L-am convins pe manager să deschidă magazinul de cadouri mai devreme. I-am spus că e o problemă de viață şi de moarte. Se cutremură la amintirea scepticismului din privirea individului când îl plătise. Nu-i stătea în obicei să facă astfel de lucruri. Trebuia să-şi demonstreze că mama ei greşea. Ginger îşi dorea să întrețină o relație cu un bărbat, chiar şi numai pentru un weekend, şi totuşi să supraviețuiască. Oare doar se ținea de şotii?

- Vei face pneumonie numai cu lenjerie intimă pe sub costumul de schi.

- N-am de gând să schiez astăzi.

- O, Doamne! Robyn îşi acoperi gura cu mâinile. Se ridică din pat şi se postă, cu lacrimi în ochi, în fața lui Ginger. N-am fost niciodată mai mândră de tine.

Stând în fața uşii apartamentului, Ginger se întreba dacă ceea ce făcea era lucrul cel mai bun. Nu era nimic rău sau condamnabil în faptul să-şi petreacă timpul cu Vince. Chiar dacă-l cunoştea numai de două zile, nu însemna că este o femeie lipsită de orice morală.

Era, cu toată sinceritatea, o problemă a unei inimi căutând-o pe alta. O ființă umană căutând altă ființă de care să-i pese. Si chiar îi păsa de Vince. Dacă ar avea mai mult timp să-l cunoască, sigur ar găsi cheia către inima lui.

Capitolul 4

Corpul lui bronzat contrasta puternic cu pielea ei albă. Uşor ca o şoaptă, el îşi coborî o mână pe curbura gâtului ei, printre sânii generoşi, pe plaja pântecului ei, până la locul unde coapsele se întâlneau.

Era goală.

Părul ei blond cădea ca o cascadă peste mătasea albă a cearşafurilor.

- O, Vince! gâfâi ea, şoldurile fremătându-i la atingerea lui. Ia-mă! Te vreau acum.

Vince descoperi că era deja gol. Când se întâmplase? N-avea importanță. Era gata să-i împlinească fanteziile. Hainele oricum n-ar fi făcut decât să încetinească lucrurile. O cuprinse şi îi îndepărtă coapsele.

O bătaie persistentă în uşă îl trezi până la urmă.

- La dracu'! Vince înjură, cu o lovitură în cuverturile răvăşite. Nu dă niciodată greş, mormăi el dându-şi seama că fusese doar un vis. Frecându-şi fața cu o mână, se înfăşură într-un cearşaf luat de pe pat.

Păşind desculț pe pluşul covorului, ajunse la uşă şi o deschise, pregătit să-l pedepsească pe nenorocitul care a îndrăznit să-i întrerupă visul. Femeia din fantezia sa se afla chiar în cadrul uşii.

îşi strânse mai bine cearşaful de satin, încercând să-şi ascundă erecția matinală şi îşi trecu o mână prin păr.

- Dumnezeule, m-am uitat dormind. îşi privi încheietura, realizând că-şi lăsase ceasul pe noptieră.

- Nu. Am venit eu mai devreme. Pot să intru?

Vince se dădu într-o parte.

- Bineînțeles. Clopote de alarmă i se dezlănțuiră în cap la vederea feței ei palide şi a ochilor care priveau oriunde numai la el nu. O teamă inexplicabilă îl cuprinse.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu... eu...

- Ce e, Ginger? Ce vrei? Ce s-a întâmplat? Cu un deget sub pielea fină a bărbiei ei, o forță să-l privească în ochi.

Ea ezită trecând nervos de pe un picior pe altul.

- Vreau să profiţi de mine, anunţă ea fără să clipească. îl privea în ochi, afişând tăria convingerilor sale şi o dorinţă arzătoare.

Vince n-ar fi putut fi mai surprins nici dacă o bombă ar fi explodat în apartamentul foarte scump pe care-l ocupa. închise ochii şi înghiţi în sec. în mod normal accepta tot ce îi oferea o femeie. Dar Ginger nu avea nimic în comun cu Liz sau cu alte femei cu care se mai întâlnise. Ea merita mai mult decât spera el să poată fi capabil să ofere.

Nu putea s-o ia pentru o tăvăleală rapidă prin fân, după care s-o lase baltă. Chiar dacă ea spusese că îl dorea. Dumnezeule, nu tocmai spusese exact acest lucru?

Dacă s-ar culca cu ea, ar trebui s-o păstreze. Transpiraţia îi inundă palmele. Nu era sigur că era pregătit pentru un astfel de angajament. Trebuia să păstreze distanţa dintre ei.

- Numai puţin, să mă îmbrac, spuse el trecându-şi mâna prin părul ciufulit. Vin imediat. Vince îşi trase pe el o pereche de ginşi şi o cămaşă de bumbac pe care nu se mai obosi s-o şi încheie.

Când reveni, Ginger stătea exact în locul în care o lăsase, proasta dispoziţie fiind vizibilă în fiecare linie a feţei ei. Se simţea cel mai mare dobitoc de pe pământ. Nu voia să-i provoace suferinţă. Nu voia s-o respingă, dar se părea că oricare ar fi fost cursul evenimentelor, ea ar fi suferit. Era ea oare conştientă de consecinţe? Ii păsa oare de ele?

- Te deranjează dacă-mi scot pulovărul? întrebă Ginger. Se face tot mai cald aici.

Foarte bine. Schimbarea subiectului era binevenită. Poate reuşeau să evite şi întreaga problemă a culcatului împreună.

- Fă-te comodă. Oricum am de gând să comand ceva înainte de a ieşi pe pârtie. Cu spatele la Ginger, luă telefonul şi formă. La sunetul icnetelor ei uşoare, se întoarse.

Ginger se lupta cu fermoarul. Cu o forţare a degetelor ei, acesta se desfăcu. Pulovărul roşu îi alunecă de pe umeri dezvelind fragilul ei combinezon şi multă, multă piele albă şi goală.

Socul îl lovi cu forţa unui uragan.

- Ce dracu? Receptorul îi alunecă din mână. Pune-ţi pulovărul la loc chiar acum! izbucni el. Articolul pe care-l purta o acoperea mai mult decât costumul de baie din seara trecută, dar din cauza

culorii sale apropiate de cea a pielii, arăta ca şi cum ar fi fost goală. Iar corpul lui Vince răspunse cu un impuls primar pe care nu avea nici o speranţă să-l controleze. Căldura îl cuprinse ca un foc alimentat cu benzină. Inima îi bătea ca un ciocan. Se strădui să se controleze.

- Ia-mă! ceru ea cu o şoaptă răguşită, ochii arzându-i.

El ştia că dacă o atingea nu mai exista cale de întoarcere. închise ochii şi numără până la zece.

- Fii atentă, Ginger! şuieră el printre dinţi, o venă a gâtului pulsându-i necontrolat.

- Am obosit să tot fiu atentă.

Ochii lui se deschiseră la sunetul unui alt fermoar.

De fapt, femeia îşi dezbrăca pantalonii de schi. Abandonând materialul roşu, ea păşi către el cu seducătoarele ei picioare lungi. Mai lungi decât ar fi trebuit Dumnezeu să permită vreunei femei să aibă.

Vince se dădu înapoi, încercând să păstreze distanţa dintre ei, pentru binele sănătăţii sale mentale. Spatele îi întâlni peretele. Se văzu forţat să se oprească. Ea continuă să înainteze şi se opri foarte aproape de el. Mâinile ei delicate alunecară pe pieptul lui gol, trimiţându-i valuri de dorinţă în tot corpul.

Vince se blestemă pentru că nu-şi făcuse timp să se încheie la cămaşă. Respiraţia i se accelera haotic. Mintea lui căuta un motiv pentru care n-ar fi înhăţat-o şi n-ar fi făcut dragoste cu ea, sălbatic şi pasionat.

Recurgând la ultimele resurse de autocontrol, îşi ridică mâinile în aer, refuzând s-o atingă. Dumnezeule, dar mâinile ei erau atât de plăcute pe pieptul lui!

- Nu vreau să te fac să suferi, Ginger.

- Nu-ţi cer să m' faci să sufăr. îţi cer... te implor... să faci dragoste cu mine. îşi punctă cuvintele cu mici sărutări pe pieptul lui.

Parfumul ei îi umplu nările, sabotându-i voinţa.

- E acelaşi lucru. Continua să se uite în tavan. Tentaţia ar fi fost prea mare.

- Nu încerc să smulg un angajament de la tine. Ginger îşi puse mâinile pe obrajii lui, forţându-l s-o privească. Vreau doar ceva care

să-mi amintească de tine. Doar atât. E prea mult ceea ce-ţi cer?

- Da! Uitând de hotărârea lui de a n-o atinge, Vince o apucă de umeri şi privi adâncimile ochilor ei albaştri ca oceanul. Femeia asta era cumva nebună? Poate nu-şi dorea un angajament, dar dacă se culca cu ea, era nevoit să-i ofere unul.

- Nu înțelegi? Nu este chiar atât de simplu. Nimic nu este atât de simplu!

O simți bătând în retragere. Ochii i se transformară în cristale de gheață.

- Bine. Am înțeles aluzia. Dacă nu mă vrei, voi pleca. încercă să se desprindă.

N-ar fi lăsat-o. Doamne, oare intenționat interpreta greşit? Nu-i arătase din momentul în care s-au întâlnit cât de mult o dorea? Ce-i mai trebuia... o reclamă luminoasă care să declare dorința lui?

- Nu te vreau? Nici nu-ți poți imagina cât de tare te doresc. Lăsând orice prevedere deoparte, hotărât să-i arate ceea ce cuvintele nu puteau spune, îi strivi trupul de pieptul său dezgolit.

- Dumnezeule, nu mai pot lupta. Sunt doar un om, apucă el să spună şi buzele sale le posedă pe ale ei cu o foame pe care nu o putea controla.

Stiuse că dacă o atinge, nu se va mai putea opri. Avusese dreptate.

Sărutările lor deveniră febrile şi arzătoare, ca şi cum amândoi şi-ar fi dorit să recupereze timpul pierdut. Vince îşi plimba mâinile de-a lungul spatelui ei, în timp ce degetele lui Ginger, lungi şi fragile, îi mângâiau pieptul într-o atingere uşoară ca un fluture. El se abandonă senzației ce-i invada tot trupul.

Când limba ei se strecură atingându-i buza superioară, Vince o captură în gură antrenând-o într-un dans cu propria sa limbă.

- E atât de bine! murmură el, simțindu-i părul moale pe obraz, atingerea inocentă excitându-l şi mai tare.

Ea răspunse cu mici scâncete, în timp ce-şi plimba degetele prin smocurile întunecate de pe pieptul lui. Plăcerea radia prin fiecare terminație nervoasă.

- Am nevoie de tine, Ginger. Cu un deget, Vince îndepărtă bretelușa de pe umărul ei şi trase în jos combinezonul dezvelindu-i un sân. Ridicând generoasa rotunjime cu mâna, buzele lui

cuprinseră mamelonul roz, încercuindu-i sfârcul cu limba şi muşcându-l uşor.

Scâncetele ei se transformară în gemete.

- Ar trebui s-o luăm mai uşor, îi respiră el în piele.

- De ce? suspină ea frecându-şi mâna de umflătura apărută pe ginşii lui.

Toate urmele de rațiune dispărură. El nu putea gândi limpede ținând-o în brațe, cu trupul ei lipit de al lui.

- Mă depăşeşte. Gura lui o căută din nou pe a ei, o mână făcându-şi loc spre pântecele ei. Ginger îi deschise fermoarul şi el închise ochii şi icni când simți atingerea ei tandră pe membrul întărit.

Era cea mai minunată şi cea mai torturantă senzație pe care o experimentase vreodată. Nu se mai simțise niciodată aşa.

- N-am de gând s-o fac în pat, bolborosi el cu fața între ridicăturile sânilor. Ea mirosea a proaspăt şi el inspiră cu nesaț parfumul pielii ei.

- Paturile sunt depășite.

Un zâmbet îi traversă fața. Unde fusese ea toată viața lui? Nu se mai simțise niciodată atât de viu, atât de dorit. Vince îşi îndoi genunchii şi o trase după el, înlăturând şi cealaltă bretelută de pe umărul ei gol. Neluându-şi ochii de la ea, o dezbrăcă până la talie.

Dorința descătușată strălucea în ochii ei.

Vince îi linse buzele uscate ca deşertul. Simțise nasturii combinezonului ei mai devreme, şi-i desfăcu cu o mişcare a degetului, ajutat de o întoarcere a șoldurilor ei.

Ochii ei se lărgiră, apoi se închiseră când degetele lui îi pătrunseră despicătura caldă. Capul îi căzu languros pe spate. Vince profită de ocazie şi îşi strecură limba de-a lungul deliciosului arc al gâtului ei în timp ce degetele lui o penetrau.

Respirația ei rapidă îi înfioră urechea, iar unghiile îi lăsară urme pe braț. Soldurile ei se mişcau în ritm cu el.

- Dacă n-aş şti, aş spune că îți place mai mult decât să schiezi. El îşi ridică privirea exact la timp ca să surprindă un zâmbet pe buzele ei când gemu adânc confirmându-i spusele.

Ginger se aplecă peste el şi alunecând cu tot trupul peste erecția lui, îi trase ginşii de pe coapse. Vince scoase degetul din căldura ei şi o ajută. Liber de orice obstacol, el îngenunche în fața ei, pregătit şi mai mult decât dornic.

Trăgând-o spre corpul său gol, o mângâie încercând să-şi stăpânească nevoia ce-i creştea în interior. Ginger îi luă mâna şi îi sărută interiorul încheieturii. Senzația smulse un geamăt din gâtul lui. Cum putea o atingere simplă să-l afecteze atât? Păstrându-i

mâna în ale ei, Ginger se întinse pe covor şi îl trase imediat după ea.

El îşi strecură corpul lângă al ei, desfătându-se la atingerea pielii ei satinate. Nici o femeie nu-l inundase vreodată cu atâta plăcere. Dumnezeule, ce-i făcuse? Cu toate astea, de ce nu-i păsa că se afla total sub vraja ei?

Ca un înfometat devorându-şi ultima masă, Vince îi atacă buzele. O dată cu asaltul său, ea îi masă sălbatic carnea tare a feselor.

Gata să explodeze, el îi îndepărtă picioarele cu genunchiul. Ea se deschise pentru el şi îşi înfăşură picioarele în jurul lui ca şi cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

El nici nu-şi dorea să evadeze vreodată.

Cu o mână tremurând', Vince se ghidă către căldura mătăsoasă dintre picioarele ei. Ea îl dorea. Convingerea că era dorit îl invadă ca o miere caldă şi realiză că şi el o dorea. Nu, nu o dorea, tânjea după ea cu o intensitate care-l zguduia. Işi ținea mâinile pe fiecare parte a feței ei, în timp ce o săruta. Se împinse în centrul ei dulce cât de mult putu.

Ea era strânsă şi delicată şi fierbinte.

Tot ceea ce el avea nevoie.

Tot ce el îşi dorea.

Ochii lui se închiseră cu pasiune şi plăcere. Mâinile ei îi alunecară pe piept şi îi înconjurară gâtul, trăgându-i buzele înapoi către ale ei. Gura lui prindea cuvintele ei calde.

- Vince! O, Doamne! Vince! De ce am aşteptat atâta timp? O, Doamne, murmura ea. Mai repede. Vreau... Vince... te rog... O, Doamne, da... mai tare.

Vince se retrăgea şi revenea iar şi iar în ritm cu şoldurile ei unduitoare. Impreună, îmbrățişau furtuna pasiunii lor. Transpirația îi şiroia pe spate. Intensitatea orgasmului îl devastă. Mintea şi trupul său îi scăpară de sub control şi explodară în jerbe de plăcere. Strigă numele ei, apoi o simți pe Ginger atingându-şi punctul culminant, cu o contracție a corpului în jurul lui. Degetele ei i se înfipseră în bicepşi.

Rămaseră încleştați într-un binecuvântat final. în cele din urmă, Vince se răsturnă pe spate şi o trase în îmbrățişarea sa.

Rămaseră tăcuți un lung moment, fiecare încercând să-şi țină

respirația.

-Am o singură întrebare, zise Ginger plimbându-şi un deget pe buzele lui şi apoi în jos, pe bărbie.

- Ce? Doamne, era atât de frumoasă cu părul înconjurându-i în dezordine fața. Arăta ca şi cum fusese iubită, iar Vince era al dracului de bucuros că el era cel care o făcuse.

- E întotdeauna aşa pentru tine? Vreau să spun... oh! Mirarea răzbătea prin şoaptele sale.

Vince ştia exact la ce se referea. Făcuse dragoste cu o grămadă de femei, dar niciodată nu experimentase o asemenea pasiune ieşită de sub orice control.

- Nu. N-a fost niciodată aşa. Mă faci să mă simt ca un adolescent înfometat de sex. Faci dragoste tot aşa cum schiezi... total haotic. Simți că se întăreşte din nou numai la gândul de a se afla în interiorul ei. N-am întâlnit în toată viața mea pe cineva ca tine. Se răsuci şi țintui de covor corpul ei voluptuos.

Ochii ei albaştri se măriră, apoi un zâmbet îi traversă fața. Când mâna ei îl găsi, el închise ochii şi gemu de plăcere.

- Ține-o tot aşa, doamnă, şi va trebui să devin dur. Vince îşi însoțea cuvintele cu mici sărutări pe buzele ei, pe gât şi apoi în jurul sânilor.

- Cred că, şopti ea mişcându-şi mâna într-un ritm lent, îmi va plăcea duritatea ta.

Ginger îşi ridică mâinile deasupra capului şi îşi întinse muşchii obosiți. După ore de dragoste, ajunseseră în sfârşit pe cearşafurile de mătase ale patului. Il privi pe Vince stând întins lângă ea. O şuviță din părul lui negru i se răsucise pe frunte. îşi dorea s-o atingă, dar îşi păstra mâna la locul ei.

Ginger înghiți nodul ce i se formase în gât. Vince avea să-i lipsească. N-ar putea uita niciodată această zi, timpul petrecut cu el. O va păstra în memorie pentru totdeauna. Lacrimi i se formară în ochi şi clipi reținându-le.

- De ce plângi?

Surprinsă, Ginger îl privi. Dumnezeule, ar fi trebuit să doarmă. Nu trebuia s-o vadă plângând. De ce nu-şi stăpânise emoțiile măcar până adormea el? Avusese impresia că doar îşi dorea ceva care să-i aducă aminte de el. Ei bine, obținuse ce-şi dorise. Atunci de ce,

acum când totul era aproape terminat, se simţea atât de mizerabil?

El îi şterse o lacrimă rătăcită.

Intorcându-şi capul, ea îi sărută interiorul palmei.

- Mulţumesc pentru amintiri, şopti ea.

Sprijinit într-un cot, corpul lui suplu, masculin, o domina cu ochii verzi plini de mânie.

- Să stabilim un lucru de pe acum. Nu e vorba numai de astăzi. Ne vom iubi cât timp vom trăi.

Si mai multe lacrimi izvorâră din ochii ei, scurgându-i-se pe obraji.

- Ce? Inima ei ameninţa să-i evadeze din piept. Un râs nervos îi zbură de pe buze. Eu... tu... noi... ce? „O, Doamne, nu sunt decât o idioată bâlbâită."

Vince râse, un sunet plin, de bariton, ca o muzică în urechile ei.

- De ce plâng femeile când sunt fericite?

Ea încă refuza să creadă ceea ce tocmai auzise. Aplecându-se într-un cot, îl privi în ochi. Trebuia să afle, să fie sigură că înţelesese bine ce îi spusese el.

- Sunt oare fericită?

- La dracu'! Bineînţeles că eşti.

- De ce sunt fericită? întrebă ea în şoaptă, fără să respire.

Vince se aplecă şi-i sărută colţul gurii.

- Pentru că, dacă eşti şi tu de acord, bineînţeles, vom vedea unde ne va duce această relaţie. Nu mă mut la Denver peste două săptămâni, dar aş vrea să te sun în fiecare seară. Mi-ar plăcea să petrecem Crăciunul împreună. Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine până când voi deveni prea bătrân ca să mai fiu în stare.

Fiecare emoţie trăită vreodată de Ginger, se lupta să iasă la iveală. îşi dorea să plângă, îşi dorea să râdă, îşi dorea să-l lovească pentru că o făcuse să creadă că nu voia altceva decât o aventură de o noapte. în loc de asta, îl împinse în pat şi se întinse şi ea peste perfectul lui corp.

Fără nici o rezistenţă din partea lui, se sprijini în mâini şi se aplecă atât de aproape încât sânii ei îi atinseră din nou pieptul.

- Amice, tocmai am petrecut şapte ore făcând dragoste. Cred că „a nu fi în stare" nici nu există în vocabularul tău.

Ochii lui se măriră brusc.

- Sapte ore? Isuse, cât e ceasul? Aruncă o privire către ceasul de pe noptieră şi căzu înapoi pe pernă. Dumnezeule, e ora două!

- De ce? Ce se întâmplă la două? Te transformi într-un dovleac? îşi ondulă corpul peste al lui, coapsele ei presându-i erecția în încercarea de a-l face să uite de timp şi de restul lumii.

Vince îi mângâie sânul, apoi, apucând-o de talie, o îndepărtă de deasupra lui.

- Am comandat o limuzină peste o jumătate de oră. Trebuie să prind un avion. îmi pare rău, îngerul meu! Se dădu jos din pat şi începu să-şi caute lucrurile.

Asta era. începutul sfârşitului. Golul din stomac o asigura de acest lucru. El chiar pleca. Ginger închise ochii şi încercă să rețină furtuna de lacrimi. Luptase împotriva oricărei emoții de atâta vreme, încât acum nu mai era capabilă să le facă față. Ginger deschise ochii când Vince o îmbrățişă.

- Sunt un om de cuvânt, Ginger. Nu mint niciodată. Ii sărută tâmpla şi-i îndepărtă din ochi o şuviță de păr. Te voi suna în fiecare seară, îți promit. La dracu', doamnă, dacă te consolează cumva, am atâta nevoie de tine încât mă sperii chiar eu de acest lucru.

Obrazul ei coborî pe pieptul lui şi căldura acestuia o linişti, rămânând strâns îmbrățişați în mijlocul patului enorm.

- Mi-e teamă, admise ea.

- Te voi simți aproape tot drumul. Ca şi cum am face călătoria împreună. O sărută pe creştet şi o trase mai aproape. Si acum pune nişte haine pe corpul ăsta sexy, înainte să mă faci să ratez plecarea. O plesni în joacă peste fesele goale.

Când Ginger se îmbrăcă în cele din urmă, Vince o însoți spre camera ei. Stăteau în cadrul uşii deschise. Ginger nu se simțise niciodată mai confuz. Fericirea amenința s-o invadeze, dar tristețea despărțirii lor forțate o urma îndeaproape.

- Iți găsesc numărul de telefon în carte?

- Da. Adică nu! Era înregistrată cu numele ei real, Ginger Thompson, nu Ginger Cooper. Nu sunt trecută. Işi încrucişa degetele la spate pentru ca minciuna să nu-i poarte ghinion. Ii va explica adevărul când se vor întâlni peste două săptămâni. Se vor amuza copios pe chestia asta, era sigură. Ți-l scriu pe o bucată de

hârtie.

In cameră, ea auzi duşul curgând în baie. Robyn trebuie să- şi fi terminat porţia zilnică de schi. Ginger cerceta interiorul camerei în căutarea unui stilou. Hotelurile au întotdeauna obiecte de scris în fiecare cameră. De ce nu găsea unul atunci când îi trebuia? Nu-i era de nici un folos faptul că Vince o urma pas cu pas, îmbrăţişându-i talia de fiecare dată când se oprea să caute într-un sertar.

-Nu mă ajuţi deloc, îl acuză ea când îi simţi limba lipindu-i-se de ureche, senzaţii deloc cuminţi cuprinzându-i trupul. Robyn îşi va termina duşul şi va intra goală în cameră.

-Ar fi jenant.

- Mai mult pentru noi decât pentru ea, crede-mă. Descoperi poşeta lui Robyn în cuier. Dacă un obiect nu putea fi găsit în geanta acestei femei, erau foarte puţine şanse ca acesta să fi existat vreodată. Căută şi scoase un stilou argintiu în timp ce gura lui Vince îi cobora pe gât către pulovăr. Dinţii lui albi muşcară vârful unui sân prin materialul gros. înşfăcând un carneţel, Ginger îşi scrise numărul şi eliberându-se din îmbrăţişarea lui, se întoarse şi i-l dădu.

- Ţine. Să nu-l pierzi.

El privi hârtia, o împături cu grijă şi o băgă în portofel.

- Nu în această viaţă. Braţele lui puternice o cuprinseră din nou. Buzele li se uniră într-un sărut final care explodă în toate terminaţiile nervoase din corpul lui Ginger. Ea îl prinse de cămaşă şi se ridică pe vârfuri, nedorindu-şi ca sărutul să se termine vreodată.

Vince se desprinse, regretul fiind vizibil în ochii săi.

-Asta te va păstra caldă până ne vom întâlni din nou. Te sun mâine seară. Cu o atingere de deget pe vârful nasului ei, se întoarse şi părăsi camera. Uitându-se înapoi, făcu cu ochiul în timp ce uşa se închidea în urma lui.

- O, Doamne, şopti Ginger cu degetele pe buzele ei ce ardeau. Aşa te simţi când eşti îndrăgostit din cap până-n picioare?

Capitolul 5

- Am întâlnit pe cineva special, mamă. Ginger luă o îmbucătură de salată şi o cercetă printre gene pe femeia din faţa ei.

- Da?

Era uluitor cum mama ei putea să condenseze atâtea înţelesuri într-un cuvânt de două litere. Nu era nici o îndoială din felul cum îşi strânse buzele, din felul în care şi-a îndreptat spatele, din lucirea ochilor ei, că Eva Thompson nu era mulţumită.

Ginger trase aer în piept şi continuă oricum, ştiind că spusele ei vor avea efectul unui măscărici la o înmormântare.

- îmi place. Cred că şi el mă place. Ar vrea să petreacă Crăciunul cu noi.

Punându-şi calmă tacâmul lângă farfurie, mama sa îşi aranjă o şuviţă de păr argintiu în spatele urechii şi îşi împreună mâinile în faţă.

- Chiar crezi că e înţelept? Ce ştii despre el? Cu ce se ocupă? Cum sunt părinţii lui? Lucrurile astea contează, îţi spun cum este el de fapt.

„Ei bine, mamă, el este tot ceea ce tu dispreţuieşti. E sexy şi viril şi mult mai bărbat decât poate o femeie să-şi imagineze. Arată atât de bine încât aş putea să-l privesc ziua întreagă. O, şi apropo, e periculos. O privire către el şi uit toate sfaturile pe care mi le-ai dat vreodată. Sunt complet neajutorată. Si îmi place asta." Inundată de întrebări, Ginger nu putu decât să-i răspundă:

- E foarte drăguţ. O să-ţi placă. „Da, sigur. Continuă să visezi, Gin. Mamei tale îi plac numai bărbaţii pe jumătate morţi şi care nu ar putea sub nici o formă, intenţionată sau nu, să atenteze la visurile şi speranţele unei femei."

- Da, doar că sărbătorile sunt pentru familie.

Cum pofta ei de mâncare dispăruse, Ginger puse furculiţa jos. „Familiile trebuie să crească. De ce nu şi a noastră?"

- Dar... dacă el vrea să facă parte din familie?

Eva o privi surprinsă. Muzica festivă ce izvora din difuzoarele restaurantului umplu liniştea. Aplecându-se, ea cercetă mulţimea de la mesele alăturate ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu trag cu urechea.

- Te-a cerut în căsătorie? întrebă ea aplecându-se mai aproape, astfel încât şoaptele să nu i se piardă.

Ginger ştia că va veni şi acest moment.

- Nu chiar cu cuvintele astea. Se mişca nervoasă în scaun, ca o şcolăriță prinsă cu minciuna. Nu mai era la fel de sigură de relația ei cu Vince, cum fusese cinci minute mai devreme.

Pentru asta existau mamele, nu-i aşa? Să te facă să te simți din nou nesigură, ca şi cum ai avea iar zece ani. Ea ştia că Vince o dorea, nu numai pentru o aventură de o noapte alături de trupul ei, ci pentru ceea ce reprezenta toată ființa ei. Dar trecuseră două zile fără nimic asemănător cu un mesaj din partea lui. Promisese că e un om de cuvânt.

Ginger se condamnă pentru aceste gânduri. Nu se putea lăsa cuprinsă de pesimismul mamei sale. Totul era în regulă. Erau numai două zile. El era om de afaceri. Era probabil ocupat cu afacerile lui. Va suna când va putea.

- O, draga mea. Mama ei plescăi dezaprobator din limbă şi îi aruncă o privire gen „ți-am spus eu". De câte ori trebuie să mai discutăm acest subiect? Dacă un bărbat nu cere nici un fel de angajament, nu doreşte decât un singur lucru. Te-ai culcat cu el?

- Mamă! Cum putea să răspundă unei astfel de întrebări? „Da, mamă. M-am culcat. Si aş face-o din nou într-o clipită."

- încerc doar să te protejez. Nu vreau să suferi în felul în care am suferit eu. Ți-am mai spus şi până acum că un bărbat sexy este un bărbat periculos.

Ginger îşi dădu ochii peste cap. Cum ar fi putut să uite ceva ce era săpat în creierul ei asemenea cuvintelor pe o piatră de mormânt?

- Stiu, ştiu. Un bărbat sexy este un bărbat periculos. Vince nu este aşa. Deşi sunt de acord că arată extrem de bine, de asemenea te poți baza pe el.

- Eşti sigură de asta? Nu-l cunoşti de foarte mult timp, nu-i aşa?

Vorbise cu toată convingerea de care dispunea.

- Intuiție.

- O femeie, o informă Eva, nu se poate ghida după intuiție dacă e implicat un bărbat. Bărbații au tendința să-ți sucească mințile. Stiu din experiență că nu vei mai auzi vreodată de el. Ai face bine să-l uiți chiar acum, Ginger. Cred că ar trebui să vorbeşti cu Steve şi să

încerci să reiei relația cu el. își ridică tonul ca și cum intenționa să rănească cu cuvintele ei. Dacă te va mai vrea după ce l-ai părăsit!

- Steven nu era pentru mine, mamă. Ginger luă furculița şi mâncă din nou din salată. Nu mai era o fetiță, cu toate că mama ei o făcea să se simtă aşa. încordându-şi mâna atât de puternic încât furculița se îndoi în strânsoarea ei, izbucni:

- De ce să mă agăț de cineva cu care ştiu că nu voi fi fericită? De ce? N-aş putea niciodată să fiu mulțumită cu Steven. Cu Vince, nu ştiu, mă simt atât de diferit. Să-l compari pe Vince cu Steven era ca şi cum ai compara spălătura de vase cu cea mai bună şampanie.

Eva râse; un sunet supărător care o enervă pe Ginger.

- Nici un bărbat nu-i bun pentru o femeie. Cine spune că diferit înseamnă bun? Pe Steven te puteai bizui. în vremurile de astăzi e greu să găseşti pe cineva pe care să te poți bizui. Un bărbat diferit va sfârşi prin a te face să suferi. Flutură furculița în direcția lui Ginger. Ține minte cuvintele mele.

- Ei bine, poate eu trebuie să hotărăsc. Poate o dată în viață mi-ar plăcea să fiu capabilă să simt emoția. De asta nu l-ai sunat niciodată pe tata, nu-i aşa? Un nod i se formă în gât când se gândi la bărbatul pe care nu-l întâlnise niciodată, la anii pierduți când simțea nevoia să-l cunoască. Ți-e frică să simți. Nu vreau să sfârşesc singuratică şi acră, asemenea ție. Ginger își regreta cuvintele imediat ce văzu fața încruntată a mamei sale.

Impingându-şi scaunul, Eva îşi luă poşeta şi se ridică.

- Imi pare rău că am avut o influență atât de nefastă asupra ta. Buzele i se strânseră într-o linie subțire. Imi pare rău că nu-mi doresc nimic altceva decât binele fetiței mele. Mă voi duce acasă şi-mi voi vedea de propria mea viață jalnică, în loc să încerc s-o fac şi pe a ta la fel de mizerabilă. Intorcându-se, îşi făcu drum printre mese.

- Mamă, aşteaptă! Prea târziu. Eva Thompson plecase. Ginger ştia că va dura mult până ce va trece peste asta. „Dumnezeule, cum am putut fi atât de proastă?” Işi puse cotul pe masă proptindu-şi fruntea în palmă.

- Să vă aduc nota, domnişoară?

Ginger se uită la zâmbetul plin de complezență al chelnerului. Evident că savurase mica scenă la care fusese martor.

- Da! pufni ea.

După ce plăti, Ginger se grăbi către maşină şi se aruncă înăuntru pentru a scăpa de vântul tăios de decembrie. Se gândi îndelung la cuvintele mamei sale în drumul înapoi către slujbă. Sigur nu se putea întoarce la Steven. Nu acum. Si niciodată. Steven era bun şi atent şi plictisitor. Vince era orice altceva în afară de plictisitor. El dădea un nou sens cuvântului „incitant”. Dădea un nou sens vieții ei.

Intră pe uşile agenției Tyler Modeling şi se îndreptă spre masa ei de la recepție cu un pas hotărât ce parcă spunea „ştiu ce vreau şi voi obține ceea ce-mi doresc”.

- Am primit un telefon ciudat cât timp ai fost plecată, Gin, îi spuse Tracy, cea care o înlocuia în timpul pauzei de masă. A sunat un tip care se interesa de un model care lucrează aici şi poartă numele Ginger Cooper. Mi-a şi descris-o. I-am spus că avem pe cineva la recepție care se potriveşte descrierii, dar că numele de familie e diferit.

Ginger îşi simți inima în gât. Respirația i se opri şi genunchii i se înmuiară atât de tare încât trebui să se sprijine de birou ca să rămână în picioare.

- A spus cum se numeşte? întrebă ea cu un ton slab. Trebuie să fi fost Vince. Nimeni n-ar mai fi putut s-o caute pe Ginger Cooper. Pentru că Ginger Cooper nu exista.

- Nu, dar ştiu că avea o voce sexy, spuse Tracy cu o scânteie în ochi. A insistat spunând că femeia pe care o căuta era frumoasă, sigur era model. I-am spus că arăți foarte bine, dar a rămas de neclintit. Oricine ar fi această mortală Ginger, îl are pe tip la degetul mic.

Aranjându-şi părul după ureche, Ginger se prefăcu indiferentă şi luând un teanc de mesaje, frunzări prin ele în timp ce inima îi bătea atât de tare încât se temu că îi va sări din piept.

- Sunt sigură că e doar o coincidență. La degetul ei mic? Vince?

- Da. Si totuşi mi s-a părut ciudat. Tracy îşi luă poşeta dintr-un sertar. Mă duc la masă. Ne vedem mai târziu.

- Bine. Pierdută în gânduri, Ginger abia reuşi să-i facă cu mâna. De ce încerca Vince să-i dea de urmă? îi dăduse numărul de acasă. De ce nu-l folosise? O cuprinse neliniştea. Aflase oare de minciuna

ei? Telefonul sună şi ea îşi simţi palmele transpirate când se întinse către receptor. Era oare Vince? O suna ca să-i spună că relaţia lor luase sfârşit?

- Agenţia Tyler. Cu ce pot să vă ajut?

O senzaţie de uşurare o cuprinse când auzi o voce de femeie. Făcu legătura şi îşi petrecu restul după-amiezii într-o stare de nervozitate. De fiecare dată când ridica receptorul spera şi se temea că va auzi la celălalt capăt timbrul grav al vocii lui Vince.

*
* *

- Au trecut deja două săptămâni. Cât timp mai ai de gând să stai lângă telefon şi să aştepţi un apel de care orice nebun şi-ar da seama că nu va veni? Robyn stătea în faţa lui Ginger ţinându-şi mâinile în şolduri cu un aer autoritar.

- Va suna. De câte ori nu-şi spusese Ginger acest lucru de când reveniseră de la munte? Inşfăcă o pernă de pe canapea şi o strânse la piept. In fiecare seară se grăbise spre casă, sperând din tot sufletul că va auzi sunetul vocii lui Vince. Si în fiecare seară mersese la culcare cu lacrimi în ochi şi cu speranţele spulberate de fiecare zi ce trecea în aşteptarea telefonului. Incă nu înţelegea cum îi găsise urma la birou. Ceva nu era în regulă. Nimic nu avea sens.

Robyn era alături de ea.

- Stiu cât de mult ţii la el. De dragul tău sper că va suna. Dar, Gin, nu poţi să-l aştepţi tot restul vieţii. Trebuie să faci ceva!

- Dar dacă...

- Doar ai un robot telefonic!

Simpatia din ochii prietenei sale era evidentă. „Dumnezeule, arăt la fel de jalnic precum mă simt?”

- Nu cred că sunt încă pregătită să ies.

Robyn stătea la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele încrucişate sub ea.

- N-aveam de gând să-ţi cer asta, dar cred că ar fi cea mai bună soluţie. Veiieşi din casă şi, mai ales, te vei dezlipi de telefonul ăla nenorocit. Ii aruncă o privire cu subînţeles.

- Ce vrea să însemne asta?

- Iţi aminteşti de Rick, tipul pe care l-am întâlnit în Steamboat?

- Bineînţeles. Ginger îşi amintea de bărbatul care o intimida,

dar pe care Robyn părea că într-adevăr îl place. După ce se certase cu mama ei, cum ar fi putut ea să conteste alegerea cuiva în acest domeniu?

- A închiriat o cameră la Broadmoor, Colorado Springs. Vrea să mergem acolo mâine seară.

- Si vrei să vin cu tine?

- Nu neapărat, spuse Robyn, cu o privire gen „doi înseamnă o pereche, trei o aglomerație". îți repet că nu aveam de gând să-ți cer asta, dar vei înnebuni dacă mai stai mult în casă. Aş vrea să mă înlocuieşti mâine. E chestie de o seară. Nu vei fi nevoită să vezi pe nimeni şi vei putea să te îmbraci cât vrei tu de aiurea. Ce spui? Mi-ai face un real serviciu.

Ginger îi văzu privirea rugătoare.

- Chiar îți place Rick, nu-i aşa?

- Mai mult decât mi-a plăcut cineva de o bună bucată de timp.

„Da, şi mie îmi place Vince mai mult decât mi-a plăcut vreodată cineva în viața mea."

- Bine. Ce nu fac eu pentru tine? Zâmbi când văzu fața prietenei sale luminându-se.

Robyn îşi luă poşeta de pe măsuță şi scoase un inel plin cu chei de forme şi mărimi variate.

- Cum ai mai făcut asta pentru mine, nu e nevoie să-ți mai spun nimic. A! Bine că mi-am amintit. O nouă firmă îşi deschide un birou. Totul e aranjat, dar preşedintele companiei vine abia luni. Vor ocupa tot etajul zece. N-am avut plăcerea să-l întâlnesc pe tip, dar managerul clădirii spune că e cam dificil. Să te asiguri că e totul lună, astfel încât să fie mulțumit. Bănuiesc că face o grămadă de nazuri, se strâmbă ea.

Minunat, exact ce-i trebuia, un mofturos. La cum se simțea ea, dacă vreun individ ar avea tupeul să fie impertinent, probabil i-ar zbura capul.

- Totuşi, nu vine până luni, nu-i aşa?

- Nu. N-ai de ce să-ți faci griji.

*

* *

Seara următoare, Ginger pătrunse în clădirea de birouri, îmbrăcată într-un costum larg de bumbac gri şi cu părul neîngrijit

legat cu o eşarfă roşie. Era fericită că datul cu aspiratorul şi golitul coşurilor de gunoi nu presupuneau o toaletă mai elaborată. La cât de jalnic se simţea, oricum nu-i păsa cum arăta.

După ce curăţă două etaje cu ajutorul oamenilor lui Robyn, ajunse şi la etajul zece. Prietena ei nu avusese dreptate. Ieşirea din casă nu-i abătuse mintea de la problemele pe care le avea. Curăţatul nu-i solicita creierul, ba mai mult, permitea gândurilor sale să rătăcească aiurea. Se gândea numai la Vince. La cum arăta el în ginşi; la cum arăta în smoching; la cum arăta fără nici un fel de haine. Era chiar mai rău decât dacă ar fi stat acasă.

- Blestematul! mormăi ea oprind aspiratorul. înarmată cu o cârpă, atacă ţâşnitoarea cromată de lângă lifturi, lustruind-o până ce străluci. Va putea vreodată să şi-l scoată din cap? Putea jura că îi simte parfumul. Avea senzaţia că înnebuneşte.

Ginger tresări la zgomotul unei uşi trântite. Se simţea ciudat în clădirea uriaşă, neavând pe nimeni prin preajmă. îi veneau în minte imagini sinistre şi poveşti cu fantome. Inima aproape că i se opri când se întoarse şi văzu un bărbat stând în faţa liftului, cu spatele la ea. Fusese atât de pierdută în gânduri, că nici nu-i observase prezenţa? Neatenţia ei devenea periculoasă.

îi mai aruncă o privire bărbatului. Părul negru de deasupra gulerului îi amintea de Vince, doar că era un pic mai lung. Alura costumului său îi amintea, de asemenea, de el. Dacă n-ar fi ştiut că... inima i se opri. Cârpa din mână îi căzu pe podea. Cu un sunet, uşile liftului se deschiseră şi bărbatul se întoarse astfel încât Ginger îi putu vedea profilul. Buzele sale scăpară un geamăt. La auzul lui, el privi către ea. Ginger avu prezenţa de spirit să-i întoarcă spatele şi să se prefacă ocupată.

Era chiar Vince!

Dumnezeu s-o aibă în pază, el era aici, la câţiva metri de ea şi nu putea nici măcar să alerge la el. Nu mai conta că era îmbrăcată ca o epavă. El nu o dorea. Faptul că n-o sunase demonstra acest lucru. îşi duse în grabă lucrurile după un colţ şi se rezemă de zid, palidă şi tremurândă. Scuzele pe care le inventase pentru el erau departe de realitate. Era evident că el nu zăcea muribund într-un şanţ. Se afla chiar aici, în Denver, şi arăta absolut minunat.

Ticălosul!

Atunci de ce n-o sunase? La dracu', nu el era prostul, ci ea. Lovi cu pumnul în zid. Istoria se repetă. Era aceeaşi poveste spusă de mama ei de nenumărate ori. O aventură de o noapte pentru un playboy sexy şi arogant. Avusese dreptate şi ea, ca o proastă, n-o ascultase.

Ginger se forţă să inspire puternic. Simţea că nu mai are aer şi că e în pragul unui atac de cord. De nicăieri, o mână îi atinse umărul. Un ţipăt îi scăpă de pe buze răsunând puternic în clădirea goală. Işi duse mâna la piept ca să domolească bătăile sălbatice ale inimii.

Uitându-se în sus, îl descoperi pe unul din angajaţi privind-o îngrijorat. Ii îndepărtă mâna de pe umărul ei ca pe un păianjen păros şi râse isteric. Crezuse pentru o clipă că Vince era cel care o găsise ascunsă după colţ.

- Ai păţit ceva?

- Nu... da... o să-mi revin. Lasă-mă să-mi trag sufletul. M-ai speriat. Intotdeauna te furişezi aşa? îl acuză ea.

- Te-am strigat de două ori. Nu m-ai auzit.

Ginger simţi că se înroşeşte uşor. Fusese atât de ocupată să-şi plângă de milă, că nu mai auzise nimic.

- Imi pare rău, reuşi ea să spună.

- Nu arăţi bine deloc, îi spuse el. Nu vrei să iei o pauză şi să mă laşi pe mine să termin etajul?

- Nu, e-n regulă. Nu-i nevoie. Ginger se uită în sus. Privirea îi fu atrasă de o plachetă montată pe o uşă masivă de stejar, având inscripţia „Vince Danelli - Preşedinte". Ce ar găsi dacă ar intra şi i-ar curăţa biroul? Oare îşi ţinea pe masă fotografia ultimei sale cuceriri? Ginger era sigură că în fotografie trebuie să fie o femeie frumoasă, cu zâmbetul pe buze şi ochii strălucind de iubire. Sau poate ar găsi pe scaunul lui câte o scrijelitură pentru fiecare cucerire. Blestemă în gând.

Deşi Robyn o delegase să-i conducă oamenii, era atât de străină de situaţie, încât nu putea nici să gândească limpede. Cinci minute erau tot ce-i trebuia ca să-şi revină; cinci amărâte de minute.

- în regulă, termină tu.

- Am nevoie de chei.

Ginger băgă mâna în buzunar şi simţi greutatea inelului plin de

chei. Răceala oțelului contrasta puternic cu mâna ei transpirată. De unde știa că poate avea încredere în individul ăsta?

- Cum te numești?

- Johnson. John Johnson.

- De cât timp lucrezi aici?

- Nu de foarte mult, dar destul. Stai liniștită. Robyn nu m-ar fi angajat dacă n-aș fi știut ce trebuie să fac, zâmbi el. Părea sincer.

Ginger privi din nou placheta de pe ușă. Nu putea intra în biroul lui Vince. Cu un clinchet, Ginger scoase cheile din buzunar și le puse în palma întinsă a lui John.

- Bine, dar ocupă-te mai întâi de biroul acesta. Arătă cu o mână tremurândă către ușa lui Vince. Si fă o treabă ca lumea. Mi s-a spus că tipul e... greu de mulțumit.

* *

- De ce nu mi-ai spus? întrebă Ginger cu o voce destul de domoală, având în vedere furia care-i pulsa în vene asemenea lavei unui vulcan.

- O, Dumnezeule, Ginger! Chiar crezi că te-aș fi trimis acolo dacă aș fi știut că președintele companiei este tocmai Vince al tău? Robyn măsura agitată podeaua bucătăriei lui Ginger.

- Nu este Vince al meu. Si nici nu mai știu ce să cred. Ginger stătea cu fruntea pe sticla rece a ferestrei. Zăpada cădea în tăcere, acoperind colțul lor de lume cu o pătură de un alb imaculat.

- N-am știut niciodată celălalt nume al iubi... pardon... al lui Vince. E o coincidență prea ciudată.

Inima i se strânse în piept lui Ginger. „Crezi în destin?" Cuvintele lui Vince îi reveniră brusc în minte în timp ce fiori îi coborau pe coloană.

- Nu există coincidențe, șopti ea.

Robyn încetă să se mai plimbe prin bucătărie și se opri lângă ea.

- Ce tot spui acolo?

- Soartă, râse Ginger. Destin, cum ți-e scris. Spune-i cum vrei. Totul se întâmplă cu un motiv.

- Mă adormi cu chestiile astea.

Ginger se întoarse și își privi prietena în ochi.

- Gândește-te! Mama întâlnește un bărbat frumos, se

îndrăgosteşte de el şi sfârşeşte prin a rămâne singură şi însărcinată. Eu întâlnesc un bărbat frumos, mă îndrăgostesc şi...

- Eşti însărcinată? strigă Robyn.

Cu ochii închişi, Ginger se imagină ținând în brațe copilul lui Vince. Cu părul negru şi ochii verzi, strălucitori, ar fi un copil minunat.

- Nu. Am fost precauți. Era regret ceea ce simțea în propria voce?

Robyn îi zgudui umărul.

- Nu e destinul. E doar ce ți-a băgat maică-ta în cap împotriva bărbaților... a oricărui bărbat, încă de când erai în scutece. Mă mir că te-ai logodit şi cu Steve. Robyn se îndepărtă de fereastră, apoi se întoarse şi atacă din nou.

Ochii îi sclipeau de mânie, fața îi era neclintită, dar cuvintele răsunară calm, liniştit.

- Stiu că suferi. Sufăr şi eu pentru tine. Dar, bine ai venit în lumea reală, Ginger. Tocmai ai experimentat ceea ce majoritatea femeilor află la o vârstă mult mai fragedă. Dacă ți-ai fi permis vreodată să-ți recunoşti trăirile, ai fi aflat mult mai devreme.

Să-şi permită ei însăşi să-şi recunoască trăirile? N-o acuzase pe mama ei de acelaşi lucru cu câteva săptămâni în urmă? Semăna mult mai mult cu Eva Thompson decât îşi imaginase vreodată. Cu pumnul strâns de mânie, Ginger îşi înghiți nodul din gât. Cuvintele lui Robyn o răneau, dar refuza să accepte ceea ce spunea prietena ei. Fusese logodită cu Steve, deci trebuie să-l fi iubit. Iubirea e o emoție. Prin urmare, Robyn greşea.

- Sper doar să nu-l mai văd pe Vince vreodată, spuse ea rar.

- Stiu, puştoaico, ştiu.

*

* *

Crăciunul sosi si trecu. Fusese întotdeauna sărbătoarea preferată a lui Ginger. Anul acesta nu se bucură deloc de el. Tot ceea ce-şi putea aminti, era Vince spunându-i că vrea să petreacă Crăciunul cu ea.

Cu toate acestea, îl petrecu mai mult singură.

Vizita la mama ei fusese o tortură. Ginger îşi dorea cu disperare alinarea pe care numai o mamă o poate oferi. Dar de teamă că mama

ei va riposta cu acelaşi „ţi-am spus eu", dacă i-ar povesti cum Vince a părăsit-o exact aşa cum prezisese ea, nu reuşi să scoată nici un cuvânt despre asta. In cele din urmă, plecase acasă mai devreme, pretextând o răceală. Ghemuindu-se în pat ca un animal rănit, Ginger plânsese strângând perna la piept până ce adormise.

După o altă săptămână de iad, Ginger ştiu că trebuia să accepte adevărul aşa cum era şi să-şi continue viaţa.

Vince nu se mai întorcea la ea.

Refuzase când Robyn îi aranjase o întâlnire de Revelion, dar apoi s-a răzgândit. Hotărârea lui Ginger pentru noul an era nu neapărat să-i arate mamei sale că greşea, ci mai mult să-şi demonstreze ei însăşi că exista şi un alt bărbat care ar fi putut s-o facă să se simtă la fel cum făcuse Vince.

* *

- Dragul meu, îmi mai aduci o băutură?

Vince privi către minunata roşcată de la braţul său şi zâmbi.

- Bineînţeles, Cynthia. Luă un pahar de şampanie de pe tava unui chelner şi îl puse în mâna ei atent îngrijită.

Uite o femeie care ştie cum să mulţumească un bărbat, gândi Vince. Cynthia nu se contrazicea cu el. Cynthia nu-l supăra. Cynthia era de acord cu tot ce spunea Vince.

Cynthia era cam plictisitoare.

Dar era tot ceea ce putea fi mai diferit de Ginger, iar Vince nu avea nevoie de nimic altceva decât să uite. Trebuia să şteargă amintirea celei mai incredibile femei pe care o întâlnise în viaţa lui. După trei săptămâni, tot nu putea să-şi imagineze ce nu fusese în regulă. Când vrusese s-o sune pe Ginger, hârtia cu numărul de telefon fusese complet goală.

La Informaţii nu era înregistrată nici o Ginger Cooper. Sunase toate agenţiile de modele din oraş, fără vreun rezultat. Era ca şi cum ea n-ar fi existat, ca şi cum ar fi fost doar rodul imaginaţiei lui, un vis care pierise când el revenise la realitate.

- Mi-ai promis un dans, dragule, se pisici Cynthia cu un plescăit din buzele ei rujate ţipător, dându-se mai aproape.

Vince credea că ieşirea de Revelion îl va ajuta să se regăsească. Dar când o conduse pe femeia abundent parfumată către ringul de

dans, nu se putu gândi decât la Ginger. Hotărât să ignore dorul de ea, o trase mai aproape pe Cynthia. Rochia din lamé auriu îi expunea anatomia generoasă mai mult decât ar fi fost normal.

Ca să uite, avea nevoie să simtă o altă femeie zvârcolindu-se sub el. Ginger nu era prima femeie care-l excitase şi spera să nu fie nici ultima.

- Ce ai spune dacă am pleca de aici? îi şopti el în ureche.

Femeia îl privi printre genele de care el era sigur că sunt false.

- Dar nu e nici miezul nopţii.

El îi puse o mână pe spate strângând-o uşor.

- Nu avem nevoie de sute de oameni ca să sărbătorim, nu-i aşa?

- O! făcu ea, acceptarea licărind în cele din urmă în ochii ei de un verde şters. Cynthia îl luă de braţ, îl trase afară de pe ringul de dans şi îşi făcu loc prin grămada de oameni de la garderobă.

Vince îşi zâmbi în barbă. O femeie îndrăzneaţă, hotărâtă, era exact ceea ce îi trebuia. Punându-i haina de blană, Vince îşi lăsă mâinile să alunece pe marginile sânilor ei, dar nu simţi nimic. Nu se excitase, nu i se tăiase respiraţia, nici nu simţise dorinţă. Nimic.

Detaşat, o privea în ochii plini de dorinţă. Poate că era doar atmosfera. Era sigur că va simţi ceva când o va duce în apartamentul lui. Spera să fie şi în pat la fel de hotărâtă precum părea. Protejând-o, o conduse dincolo de uşile restaurantului şi mai departe pe străzile aglomerate din Denver. Gata să facă semn unui taxi, ecoul unui râs cunoscut îi captă atenţia. Pentru un moment în care i se opri şi inima, crezu că a auzit vocea lui Ginger. Cercetând aglomeraţia de petrecăreţi de pe trotuare, îi descoperi faţa surâzătoare de cealaltă parte a mulţimii.

- Ginger, şopti el scoţând un nor alb în aerul îngheţat. O lăsă pe Cynthia şi începu să traverseze strada, dar blonda intrase într-o limuzină la braţul unui alt bărbat.

- Ginger! strigă el. Dar era prea târziu. Limuzina neagră o purtase din nou afară din viaţa lui. Inima lui încetini până la un ritm lent, dureros. Se rugă să se oprească de tot. Nu avea nevoie de inimă.

- Viiince! îl strigă Cynthia. Mi-e frig. Mergem? Işi frecă sânii de braţul lui; un gest de care lui îi fu silă.

Ducându-şi mâinile la buze, fluieră după un taxi. Când acesta se

opri în fața lui, își împinse partenera înăuntru. Aruncă o hârtie de cincizeci pe locul din față și îi spuse șoferului:

- Du-o unde vrea.

- Vince, ce se întâmplă? Unghiile ei roșii și lungi i se înfipseră în mânecă asemenea ghearelor unei pisici.

Vince îi strânse mâna dezgustat.

- Credeam că mergem să... sărbătorim? Cynthia își lăsă haina să cadă, expunându-și sânii abia acoperiți.

Vince închise ochii și își aminti o altă femeie care purta un pulovăr roșu de schi și un combinezon bej pe sub el.

- M-am răzgândit, răspunse el. Trânti ușa și rămase țintuit în timp ce taxiul se îndepărta. Cynthia, cu fața ei de copil obraznic, se holba la el prin fereastra din spate.

Un ceas bătu miezul nopții deasupra lui. Toată lumea își ura „La mulți ani!" în timp ce confetti cădeau ca o ninsoare din cerul nopții.

Mulțimea forfotea în jurul lui, dar Vince se simțea ca și cum ar fi fost ultima persoană rămasă pe fața pământului. Pe cine dracu' încerca el să păcălească? se întrebă îndesindu-și mâinile în buzunare. Nimeni nu va putea vreodată să umple golul lăsat de Ginger; nu anul acesta, nici anul viitor, niciodată.

* *

- Ăsta este cel mai prost an din viața mea! exclamă Robyn intrând în camera de zi a lui Ginger.

- Cu toate cele trei zile ale lui? întrebă Ginger încercând să-și ascundă un zâmbet.

- Nu-i deloc amuzant. Robyn se opri doar cât să-și pună haina pe scaun. Flutură o bucată de hârtie împăturită și deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Se aruncă pe canapea și își puse mâinile în cap disperată.

- Ce-i cu tine? Ginger îi luă documentul din mână. Iși plimbă ochii peste pagină. Cuvântul „citație" îi atrase atenția.

- Ce se întâmplă?

Robyn se uită către Ginger cu lacrimi în ochi.

- Sunt dată în judecată, râse ea nervos.

- De ce? Ginger se scufundă în perne alături de prietena ei. Nu înțeleg.

- N-o să-ți vină să crezi. Robyn clătină din cap, o şuviță cu zăpadă pe ea lipindu-i-se de obraz.

- Incearcă-mă!

Ea inspiră adânc.

- Se pare că, neconfirmat bineînțeles, adăugă ea sarcastic, am furat nu ştiu ce documente dintr-un birou.

- Ei bine, amândouă ştim că n-ai făcut niciodată aşa ceva.

Robyn râse amar.

- E clar că ştim, fiindcă în seara aia am fost în Colorado Springs împreună cu Rick. E seara în care ai fost acolo, Ginger. Si nu e altul decât biroul lui Vince Danelli.

Capitolul 6

Chiar şi cu aerul condiţionat dat la maximum, bluza lui Ginger i se lipea de spate din cauza căldurii ce intra prin geamul maşinii în ziua aceea de august. Autostrada I-25 devenise o mare parcare.

Intârziase, şi Ginger nu ura nimic mai mult decât să întârzie.

Reuşind să iasă din aglomeraţie, găsi un loc de parcare, îşi luă poşeta şi se grăbi să traverseze către sala de judecată. Lui Ginger tot nu-i venea să creadă că fostul ei logodnic acceptase s-o reprezinte pe Robyn în acest proces. In mod sigur nu era obligat, mai ales după ce Ginger îl părăsise cu un an înainte. Cu toate că ea încercase să-l menajeze, el tot suferise.

Când intră în biroul lui Steven, secretara acoperi microfonul receptorului la care vorbea şi îi şopti arătându-i o uşă închisă:

- Vă aşteaptă, d-ră Thompson.

Ginger intră în birou şi simţi imediat fulgerele aruncate spre ea de două perechi de ochi.

- Ai întârziat! o acuzară Steven şi Robyn într-un glas.

- Traficul, replică Ginger luând loc lângă prietena ei. Niciodată nu s-au plăcut aceşti doi oameni. Să-i laşi singuri într-o cameră era ca şi cum ai fi lăsat un şoarece împreună cu o pisică.

- Procesul începe într-o jumătate de oră, Ginger. Nu avem prea mult timp să recapitulăm, spuse Steve.

O jumătate de oră. Era greu de crezut că după numai atât de puţin timp îl va revedea pe Vince.

- Totuşi, cum a reuşit să-l pună pe rol numai în opt luni? Am crezut că sunt necesari ani pentru ca un asemenea proces să ajungă în instanţă. Ginger îşi dorea să se termine, dar gândul că îl va revedea pe Vince îi făcea stomacul ghem.

- Se cheamă răufăcătoriu, răspunse Robyn.

Steven scăpă un oftat. Işi dădu cu mâna prin părul impecabil tuns şi Ginger gândi că mai degrabă şi-ar fi folosit mâna ca s-o stranguleze pe Robyn.

- Ţi-am mai spus de atâtea ori că se cheamă rechizitoriu, rosti Steven printre dinţi. Işi lăsase capul pe spate şi privea tavanul.

- Ei bine, scuzaţi-mă! Cred că m-am abătut de la Limbajul Avocăţesc art. 101, replică Robyn cu o strâmbătură.

Traficul, căldura şi starea de încordare de dinaintea evenimentelor o făcură pe Ginger să-şi piardă şi bruma de control care-i mai rămăsese.

- Hei! strigă ea. Sărind de pe scaun, bătuse cu palmele în masă.

Steven şi Robyn tresăriră, apoi se uitară spre ea cu nişte feţe surprinse. Era exact reacţia la care sperase.

- Acum că v-am atras atenţia, haideţi să amânăm lupta până în sala de judecată, nu credeţi că e cazul? Ginger se simţea ca o profesoară în faţa a doi elevi indisciplinaţi. Am crezut că suntem toţi de aceeaşi parte? Se poate, vă rog, să ne comportăm ca atare? Văzu privirile furibunde pe care şi le aruncară Steven şi Robyn, dar preferă să le ignore.

- Eu sunt cea care va sfârşi în închisoare. Pe tine ce te deranjează atât? întrebă Robyn.

Steven se înclină cu scaunul, cu un zâmbet pe buze, ca şi cum s-ar fi bucurat la gândul timpului petrecut de femeia din faţa lui în spatele gratiilor.

- Nu vei sfârşi încarcerată, admise el. Dacă vei fi găsită vinovată, vei beneficia, probabil, de o suspendare şi vei fi nevoită să juri că nu se va mai întâmpla.

- Nu am făcut-o nici prima dată, sublinie Robyn cu sarcasm fiecare cuvânt. Si crede-mă, nimeni nu-mi va da şansa să o fac vreodată. Să deţii o companie cu un proces agăţat de coadă nu este chiar o chestie care să atragă potenţiali clienţi.

Erau cele mai bune prietene, dar cu toate astea, Ginger nu realizase niciodată că Robyn trecea printr-o perioadă atât de grea. Se simţea la fel de vinovată ca şi cum ea era cea care furase proiectele din biroul lui Vince. Se aşeză la loc pe scaun şi o privi în ochi.

- Nu mi-ai spus niciodată că lucrurile au devenit atât de complicate.

Robyn râse şi o scutură de umeri.

- Nu-i chiar atât de rău. Incă mai am câteva mici contracte de onorat. Oricum, încerc să mă obişnuiesc cu macaroanele şi cu brânza. Ai fi surprinsă să vezi câte poţi scoate din ele cu puţină imaginaţie. Privi pierdută pe fereastră.

Ginger se simţea vinovată. Se presupunea că furtul avusese loc

în timp ce ea fusese responsabilă de curățenie. Stia că Robyn avea încredere în ea. Dar uneori toată încrederea din lume nu era de ajuns. Trebuia ca ei toți să demonstreze nevinovăția lui Robyn. Sau să moară încercând.

- Haideți să revenim la treburile noastre şi să câştigăm cazul.

- Minunat. Nimic nu m-ar face mai fericită. Si când vom câştiga, în afară de macaroane şi brânză, se vor găsi friptură şi homar pentru toți.

Spaima îi pusese un nod de neclintit în gât, şi Ginger voia să se întoarcă şi să fugă. Dar nu putea. Viitorul lui Robyn depindea de mărturia ei. Mai hotărâtă decât s-ar fi crezut în stare, Ginger îşi îndreptă umerii şi împinse uşa masivă din fața ei.

Plină de oameni, sala de judecată zumzăia de zgomotul lor.

- Ia uită-te aici, spuse Robyn. Ce circ! Trecu în fața lui Ginger şi se îndreptă spre locul ei de la masa apărării.

Ginger vru s-o urmeze, dar picioarele n-o ajutară. Un al şaselea simț o avertiză că el e prezent, un radar invizibil pe care îşi dorea să nu-l fi avut.

Vince era acolo.

Il văzu pe deasupra capetelor mulțimii ce forfotea în sală. Simți că-şi pierde suflul şi bătăile inimii i se întețiră. Cu spatele la ea, părul lui negru cădea peste cămaşa albă; umerii i se lărgeau sub costumul elegant.

Când ajunse la portița care separa mulțimea de avocați, juriu şi judecător, se opri. Trecuseră nouă luni de când îl văzuse ultima dată. Nouă luni în care încercase să-şi şteargă din minte amintirea lui. Nouă luni foarte lungi de timp pierdut.

Era exact cum şi-l imagina în fiecare noapte înainte să adoarmă. Frumos, musculos, sexy, întruchiparea masculinității.

Intorcându-şi încet capul, privirea lui o întâlni pe a ei.

- Ginger! îi văzu ea buzele şoptind. Făcu un pas şovăielnic către ea.

Ginger puse o mână pe portița batantă, gata s-o deschidă. Voia să i se arunce în brațe. La dracu' cu faptul că nu sunase. Era acum aici şi privirea lui arzătoare îi spunea că e fericit să o vadă. Pentru Ginger era mai mult decât destul.

O mână rece o apucă de braț şi o îndepărtă de Vince.

- Haide! Trebuie să ne ocupăm locurile. Robyn o trase pe Ginger împotriva voinței ei, către primul rând din spatele lui Steven.

Când se uită din nou la Vince, fața lui pălise. Neîncrederea rece luase locul privirii fericite din ochii lui. Nu exista nici o îndoială că ea stătea în spatele avocatului apărării. Iar el era reclamantul. Ea îl urmărea în timp ce un zid de indiferență se ridica în jurul lui. In afara muşchiului care i se zbătea necontrolat în maxilar, el părea relaxat, detaşat; un bărbat neafectat de împrejurări.

Ginger ar fi dorit să-i facă față, dar nu putea. Corpul i se transformase într-o masă de nervi. De ce alesese Robyn exact acel moment ca s-o tragă spre masa apărării? Incă două secunde şi Ginger s-ar fi aflat în îmbrățişarea lui Vince.

Ea oftă dezgustată. De ce să simtă un gust de care nu putea avea parte? Indiferent dacă se întâmpla acum, peste cinci minute sau când ea va depune mărturia, el tot ar fi aflat. Ea era de cealaltă parte, de partea duşmanilor, chiar dacă era nevinovată. Ginger reprezenta o persoană care trebuia evitată cu orice preț.

- Cine e individul? întrebă Robyn strângând-o de braț şi arătând în direcția lui Vince.

- E Vince, spuse Ginger fără să se uite.

- Nu el. Tipul de lângă el.

- Nu ştiu, răspunse ea, încă refuzând să privească spre Vince.

Auzindu-le discuția, Steven se întoarse către ele.

- Individul este nimeni altul decât David Michaels, Facultatea de Drept a Universității DePaul, şef de promoție. A pierdut un singur caz în întreaga sa carieră. E bun, doamnele mele, extrem de bun.

- Arată bine. Incredibil de... bine. Vocea lui Robyn avea timbrul visător al unei femei gata să se îndrăgostească.

Ginger izbucni dezgustată:

- Te gândeşti vreodată şi la altceva?

- Hei! Incă n-am murit.

- Vince Danelli trebuie să aibă relații sus-puse, continuă Steven. David Michaels nu acceptă chiar orice client. Are reputația de tip crud, autoritar. Ii place să câştige.

Ginger se gândi că descrierea se potrivea cu Vince.

- Ceea ce ai spus e valabil numai în sala de judecată sau şi în afara ei? întrebă Robyn.

Ginger se săturase. Cum puteau ei să continue în acelaşi stil, ca şi cum nu se întâmpla nimic? Lumea din jurul ei se prăbuşea, iar ăştia doi se comportau ca şi cum s-ar fi plimbat duminica prin parc.

- Mi se face rău, se plânse ea simţindu-şi stomacul încordat.

- Stiu ce vrei să spui, zise Robyn. Si eu mă simt cam ciudat.

Cu o mână la gură, Ginger se ridică de pe scaun şi se grăbi către toaleta femeilor.

* *

Vince intrase într-o luptă şi îşi pierduse suflul; nu-şi putea recăpăta respiraţia. Luptându-se pentru aer, gândurile i se învălmăşau în minte. De ce era Ginger aici? Ce legătură avea ea cu furtul proiectelor? Era evident că e amestecată, din moment ce stătea în spatele apărării.

Sunetul unui scaun târşâit îi atrase atenţia. Cu toate că încercă, Vince nu se putu abţine să n-o privească pe Ginger alergând afară din sală, cu o mână încleştată la gură şi palidă ca hârtia. Merita să fie bolnavă. închise ochii, scufundându-se în scaun.

Suferea. Il durea tot corpul. Nu mai avusese parte niciodată de un atât de puternic sentiment de pierdere, trădare şi singurătate. Nici măcar atunci când încercase să-i dea de urmă lui Ginger şi nu o găsise. Acum era mult mai rău. Să ştie că e aici, dar să n-o poată atinge. Speranţele sale de a continua ce începuseră se sfărâmară în mii de bucăţele.

Blestemată femeie.

Blestemată până în iad şi înapoi! N-ar mai fi trebuit să se îndrăgostească de orice femeie, după câte pătimise după despărţirea de Liz. Dar Ginger părea atât de diferită. Vulnerabilă cumva.

Işi dorea să-şi lase capul pe spate şi să râdă în hohote. Vulnerabilă? Femeia şi-a bătut joc de el încă din primul moment. Dumnezeule, dar se pricepea. Işi aminti întâlnirea lor. El îi făcuse avansuri, iar ea se retrăsese. Ce mişcare! Ea ştia de fapt că refuzându-l, îl va face s-o dorească şi mai mult. Ii mersese. Un bărbat nu putea dori o femeie mai mult decât o dorise Vince.

Dar nimic nu explica ceea ce făcuse. De ce şi-ar dori un proiect

de arhitectură ultrasecret? A făcut-o pentru bani? Pentru cine lucra?

S-ar fi aşteptat la ceva de acest gen din partea lui Renard Duchaine, vechiul său duşman. Gândul la acest nume îl făcu să-şi încleşteze pumnii. Tipul încerca de foarte mult timp să-l saboteze pe Vince. De obicei licitau pentru aceleaşi contracte. Vince câştiga, lăsându-l pe Duchaine să-şi promită solemn că se va revanşa, dar acesta eşua la fiecare nouă încercare. Da, proiectul se evaporase către Duchaine. Indiferent cât va dura, Vince va dovedi că acesta e amestecat.

Simţi cum i se zburleşte părul de pe ceafă. Ginger se întorsese. Ştia fără să se uite, ceea ce oricum refuza să facă. Nu i-ar fi dat satisfacţia de a şti că încă putea să ajungă la el. Blestemate femei!

- Curtea se ridică pentru onorabilul judecător Winston! strigă aprodul. Un freamăt străbătu mulţimea şi vocile se stinseră.

- Asta este. Eşti pregătit? îl întrebă David Michaels pe Vince.

- Mai pregătit decât voi fi vreodată, replică el. Impingându-şi scaunul, se ridică.

Judecătoarea intră în sală purtându-şi roba lungă şi neagră cu un aer hotărât. O femeie! Judecătorul era o femeie. Destinul lui depindea încă o dată de o femeie. Vince închise ochii şi îşi frecă fruntea.

*

* *

Ginger opri duşul, îşi trase pe ea un halat şi îşi înfăşură un prosop în jurul părului umed.

- Imediat, imediat! strigă ea lăsând o urmă de apă de la baie până la uşă. Soneria suna insistent. Robyn plecase de douăzeci de minute după îngheţată. De ce nu folosea propria cheie ca să intre? Descuie uşa şi o deschise cu o răsucire a clanţei.

- Lasă soneria, Robyn! Te-am auzit deja.

Ginger se sperie când uşa se deschise brusc şi se trânti de perete. Vince stătea în cadrul uşii, cu o privire mai rece decât gheaţa din Antarctica.

- De ce? şuieră el printre dinţi.

Ea se trase înapoi din faţa furiei ce răzbătea din cele două cuvinte, până când peretele o opri. Nu mai avea unde să se ducă,

unde să se ascundă.

- Nu am nici o legătură cu furtul, Vince. Trebuie să mă crezi.

- Păstrează-te pentru proces! pufni el. Făcu un pas şi trânti uşa în spatele lui.

Inima lui Ginger bătea nebuneşte. Il privea cercetând încăperea. Ce căuta aici? Cum o găsise?

- Ai o casă drăguță.

După tonul lui sarcastic, îşi dădu seama că nu-i făcea un compliment.

- Mă întreb cum ți-o poți permite dintr-un salariu de secretară.

Cum putea şti cu ce se ocupă şi ce salariu are? O verificase ca pe un criminal?

- Ce ai făcut, ai angajat un detectiv particular?

El întoarse încet capul şi ochii lui verzi strălucitori îi întâlniră privirea. Ea văzu neîncrederea ce se reflecta în căutătura lui străină şi goală.

- Merită să ştii tot despre adversarii tăi, spuse el aproape în şoaptă.

Lovitura îşi atinsese ținta şi Ginger o simți. Dar ar fi o proastă dacă i-ar da satisfacție. Ridicându-şi bărbia, luptă cu lacrimile ce erau gata să curgă. Furia îşi făcu loc încet. Ani de zile strânsese monedă cu monedă pentru casa visurilor sale. La dracu', nu avea nici o vină.

- Nu trebuie să-ți dau nici o explicație. Am muncit din greu pentru ceea ce am.

Vince stătea atât de aproape, că Ginger îi putea simți căldura trupului.

- Da, sigur. Să te întinzi pe spate te solicită foarte mult, nu-i aşa?

Căldura umilinței îi invadă obrajii.

- Ticălosule! Din instinct, mâna îi plecă fulgerător către fața lui. El o prinse ferm chiar înainte de impact. Nările i se dilatau de furie, dar nu spuse nimic. Ii îndepărtă mâna, ca şi cum atingerea ei i-ar fi ars pielea.

Cu inima bătându-i nebuneşte, îl urmări pe Vince cum se îndepărtă cu pumnii strânşi. Era ca şi cum n-ar fi avut încredere să se apropie mai mult de ea. Căutătura sălbatică a ochilor lui o speria. Ginger îşi strânse halatul în jurul pieptului, cu mâna tremurând de

spaimă.

- Pentru cine lucrezi?

- Pentru Agenția Tyler.

- Isuse! Vince își trecu o mână prin păr. Nu. Vreau să spun, cine te-a plătit să furi planșele din biroul meu?

Când o va crede că n-a făcut-o ea?

- Nu lucrez pentru nimeni. Nu m-a plătit nimeni. N-am făcut niciodată un lucru ilegal. Nu-mi place nici măcar să mint. Ginger închise ochii, dându-și seama prea târziu de greșeala făcută. Timpul petrecut cu el la Steamboat nu fusese altceva decât o serie de adevăruri trunchiate.

El știa asta și o știa și ea.

Cât despre adevăratele ei sentimente pentru Vince, oricum el nu o va vedea decât ca ceea ce părea a fi - o mincinoasă. Și asta, își aminti ea, era singurul lucru pe care el îl găsea de neiertat la o ființă.

Când ea deschise ochii, el se afla chiar în fața ei. Ii simți mirosul masculin și îl inspiră adânc. Era atât de aproape, că l-ar fi putut atinge dacă ar fi îndrăznit.

- In seara când ne-am întâlnit am mințit pentru prima dată în viața mea. Cum te pot face să înțelegi că nu are nici o legătură cu tine? Il privi adânc în ochi, implorându-l să accepte ce încerca să-i spună.

El o înfrunta cu o expresie rece, străină, care o pătrundea până în oase.

- Eu și Robyn încercam doar să ne distrăm, continuă ea. Mă acuza că sunt prea retrasă și am vrut să-i demonstrez că greșea. Si asta mai mult pentru că știam câtă dreptate avea. Viața mea a fost întotdeauna plată, ordonată și precisă și... foarte plictisitoare. Când îndrăzni să-l privească din nou, el stătea cu mâinile în șolduri, cu buzele strânse neîncrezător.

„Ei bine, Ginger, acum sigur nu te mai plictisești."

- A fost ideea lui Robyn să ne inventăm alte nume și alte cariere. Nu o condamn. Cred că mi-aA plăcut și mie. Aveam impresia că... nu știu... că ne distrăm. Işi strânse cordonul în jurul taliei și atinse intenționat turbanul de prosop de pe cap. Dacă aș fi știut că o minciună atât de nevinovată va provoca atâtea necazuri,

n-aş mai fi spus-o vreodată. Ginger îl privi cu nişte ochi care implorau. Chiar supărat, era din cale afară de frumos. Inima i se strânse în piept, parcă furân- du-i tot aerul.

Foarte arătos.

Si foarte departe, afară din viața ei.

- Am încercat să-ți spun adevărul despre cine eram de fapt, şopti ea trecându-şi limba peste buzele uscate.

- Când? râse el cu răutate. Când ți-am spus că n-am mai întâlnit o femeie ca tine? Când te îmbrățişam, când te forțai să răspunzi sărutărilor mele, sau atunci când ai ajuns în patul meu?

- Eu... Ginger îşi reținu un şuvoi de lacrimi. N-a fost nevoie să mă forțez, Vince. Mi-au plăcut sărutările tale.

- Care sărutări ți-au plăcut, Ginger? Vince îi încolăci un braț în jurul taliei şi o strânse cu duritate la piept. O sărută delicat pe gură. Atingerea tandră atenuă strânsoarea de oțel a brațului său.

- Sărutul ăsta ți-a plăcut?

Inainte ca ea să poată răspunde, el îi muşcă uşor buza şi apoi o sărută zgomotos în timp ce mâna rămasă liberă îi desfăcu cordonul şi se strecură înăuntrul halatului ei. Ii mângâie pielea sensibilă a pântecului, încă umedă după duş. Dorințe îndelung înfrânate îi cotropiră întreg corpul.

- Sau poate ți-a plăcut mai mult ăsta? Buzele lui o posedară cu cruzime. Prosopul îi alunecă de pe cap şi ateriză la picioarele ei goale.

Ginger ştia că ar fi trebuit să opună rezistență. Dar era ca şi cum ultimele nouă luni nici n-ar fi existat. Parcă se întorseseră în hotelul din Steamboat Springs şi ea era hotărâtă să facă dragoste cu bărbatul visurilor ei.

Cu un oftat, deschise gura şi limba lui se strecură înăuntru. Nu putea nega pasiunea, nici măcar nu dorea acest lucru. Trupul ei ardea din cap până-n picioare şi înapoi. Mâna lui Vince îi cuprinse sânul şi ea îl trase mai aproape în timp ce limbile li se întâlniră. Răspunse la sărutul lui cu aceeaşi dorință arzătoare.

La fel de brusc cum începuse, Vince o îndepărtă. Halatul lui Ginger atârna deschis şi el îi privi sânii ce fremătau, în timp ce se ştergea la gură cu dosul palmei.

- Sau poate îți place stilul dur. Dezgustat, se întoarse şi ieşi,

trântind uşa în urma lui.

Casa i se părea ciudat de tăcută în timp ce-şi strângea halatul cu mâini tremurânde. Se scurse încet spre podea de-a lungul peretelui şi îşi îmbrățişă genunchii.

- Mi-au plăcut toate sărutările tale, Vince, murmură ea printre suspine. Mi-au plăcut toate.

Capitolul 1

Vince rămase în faţa uşii ei. Un vânt puternic sufla printre copaci, sunetul lui mohorât potrivindu-se perfect cu sentimentul de singurătate ce-l cuprinsese. Greşise când o sărutase. Vrusese să-şi demonstreze că simţea doar dezgust şi indignare, dar ştia acum că greşise.

Vince o dorea pe Ginger la fel de mult ca înainte. Cum dracu' putea dori o femeie în care nu avea încredere? Disperat, lovi furios în zidul de cărămidă, doar ca să mai adauge un motiv de suferinţă la lunga sa listă.

Ii putea auzi suspinele prin uşa închisă. Işi dorea să se întoarcă la ea, s-o ia în braţe, să-şi cerşească iertarea. Ezitând, puse piciorul pe ştergătorul din faţa uşii. Se trase imediat înapoi schiţând un zâmbet. Ar fi la fel de binevenit ca o ladă plină cu şerpi. Si el oricum era sigur că nu făcuse nimic pentru care să ceară iertare. Strângându-şi pumnii, rezistă neclintit la suspinele ei.

Ea juca teatru. Era o actriţă mincinoasă şi lipsită de scrupule; merita un Oscar. Dacă ar face rost de o statuetă, i-ar expedia-o prin poştă.

Având reţineri să plece, dar nedorind nici să rămână, Vince coborî cele câteva trepte şi ieşi din lumina verandei. Cu timpul, o va uita şi pe Ginger, îşi spuse el. Va uita cum li se contopiseră trupurile când făcuseră dragoste. Va uita gustul de miere al buzelor ei. Va uita linia zâmbetului ei fermecător şi dorinţa ce ardea în frumoşii ei ochi albaştri.

„Ai avut nouă luni la dispoziţie să o uiţi, amice. Ce te face să crezi că vei reuşi acum?" Dar măcar acum ştia adevărul despre ea. Cea care plângea de cealaltă parte a uşii nu era acea Ginger pe care o ştia el. Era o impostoare, o copie palidă a femeii de care se îndrăgostise.

Va fi uşor să o uite. La urma urmelor, nu fusese ea doar o aventură de o noapte, o distracţie de un weekend? Işi blestemă propria slăbiciune. O maşină parcă în faţa casei. Vince rămase nemişcat, ascuns în umbra întunecată a copacilor. Işi simţea bătăile inimii. Era un alt amant al lui Ginger, care sosea deja? Cineva care s-o cuprindă în braţe, să-i oblojească eul rănit? Nu că i-ar fi păsat, îşi

aminti el, dar îi păsa.

Uşa maşinii se trânti şi se auziră paşi pe alee. Când se apropiară, Vince ieşi din umbră în lumina puternică a verandei. Femeia brunetă din fața lui se sperie şi scăpă punga pe care o ținea în brațe, cumpărăturile răspândindu-se în toate direcțiile. O cutie metalică se rostogoli pe alee şi se opri pe prima treaptă. Ecoul zgomotului străbătu întunericul.

- Ce dracu' faci aici? întrebă ea cu o mână în dreptul inimii.

Ignorând uşurarea simțită când văzuse că e doar Robyn, prietena
lui Ginger, şi nu un bărbat, Vince înfruntă privirea ei acuzatoare.

- Dracu' să mă ia dacă ştiu. Se aplecă şi culese o cutie de pe jos. Ridică o sprânceană când citi, apoi întinse îngheţata cu ciocolată către Robyn.

- Nu crezi că e prea devreme să sărbătoriți?

Ea înşfăcă îngheţata din mâna lui şi o puse înapoi în pungă.

- N-ar trebui să te afli aici. Privi către uşa prin care încă se mai putea auzi plânsul înfundat. Pupilele i se măriră, buzele i se strânseră cu un şuierat ce nu prevestea nimic bun. Avansă către Vince ca o ursoaică apărându-şi puiul.

- Ce i-ai făcut? Ai rănit-o? Ochii i se micşorară ca înaintea unui atac.

Vince îşi păstră poziția, în ciuda degetului ascuțit înfipt în pieptul său.

- Singură şi-a provocat toate rănile. Se strecură atent printre cumpărăturile risipite şi plecă fără să mai privească înapoi.

*
* *

- Ați putea să spuneți Curții cum le-ați cunoscut pe aceste două... doamne?

Ezitarea dinainte de cuvântul „doamne" fusese aproape imperceptibilă. Dar Vince a sesizat-o şi ştia că au sesizat-o şi judecătoarea şi juriul şi toți ceilalți.

- Le-am întâlnit în timpul unei excursii de schi în Steamboat Springs.

- Si mergeți des să schiați acolo?

- Niciodată. Am câştigat biletele la un concurs.

- Concurs? întrebă David Michaels, avocatul acuzării. Vreți să spuneți că ați fost, să spunem, al zecelea care a sunat la o emisiune de radio?

- Nu. Biletele au sosit prin poştă. Cu toate acestea, nu-mi amintesc să fi participat vreodată la o extragere. Am crezut că e o glumă a cuiva.

- Atunci, de ce v-ați dus?

- Stiam că urma să mă mut în Denver în scurt timp. Am vrut să vizitez şi restul statului. Să văd cum mă simt aici.

- Ințeleg. Si cum le-ați întâlnit pe acestea două? Avocatul arătă către Robyn şi Ginger.

Vince refuză să privească spre ele. Trăsese cu ochiul la Ginger mai devreme şi-i era de ajuns. Ochii îi erau roşii şi încercănați, fața îi era palidă. Nici costumul de un roz-pal pe care îl purta nu reuşise să-i mai pună nişte culoare în obraz.

- In seara în care am sosit, începu el, m-am cazat şi am coborât la bar să beau o bere. Imediat ce am intrat, am simțit că cineva mă priveşte insistent.

- Vă priveşte insistent? In ce mod?

- Ştiți, ca şi cum m-ar identifica. Era Ginger. Era foarte atrăgătoare. Am invitat-o la dans. Vince încercă să alunge amintirea trupului ei în brațele sale. „Cum te cheamă?" o întrebase el. „Nu-mi spune numele tău. Lasă-mă să-l ghicesc." Işi dădu dintr-o dată seama că ea îi ştiuse numele.

- Dumnezeule! Tocmai mi-am amintit. Imi ştia numele. N-a fost nevoie să i-l spun. Mi-a spus că vrea să-l ghicească şi a făcut-o. Trebuie să fi ştiut cum mă numesc. Cățeaua! continuă el în gând. Doamne, de ce nu-şi dăduse seama de asta încă de atunci? Cum a putut fi atât de prost, încât să se lase din nou păcălit de o femeie?

Vince se uită la Ginger. Il privi şi ea cu ochi mari, asemenea unui hoț prins în propria capcană.

- Ca să scurtăm povestea, când i-am făcut avansuri, a pretins că nu este interesată. Când am renunțat, ea era peste mine. Vince nu-şi luase nici o clipă ochii de la Ginger, deşi ea îşi coborâse privirea prefăcându-se interesată de suprafața mesei.

- Ați putea, vă rog, să explicați Curții ce înseamnă exact „era peste mine"?

- Exact cum sună. Am făcut sex. Un muşchi i se zbătu din nou în maxilar. Fusese trezirea, conştientizarea a ceea ce trebuie să se petreacă între un bărbat şi o femeie. O explozie a simțurilor, o senzație necunoscută lui şi de care ştia că nu va mai avea parte.

Ginger ridică privirea, ochii ei înlăcrimați întâlnindu-i pe ai lui. Dacă n-ar fi ştiut mai multe, aproape că ar fi crezut că lacrimile ei sunt adevărate. Nu mai putea să o privească nici o secundă; cel puțin nu acum. Nu când ştia că ea îşi juca scena în afara serviciului, fără a mai putea trage foloase materiale de pe urma lacrimilor sale. Nu când ştia că nu fusese decât o partidă de sex.

- Şi apoi ce s-a întâmplat? îl întrebă avocatul.

- I-am cerut numărul de telefon. Mi l-a scris pe o bucată de hârtie, dar când am ajuns acasă, numărul nu mai era.

- Sunteți sigur că l-a scris?

- Foarte sigur. M-am uitat la numere înainte să pun hârtia în portofel. Era ca şi cum ar fi folosit o cerneală simpatică, sau ceva de acest gen. Am verificat la Informații apoi, dar nu era nimeni înregistrat cu numele ei. Am încercat să-i dau de urmă la agențiile de modele, dar Ginger Cooper nu exista. Vince îşi aminti durerea pe care o simțise când realizase că nu o va găsi. Chiar şi acum, când ştia ce fel de poamă este, încă suferea. Toate măruntaiele sale păreau că se adună într-un mare nod.

-Am crezut că era doar o plăsmuire a imaginației mele, că nu fusese reală. Dar am văzut-o apoi în seara de Revelion. Era cu un alt bărbat, râzând şi bucurându-se de sărbători. O femeie foarte fericită. Obținuse ceea ce-şi dorise de la mine şi trecuse la altă pradă.

- Si ce credeți că dorea de la dumneavoastră?

- Obiecție! strigă avocatul apărării. Ceea ce dumnealui crede că îşi dorea este doar o speculație.

- Onorată Instanță, interveni Michaels, femeia nu era în căutarea dragostei. Cred că răspunsul d-lui Danelli poate arunca o nouă lumină asupra lucrurilor.

- Obiecția se respinge, spuse judecătoarea.

- Din nou, ce dorea de la dumneavoastră? întrebă David.

- Cred că este destul de evident. Voia informații în legătură cu afacerea mea. Voia să afle cât de uşor va fi să-mi deschidă seiful şi să-mi fure planşele. Voia să-mi ruineze viața.

- Obiecție!

- Se acceptă. D-le Danelli, vă rog să vă rezumați răspunsurile la fapte, nu la presupuneri. Judecătoarea îl fixă cu o privire autoritară.

- Da, Onorată Instanță. In acest moment, Vince nu era sigur că poate face diferența între ficțiune şi realitate. Mintea îi spunea să-şi trăiască viața, să se întâlnească şi cu o mie de femei, dacă asta era necesar ca s-o uite pe Ginger. Dar inima lui rănită nu era dispusă să asculte de rațiune. Cât de uşor va fi s-o uite, cu excepția faptului că de câte ori închidea ochii, o vedea, o simțea, o gusta? Si o dorea mai mult decât o dorise vreodată.

- Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

- Vă puteți retrage, d-le Danelli.

*

* *

- Jurați să spuneți adevărul şi numai adevărul, aşa să vă ajute Dumnezeu?

- Jur, răspunse Ginger cu mâna tremurândă pe Biblie.

- Luați loc, vă rog, îi spuse judecătoarea.

- D-ră Thompson, ați putea, vă rog, să ne spuneți numele dumneavoastră complet?

Ginger privi în ochii avocatului. Deşi nu vedea nici urmă de compasiune, nu părea atât de înspăimântător cum îşi închipuise.

- Mă numesc Ginger Ann Thompson.

- Ați folosit vreodată un alt nume?

- Nu.

- Sigur? David Michaels se întoarse către jurați şi apoi din nou către ea. Zâmbetul de pe buzele lui îi dădea fiori.

- Nu ați folosit niciodată numele de Ginger Cooper?

- Eu... mi...

- L-ați folosit sau nu?

- A fost un joc prostesc. Degetele ei nervoase nu-şi găseau locul.

- Un joc?

- Da.

- Nu a fost mai degrabă o slujbă? O slujbă să-l păcăliți pe clientul meu, Vince Danelli, să se îndrăgostească de dumneavoastră, în speranța că în momentele pasionale vă va furniza informații?

- Nu! strigă Ginger îngrozită.

- Atunci, ce a fost, d-ră Thompson?

- Nu ştiu. Nu-mi amintesc acum nici măcar de ce am făcut-o. Dar ştiu că ne-am propus să ne schimbăm numele înainte ca Vince Danelli să intre în bar. Jur că nu auzisem de el înainte de acea seară.

Avocatul se sprijini cu ambele mâini de blatul din fața ei şi se aplecă atât de aproape încât Ginger îşi putu vedea propria reflexie în pupilele lui.

-Atunci, cum se face că îi ştiați numele?

- Robyn se afla la recepție când el s-a înregistrat. I-a auzit numele.

- Ce convenabil trebuie să fie pentru dumneavoastră. Intotdeauna trage cu urechea când oamenii se înregistrează?

- Nu. A fost doar o coincidență, sunt sigură.

Avocatul se plimbă tacticos şi reveni în fața ei.

- Din ce motiv vă aflați în Steamboat?

- La schi.

- Schiați des acolo?

- Nu. Nu ştiu să schiez deloc. Sala se amuză şi un roşu uşor îi urcă în obraji.

- Dacă nu vă place să schiați, de ce ați mers la schi?

Ştia că nimeni nu va crede partea aceasta, dar era adevărat.

- Robyn a câştigat biletele.

- Exact ca d-l Danelli?

Putea vedea în ochii lui că era surprins.

- Da.

-Acest lucru v-a convenit, nu-i aşa?

- Nu, deloc. Aşa cum am spus, nu-mi place să schiez, dar Robyn m-a rugat să merg. E prietena mea cea mai bună. Nu puteam s-o refuz.

- Deci, de ce v-ați culcat cu el?

Ginger înghiți în sec. Individul se repezea direct la jugulară. Privirea i se opri asupra lui Vince. Stia că sub jurământ, era obligată să spună adevărul, dar simțea adevărul înțepenit undeva în gât.

- D-ră Thompson, trebuie să răspundeți la întrebări, insistă politicos judecătoarea, de undeva de deasupra ei.

Ginger închise ochii şi se linişti trăgând adânc o gură de aer.

- M-am simțit foarte atrasă de el. Deschizând ochii, îi văzu pe ai lui Vince îngustându-se oarecum neîncrezători. Credea că ea

mințea. Ginger își privi îndelung mâinile. Am crezut că sunt îndrăgostită de el.

- Vă așteptați ca această Curte să creadă că v-ați îndrăgostit de un bărbat în mai puțin de două zile?

- Da, șopti ea.

- Ce a fost asta, d-ră Thompson?

Ginger îl privi insistent pe avocatul acuzării, furia scoțând la iveală ultimele ei resurse.

- Da, spuse ea răspicat. M-am îndrăgostit de el foarte rapid. E fermecător, bun, decent și răbdător. E frumos și sexy și atât de atrăgător încât nu i-am putut rezista și credeți-mă, am încercat. Dându-și seama că spusese ceea ce voise doar să gândească, continuă încurcată. Orice femeie s-ar fi îndrăgostit de el.

- Și l-ați iubit atât de tare, încât l-ați părăsit cu prima ocazie. Nu este adevărat?

- Nu l-am părăsit eu, oftă ea exasperată.

- Haideți să fim serioși, d-ră Thompson. V-ați scris numărul de telefon cu cerneală simpatică, astfel încât clientul meu să nu vă găsească. Dacă n-a fost o mișcare care să-l scoată din viața dumneavoastră, ce a fost?

Ginger știa că avocatul își făcea doar meseria, dar ar fi vrut să sară din scaunul pe care stătea și să-l sfâșie bucată cu bucată. Il săgetă cu ceea ce credea că e una din cele mai dure priviri ale ei.

- Nu mi-am dat seama că am folosit un stilou cu cerneală simpatică.

- Vă rog, explicați-ne cum a ajuns în posesia dumneavoastră.

Cu un nou oftat, Ginger continuă:

- Căutam un stilou și nu găseam. Robyn are în geantă toate lucrurile inventate vreodată, așa că am luat de acolo ceva de scris.

- Și nu văzuserăți niciodată acel stilou?

Ea se mișcă nervos în scaun.

- De fapt, da, îl văzusem.

- Dar l-ați folosit oricum, chiar știind că de fapt conținea cerneală simpatică.

- Nu eram atentă. Nu puteam gândi limpede. Am uitat.

- Ne puteți spune ce vă distrăgea atenția?

Căldura îi invadă fața. Privi către Vince, dar renunță. Nu voia

să îndure căutătura lui plină de ură.

- Vince se afla în spatele meu, muşcându-mi... îşi coborî vocea^ până când bolborosi în şoaptă... sânul.

- Imi cer scuze, d-ră Thompson. Vorbiţi mai tare. Nu cred că v-am auzit cu toţii.

Ginger îşi drese vocea şi se îndreptă în scaun. Nu urâse niciodată pe nimeni aşa cum îl ura pe acest individ.

- Imi muşca uşor sânul, d-le Michaels.

- Vă aşteptaţi ca juriul să creadă că acest lucru a determinat pierderea oricărei urme de raţiune?

Un zâmbet involuntar îi ridică colţurile gurii la amintirea momentului.

- Evident că n-aţi avut parte ca Vince Danelli să vă muşte sânul.

Avocatul renunţă. Veselia erupse în sală.

- Vă puteţi retrage, d-ră Thompson.

*

* *

- Mă bucur că m-ai invitat la cină, Steven. Nu cred că aş fi putut merge într-o casă goală. Chiar am dat-o în bară astăzi, nu-i aşa? întrebă Ginger cu un sentiment mizerabil.

- Ai spus adevărul, asta-i tot ce contează. Vom avea o altă şansă mâine, când Robyn va depune mărturie. Ii acoperi mâna aflată pe faţa de masă. Ti-am spus că David Michaels e dur, nu-i aşa?

- Da, mi-ai spus. Cred că n-am fost pregătită să-i fac faţă.

- Chiar îl iubeşti pe acest tip, Vince, nu-i aşa?

Un nod i se formă în gât, îngroşându-i vocea.

- Da, îl iubesc, murmură ea încercând să-şi oprească lacrimile. Putem să schimbăm subiectul? Rişti să-mi strici rimelul, spuse ea încercând să glumească.

- Bineînţeles. De fapt, ar exista un motiv pentru care te-am invitat la cină. Aş vrea să discut ceva cu tine.

Ea surprinse privirea lui cercetătoare. O, Dumnezeule! Te rog nu-l lăsa să-şi dorească să reluăm relaţia noastră.

- Steven, eu chiar nu...

El ridică o mână întrerupând-o.

- Ascultă-mă, înainte de a spune ceva.

- Bine. Spera să sune calm pe din afară. Ştia că nu-şi doreşte în nici un caz să-l rănească încă o dată. Steven era un om bun. Un om pe care te puteai baza. Dar dragostea ei aparţinea altuia. Cu toate că Vince o detesta, inima ei încă îi aparţinea. Nu mai putea s-o dăruiască altuia. N-ar mai fi putut niciodată.

- La dracu'! schiță Steven un zâmbet, părea mai uşor când am făcut repetiție. Işi drese vocea şi îşi trecu mâna prin păr.

- Eu... Chelnerul veni să le umple paharele de vin şi o senzaţie de uşurare îi străbătu fața la întreruperea creată. Ce crezi dacă m-aş căsători? se grăbi el s-o întrebe când rămaseră singuri.

O, Doamne, era mai rău decât îşi imaginase. Cum ar putea să evite politicos acest subiect de discuție? Era un prieten drag, dar cam atât.

- Steven, am mai încercat deja. N-a mers prima dată, nu va merge nici acum.

Când Steven începu să râdă, ea îl privi în ochi.

- Ce-i atât de distractiv? întrebă ea, încurcată de reacția lui.

- Nu mă refeream la căsătoria cu tine, ci cu altcineva. Am întâlnit o femeie extraordinară, Gin. De fapt extraordinară nu este de ajuns pentru a o descrie. El îi cuprinse mâinile. Ne potrivim perfect. I-am cerut să se mărite cu mine. Iţi vine să crezi că a spus da?

Lacrimi se scurgeau din ochii lui Ginger.

- Bineînțeles că îmi vine să cred. Trebuie să fie o femeie minunată. „De ce n-am putut să mă îndrăgostesc de tine, Steven?" Mă bucur foarte tare pentru tine. Si chiar se bucura, dar simțea şi un gust amar. Se întreba dacă goliciunea interioară pe care o simțea, va fi vreodată înlocuită de atâta fericire.

Dar era momentul lui Steven, nu al ei. Incetă să-şi mai plângă de milă şi ajungând lângă Steven, depuse un sărut prietenesc pe buzele lui.

- Când e ziua cea mare?

O lumină îi străluci în ochi.

- Imediat ce terminăm cu acest proces. Nu ne dorim o nuntă mare. Doar vrem să fim soț şi soție.

- E o femeie norocoasă.

Un chelner apăru la masa lor.

- Imi cer scuze că vă întrerup. Sunteţi Steven James? întrebă el.

- Da, eu sunt, răspunse el oarecum îngrijorat.

- Sunteţi căutat la telefon.

- Mulţumesc. Scuză-mă, Ginger. I-am spus secretarei unde mă poate găsi. Nu ar suna dacă n-ar fi ceva important. Mă întorc imediat.

Ginger îi zâmbi şi se jucă distrată cu paharul de vin în timp ce-l aştepta. Observă cu coada ochiului un cuplu ce străbătea încăperea. Ceva din înfăţişarea bărbatului îi atrase atenţia. Era Vince însoţit de o brunetă focoasă.

Ii şoptea ceva femeii de la braţul său. Ginger prinse cuvintele „... ne întâlnim în faţă...", în vacarmul muzicii ce inunda încăperea. Intr-un acces de gelozie, îşi muşcă interiorul obrazului până când simţi gustul sângelui. Perechea se despărţi cu o prelungă atingere a degetelor.

Un tremur necontrolat îi coborî pe şira spinării. Pe lângă gelozie, invidia îi rodea întregul trup. Ar fi putut fi ea la braţul lui Vince, bucurându-se de mângâierile şi privirile lui calde. Dar din cauza unei greşeli prosteşti şi a unor minciuni nevinovate, totul era pierdut pentru totdeauna.

Femeia care-l însoţea purta o rochie neagră atât de strânsă pe trupul ei voluptuos, încât te aşteptai să se rupă în orice moment. După ce aceasta trecu prin spatele ei şi părăsi încăperea, Vince se opri în dreptul lui Ginger. Avea pe buze un zâmbet plin de răutate. Işi puse mâinile pe masă şi se aplecă până când faţa lui ajunse la câţiva centimetri de a ei.

Ca de obicei, arăta impecabil în ţinuta de seară. Ginger îşi dorea să-l atingă, să-şi treacă mâinile prin părul lui, să-i mângâie gura senzuală.

- Ce s-a întâmplat cu declaraţia ta de dragoste eternă pentru mine? o întrebă el ridicând o sprânceană.

Inima lui Ginger se opri pentru un moment şi apoi continuă să bată haotic. Incurcată, îl privi în ochi fără a găsi vreun răspuns.

- Ce vrei să spui?

- Ai declarat astăzi sub jurământ că mă iubeşti. Râse ironic. Nu ţi-a trebuit prea mult să cauţi dragostea în altă parte.

- La ce te referi?

- Scena dintre tine şi avocatul tău, la care tocmai am fost martor, mi s-a părut emoţionantă. Crezi că e bine să-ţi arăţi afecţiunea în public, pe durata procesului?

Ea nu avea nevoie de tonul lui sarcastic ca să-şi dea seama că nu credea nici el ceea ce spunea.

- Il felicitam pe Steven pentru nişte veşti foarte bune. Fără să vrea, îl mângâie pe obraz, bucurându-se de atingerea plăcută a pielii lui şi simţindu-i în vârful degetelor sângele ce pulsa. Era o tortură dumnezeiască să-l atingă.

- Dar tu nu vei înţelege niciodată, nu-i aşa? Tu crezi doar ceea ce vrei. Dacă ai trece pe lângă adevăr, nici n-ai avea cum să-ţi dai seama.

Ochii lui Vince străluciră ciudat; tandreţea şi căldura lor îi amintiră lui Ginger de momentele magice petrecute împreună în Steamboat. El reveni la căutătura tăioasă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva doar i se păruse.

- O, hai să fim serioşi, domnişoară... Thompson. Amândoi ştim care e adevărul. Sunt sigur că te-ai gândit că doar cu câteva atingeri, poate şi cu ceva sărutări bine plasate, ţi-ai reduce considerabil datoria către avocatul tău. Si dacă nu merge, poţi oricând să-l bagi în patul tău. Se pare că eşti specialistă în aşa ceva.

Furia îi invadă fiecare fibră a corpului. Bărbatul acesta n-o va înţelege niciodată, nu va crede adevărul, indiferent ce ar spune sau ar face ea. Apucă paharul de vin cu o mână tremurând'. Plină de indignare, i-l aruncă în faţă.

- Ticălosule!

Vinul roşul picura de pe faţa lui înmărmurită. Făcându-şi loc pe lângă el şi ieşind din restaurant, Ginger îşi dădu seama că devenise un obicei să folosească acest epitet la adresa lui Vince.

Capitolul 8

- Ginger, aşteaptă! Steven se grăbi către ea, sunetul paşilor săi răsunând în holul tribunalului. Unde ai dispărut aseară? M-am întors de la telefon şi tu nu mai erai. Mi-am făcut o mie de griji. Işi trecu servieta în cealaltă mână şi o privi, aşteptând un răspuns.

- Imi pare rău, Steven. Eu... E prea complicat să-ţi explic. Nici

măcar ea nu înțelegea relația cu Vince. Cum ar fi putut s-o înțeleagă altcineva?

- E în legătură cu Danelli, nu-i așa? Ochii i se îngustară. L-am văzut în restaurant.

Ginger privea în jos, sigură că ochii ei exprimau numai durere.

- Da.

- Ți-a făcut ceva?

- Da. Adică nu. Bineînțeles că nu mi-a făcut nimic. Cel puțin nu fizic, continuă ea în gând, dar rănile făcute de cuvintele lui nu contau? Uite! Ştiu că mi-am făcut un obicei din asta în ultima vreme, dar nu putem schimba subiectul?

- Da, desigur. Am încheiat subiectul. Ştiu că ți-e greu. Hei! Aş vrea să-ți prezint pe cineva. Se uită prin holul aglomerat. Uite-o. Penny! Sunt aici! Fluturându-şi mâna ca şi cum ar fi dirijat avioane, îi atrase atenția femeii.

O blondă micuță se apropie şi îşi puse mâinile în jurul lui Steven. Avea o față comună, dar dragostea ce strălucea în ochii ei o transformau într-o femeie frumoasă.

- Ginger, ea este logodnica mea, Penny. Penny, ea e Ginger.

- Deci tu eşti cea care i-a furat inima lui Steven. Ginger îi strânse mâna.

Penny râse.

- Cred că, de fapt, e tocmai invers. El mi-a furat inima. Parcă te-aş cunoaşte de o veşnicie. Steven vorbeşte foarte des despre tine. Ceea ce începuse printr-o strângerea de mână, se trasformă rapid într-o îmbrățişare.

Ginger îşi şterse o lacrimă ce-i apăruse în colțul ochiului. Spera că vor fi prietene. Când se desprinseră din îmbrățişare, Ginger fu sigură că zâmbetul lui Penny era tot o invitație la prietenie.

- Arată-mi inelul, îi ceru ea.

Penny ridică mâna. Lumina de deasupra lor se reflecta în diamant şi un curcubeu dansă pe peretele de lângă ei.

- O, Doamne! exclamă Ginger la vederea remarcabilei pietre. Trebuie să aibă cel puțin trei carate. E absolut minunat. Nu-ți oboseşte mâna? Ai putea trage şi cu praştia cu el. Felicitări! Sărută

mai întâi obrazul îmbujorat al lui Penny şi apoi pe cel al lui Steven. Sunt fericită pentru voi amândoi.

- Aş vrea să luăm masa împreună odată, Ginger. Mi-ar plăcea să fim prietene. Steven vorbeşte atât de frumos despre tine.

După ce-l părăsise, încă o mai considera prietenă? De ce nu găsea şi Vince resurse să poată fi atât de iertător?

- Mi-ar plăcea foarte mult. Si câte poveşti pot să-ţi spun despre tipul ăsta... Ginger îşi dădu ochii peste cap.

- Hei! Să nu-i dezvălui toate secretele mele. Nu că aş avea prea multe, dar las-o pe ea să-mi descopere defectele. Cuplul schimbă nişte priviri pline de dragoste, ca şi cum ar fi fost amândoi întruchiparea perfecţiunii. Dar putem vorbi despre asta şi mai târziu, spuse Steven. Acum trebuie să intrăm, înainte ca procesul să înceapă.

- Vin într-un moment. Trebuie să merg până la toaletă. Ginger le zâmbi până ce aceştia dispărură în spatele uşilor sălii de judecată. Mulţimea din hol se mai rărise şi Ginger îl văzu pe Vince privind-o fix, cu o căutătură încurcată sub sprâncenele lui încruntate. Zâmbetul de pe faţa ei pieri. Inima îi bătea din nou ca unui animal în ghearele morţii.

El făcu un pas ezitant către ea şi se opri. Ginger se întreba dacă el realizase că ceea ce văzuse fusese continuarea bucuriei pe care o întrerupsese cu o seară în urmă, şi nu aventura sordidă la care se gândise. De ce trebuie el să se gândească la cele mai urâte lucruri în privinţa ei?

Să-i demonstreze că greşea nu i-ar fi adus nici o consolare. Ginger îi întoarse spatele şi plecă. Greşise foarte tare tratând-o în acel fel. Chiar dacă n-o exprimase niciodată, nu avea decât să se înece în propria părere de rău. Mândria ei încăpăţânată o reţinu de la a găsi cuvintele cu care să-l ierte.

*
* *

- Numele meu complet este Robyn Marie Jeffries. Şi înainte de a mă întreba, d-le Michaels, pentru că ştiu că o veţi face, da, am folosit şi un alt nume. Acel nume este Robyn Banks. L-am folosit în Steamboat. Nu, n-am avut motive premeditate, nu-l cunoşteam pe

Vince Danelli şi nici nu i-am furat nimic din birou. Robyn stătea dreaptă în scaunul martorilor, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

Ginger schimbă privi îngrijorate cu Steven. Nu putea decât să se întrebe dacă stilul neobişnuit de a depune mărturie adoptat de Robyn, va ajuta sau nu în cazul ei.

- Mulţumesc foarte mult, d-ră Jeffries, pentru intenţia de a prelua din atribuţiile mele. O expresie stupefiată apăru pe faţa lui Michaels, ca şi cum n-ar mai fi întâlnit niciodată pe cineva ca Robyn. Inainte de a vă declara nevinovată şi de a vă retrage, vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări?

- Aştept, d-le avocat.

- Din curiozitate, numele de Banks, pe care l-aţi împrumutat, indică în vreun fel tendinţele dumneavoastră de a jefui o bancă sau altceva?

- Nu. Indică doar un simţ al umorului foarte dezvoltat.

- Inţeleg.

Ginger nu crezu că el o înghiţise. Vinovăţia lor părea destul de clară.

- Unde vă aflaţi în noaptea de nouă decembrie?

- Eram cu prietenul meu în Broadmoor, Colorado Springs. Am avut un weekend romantic, dacă înţelegeţi ce poate să însemne asta? Robyn clipi languros către avocat.

Sala se umplu de hohote de râs.

David Michaels roşi.

Ginger îşi lăsă fruntea în palme şi oftă.

- Scutiţi-mă de detaliile intime, o rugă avocatul, ridicând ambele mâini în aer ca pentru a opri şuvoiul de cuvinte. Spuneţi-ne pe cine aţi lăsat să se ocupe de serviciile dumneavoastră de întreţinere, în absenţa dumneavoastră?

- Pe Ginger, spuse Robyn.

- Aveţi impresia că puteţi avea încredere în ea? întrebă el cu scepticism, ridicându-şi sprâncenele stufoase.

Ginger îşi ţinu respiraţia, nefiind sigură nici de propriul răspuns, dacă s-ar fi aflat în locul lui Robyn.

- Garantez cu viaţa mea, amice, spuse ea zâmbind către Ginger.

Ginger zâmbi şi ea, uşurată.

- Dar ceilalţi angajaţi? Aveţi încredere în ei?

- Verific fiecare nou angajat. Toţi lucrează pentru mine de ceva timp. Nu am nici un motiv să-i suspectez de vreo neregulă, prin urmare, am încredere în ei.

In timp ce avocatul o chestiona pe Robyn, Ginger îndrăzni să tragă cu ochiul la Vince. Privirile li se întâlniră şi ea se uită repede în altă parte. De ce o fixa el? Se mişcă nervos în scaun, deranjată de faptul că el o urmărea. Incercând să-i ignore prezenţa, Ginger se concentră asupra mărturiei lui Robyn.

- Intotdeauna aveţi în poşetă un stilou cu cerneală simpatică? întrebă Michaels.

- Da, am. Orice femeie ar trebi să aibă unul. Uneori poate fi folositor.

- Aţi putea să ne explicaţi în ce mod?

- Intâlneşti un tip de care nu eşti sigură, dar ar putea să te intereseze.

- Si?

- Ei bine, îţi scrii numărul de telefon cu astfel de cerneală şi el crede c-a dat lovitura. N-ai de ce să-ţi faci griji dacă se dovedeşte că, de fapt, nu-ţi place. Numai că ne-am ars şi noi în Steamboat. De! N-am ştiut de reversul medaliei până când Ginger n-a folosit exact acel stilou ca să-i dea numărul lui Vince. Vreau să spun că şansele erau aproape inexistente.

Robyn îl privi insistent pe Vince şi-i adresă lui următoarele cuvinte.

- De fapt, a fost ca o revelaţie. Asta explică de ce n-a mai auzit de tine, Vince. Dumnezeule! Era devastată de faptul că nu sunai. Nu credeam că-şi va reveni vreodată. Stia că ceva nu e în regulă, dar nu ştia exact ce. Eu eram sigură că te lovise vreun camion sau ceva de acest gen.

Cu o paloare cadaverică, Ginger se scufundă în scaun, refuzând să privească spre cineva, mai ales către Vince.

- Când Ginger te-a văzut în clădire, nu i-a venit să creadă. Aproape că a făcut atac de cord.

Michaels vru să profite de informaţia pe care Robyn i-o dăduse fără să vrea.

- Ea l-a văzut? Vorbiţi despre noaptea de nouă decembrie?

Capul lui Robyn se roti şi ea se uită la avocat ca şi cum o uimea prezenţa lui acolo.

- Se discută aici despre vreo altă noapte?

Avocatul o fulgeră cu privirea pe Ginger. Ea se îmbujoră. Tipul ăsta avea un fel de a se uita care ar fi făcut-o şi pe Maica Teresa să se simtă vinovată. Apoi se întoarse către Robyn şi-i aruncă ceea ce Ginger era sigură că era una din cele mai bune priviri gen nu-eşti-altceva-decât-un-gândac-sub-microscop.

- D-ra Thompson l-a văzut pe clientul meu, Vince Danelli, şi nu şi-a făcut simţită prezenţa? Nu găsiţi că e un pic cam ciudat pentru cineva care pretinde că era atât de îndrăgostită?

- Nu pretinde, chiar este îndrăgostită de el. Nu mi se pare un comportament ciudat la o femeie, se apără Robyn.

- D-ră Jeffries, haideţi să fim serioşi, ea nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de el de cât timp, două săptămâni? Şi cu toate astea, când îl vede, se ascunde? Trebuie să ne întrebăm care a fost adevăratul motiv pentru care s-a ascuns d-ra Thompson. O pauză dramatică umplu sala, apoi el continuă. Permiteţi-mi să-mi expun teoria şi să-mi spuneţi dacă am dreptate. David Michaels se sprijini în cot în faţa lui Robyn şi îşi petrecu gleznele una peste cealaltă.

Ginger şi-ar fi dorit să-i pună o piedică, să-i lipească limba, să facă orice ar fi putut să pună punct aroganţei sale.

- In noaptea de nouă decembrie, vă aflaţi împreună cu prietenul dumneavoastră în Colorado Springs, ceea ce vă conferă un alibi destul de slab. D-ra Thompson v-a înlocuit. Nu se aştepta să-l întâlnească pe Vince Danelli, deoarece ştia că acesta urma să vină la birou după încă o săptămână. Când l-a văzut, şi-a dat seama că era în pericolul de a-şi pierde acoperirea, aşa că s-a ascuns. Nu aşa s-au întâmplat lucrurile?

- Interesantă teorie, d-le avocat. Robyn se aplecă mai aproape de el. Adevărul este că d-l Danelli nu a sunat-o pe Ginger, deşi îi promisese că o va face. Aruncă o privire urâtă în direcţia lui Vince.

Ginger a crezut că pentru el totul fusese doar o aventură de o noapte. Suferea, era supărată şi umilită. Stare justificată, având în vedere evenimentele. Când l-a văzut, emoţiile ei doar au crescut în intensitate. A făcut ceea ce ar fi făcut orice femeie normală, s-a ascuns după un colţ şi a încercat să-şi revină. In afară de asta, adăugă Robyn, era îmbrăcată în nişte cârpe. Ce femeie care se respectă şi-ar dori ca bărbatul pe care-l iubeşte şi pe care nu l-a mai văzut de săptămâni întregi, să o vadă îmbrăcată în nişte vechituri? O femeie are mândria ei, ştiţi şi dumneavoastră.

*

* *

După ce umplu până la refuz două boluri cu îngheţată cu ciocolată, Ginger adăugă frişcă, alune şi câte o cireaşă în fiecare. Umilirea în public era greu de înghiţit, dar parcă se ducea mai repede cu ajutorul acestui amestec delicios.

- Pentru a suta oară, îmi pare rău, Ginger. Uneori gura îmi lucrează mai repede decât creierul. Robyn, stând picior peste picior pe canapea, luă unul din boluri şi înfipse linguriţa în el. Vorbea doar în puţinele momente când nu avea gura plină. Cred că totul ne-a ieşit bine astăzi, nu-i aşa?

Ginger se strâmbă.

- Aşa cum spunea şi Steven, tot ceea ce putem face este să spunem adevărul. Bine că mi-am amintit. Ceva m-a frământat toată după-amiaza. Ai spus că toţi angajaţii sunt cu tine de mult timp.

- Aşa este.

- Tipul cu care am vorbit spunea că lucrează pentru tine de puţin timp.

- Ce tip?

Ginger luă o gură de îngheţată şi o lăsă să-i alunece pe gât.

- Cel pe care l-ai angajat în decembrie.

Robyn se opri cu linguriţa la jumătatea drumului spre gură.

- N-am angajat pe nimeni de un an de zile.

- Ba da, ai angajat. Cum zicea că-l cheamă? Ginger lăsă capul pe spate şi privi în tavan de parcă răspunsul era scris acolo. John... cumva sau altcumva... John... John... Johnson. Asta e!

- N-am auzit niciodată de vreun John Johnson. Robyn întoarse

o pereche de ochi căprui plini de îngrijorare către Ginger.

Punându-şi desertul pe jumătate mâncat pe măsuţa de sticlă, Ginger se ridică şi făcu câţiva paşi, după care reveni.

- Trebuie să fi auzit de el.

- N-am auzit.

- Spune-mi că ai auzit, se rugă ea frângându-şi mâinile.

- Nu am cum şi nici nu voi avea, dar spune-mi, de ce?

- Pentru că... Sentimentul de vinovăţie o cuprinse pe Ginger. Inchise ochii dorindu-şi degeaba să fi schimbat trecutul. I-am dat cheile de la biroul lui Vince.

- Ce ai făcut? Robyn se ridică cu bolul de îngheţată în mână.

- I-am dat cheile.

Furioasă, Robyn îşi îndesa linguriţă după linguriţă în gură.

Ginger se apropie de ea, smulse bolul din strânsoarea de oţel a mâinii prietenei sale şi îl puse pe masă lângă al ei.

- Hei! Mă descurc cu ciocolata mea, strigă Robyn deranjată. De ce nu mi-ai spus toate astea până acum? întrebă ea uitând deja de îngheţată.

- E unul dintre angajaţii tăi, insistă Ginger. Chiar tu ai spus că ai încredere în el. Pe lângă asta, i-am dat cheile de la birou, nu de la seif.

- Spărgătorii nu au nevoie de chei. Oricum, de ce l-ai lăsat pe acest John în clădire?

- De idioată ce sunt!

- Aş avea un motiv diferit de cele evidente.

Suferind, dar conştientă că o merita din plin, Ginger se ridică brusc şi începu să măsoare încăperea cu paşi lenţi.

- Cred că eram cuprinsă de panică. Gândul că voi intra în biroul lui Vince mă speria îngrozitor. Ar fi însemnat să-mi amintesc din nou de el, de obiectele lui, de lumea în care îşi ducea viaţa. Şi nici nu voiam să dau de poza ultimei lui iubite zâmbindu-mi din colţul mesei. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Robyn clipi în semn că da.

- Hai, renunţă la faţa aia care doar mă condamnă! Stii foarte bine că şi tu ai fi făcut la fel. Se uită către Robyn, implorând puţină

înțelegere pentru ceea ce făcuse. Când tipul ăsta s-a oferit să curețe în locul meu, i-am spus doar da, fără să mă gândesc prea mult.

- Cu toate că nu era angajatul meu? se miră Robyn.

- De unde era să știu?

- Ințelegi ce înseamnă toate astea, nu-i așa?

Ginger știa că exista un singur răspuns logic.

- Am fost victimele unei înscenări.

- Te-ai prins. Robyn își trecu degetele prin păr. Asta e mai ceva ca un film de groază. Numai ca ne-am fi distrat mai tare dacă s-ar fi întâmplat altcuiva. O apucă pe Ginger de umeri scuturând-o ușor. Trebuie să-i înfundăm pe nenorociții ăștia. Crezi că poți să-l identifici pe tip?

Ginger închise ochii chinuindu-se să-și amintească.

- Probabil. Era corpolent. Nu avea trăsături aparte, dar îmi amintesc cum arăta.

- Foarte bine. Ne urcăm în mașină și nu ne oprim decât la poliție. Te vei uita prin toate dosarele spărgătorilor, până când îl găsim. Chiar dacă va dura toată noaptea.

Luându-și gențile, ieșiră grăbite și săriră în mașina lui Robyn. După câteva blocuri, Ginger observă că Robyn aruncă priviri îngrijorate în oglinda retrovizoare. Se aplecă și închise radioul.

- Ce se întâmplă?

- Mă crezi sau nu, dar suntem urmărite?

Ginger simți un gol în stomac.

- Suntem urmărite? Frica îi sugruma vocea. Privi nervoasă prin geamul din spate. Farurile mașinii din urma lor o orbiră pentru un moment.

- Bingo!

- Ce vrei să faci?

Rotind brusc volanul spre stânga, Robyn făcu o întoarcere neașteptată, trimițând-o pe Ginger în portieră. Ea prinse din zbor mânerul, mulțumind lui Dumnezeu că-și amintise să-și pună centura.

- Ii pierdem!

- Pentru numele lui Dumnezeu! Voiai să mergem la poliție. Nu

puteam să mergem direct acolo? In acel moment, Ginger ar fi dat orice să se poată întoarce la viața ei normală şi plictisitoare. Te rog! Acolo sunt polițişti şi tot ce trebuie. Ar putea să ne ajute.

- Nu intra în panică! Robyn luă o curbă strânsă la dreapta, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, apoi făcu din nou la stânga. E mai bine să scăpăm de ei. Am auzit de oameni împuşcați chiar în fața secției de poliție.

La auzul cuvintelor lui Robyn, Ginger se scufundă în scaun, imaginea gloanțelor şuierând pe lângă ele lăsând-o fără pic de vlagă.

- Sunt încă în spatele nostru? întrebă ea printre scârțâituri de roți şi miros de cauciuc ars.

- Da. Incă vreo două curbe şi cred că scăpăm de ei.

Ginger nu mai avu timp să se prindă de nimic când maşina viră la următorul colț şi se văzu aruncată peste Robyn.

- Hei, încerc să conduc aici!

Iritată, Ginger țipă şi ea:

- Fii atentă!

- Sunt atentă. Nu mai da atâta din clanță! Robyn îşi luă o clipă ochii de la drum pentru a-i arunca lui Ginger o privire indignată.

Ginger mârâi frustrată şi privi peste umăr. Maşina părea să se îndepărteze.

- Numai să ajungem întrege la secția de poliție, da?

- Ăsta era şi planul. Ține-te bine! După încă două curbe intrară pe o alee. Luminat de farurile maşinii, un zid de cărămidă se ridica în fața lor.

Robyn apăsă frânele la câțiva metri de zid. Ginger țipă şi îşi propti mâinile în bord. Maşina se opri. Cu mişcări grăbite, Robyn stinse farurile şi opri motorul. Respirațiile lor precipitate se auzeau în liniştea apăsătoare.

Se priviră în ochi, apoi imediat se uitară prin geamul din spate. Maşina urmăritorilor trecu pe lângă alee, cu motorul zumzăind în aerul liniştit al nopții.

- Crezi că ne-au văzut? întrebă Ginger în timp ce încă mai supraveghea strada.

- Nu par să ne fi văzut, dar oricum, hai să mai stăm aici câteva

minute. Robyn răsuflă uşurată. A fost ceva acţiune, nu?

Ginger privi către prietena sa. Scânteia din ochii lui Robyn era molipsitoare. Acum că frica trecuse, trebui să recunoască şi ea că fusese destul de incitant. Işi ţuguie buzele şi amândouă izbucniră într-un râs care le uşura.

- Cine crezi că a fost?

- Nu ştiu. Crezi că sunt microfoane la tine în casă? Poate cel care a fost ştia că mergem să verificăm dosarele spărgătorilor şi a vrut să ne oprească.

Un tremur necontrolat îi coborî lui Ginger pe şira spinării la gândul că cineva neinvitat ar putea să-i intre în casă. Zidurile ce străjuiau aleea păreau că se apropie strângând-o ca într-o menghină. Tremură din nou.

- Hai să plecăm de aici.

Cu o întoarcere a cheii, maşina porni cu un zgomot uşor. Robyn ieşi de pe alee în întuneric. Aprinse farurile numai după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Işi continuară în linişte drumul către secţia de poliţie. Robyn parcă, după care intrară şi îi explicară situaţia unui poliţist morocănos care era de serviciu.

- Aşteptaţi aici, doamnelor. Il chem pe detectiv. Le arătă un birou cu pereţi făcuţi din panouri.

- Crezi că o să ne creadă? întrebă Ginger. Frecându-şi tâmplele, se aşeză pe marginea unui scaun.

- Nici nu mă interesează dacă ne crede sau nu. Nu ne poate interzice să ne uităm prin dosarele spărgătorilor şi să-l găsim pe nenorocitul care s-a dat drept unul din angajaţii mei. Robyn se aşeză pe un scaun lângă Ginger.

- Sper că n-o să dureze toată noaptea. Ginger bătu mărunt cu degetele în masa din faţa ei.

Dincolo de uşă se auzeau zgomote de tastaturi, telefoane sunau şi oamenii intrau şi ieşeau într-o forfotă continuă. Doamne, secţia de poliţie chiar că era un loc zgomotos. Ginger trase cu urechea la o discuţie de dincolo de panou.

- Stiam că te voi găsi aici, spuse o voce bărbătească. Imi pare rău, dar le-am pierdut. Eram chiar în spatele lor, dar fusta aia

conduce ca o nebună. Le-am pierdut, Danelli.

Socată ca şi cum ar fi fost lovită în faţă, Ginger privi către Robyn. Prietena ei rămăsese cu gura căscată.

Ingânară în acelaşi timp:

- Danelli!

Nu putea fi decât un om cu acest nume. Asta era prea de tot. Săriră amândouă ca arse de pe scaune şi merseră în spatele panoului.

Vince Danelli era acolo. Ochii lui Ginger se îngustară la vederea lui.

- Ne-ai urmărit? îl acuză ea. Avu satisfacţia să-i vadă expresia surprinsă, înainte ca el s-o poată ascunde. Ochii lui adânci şi verzi o făcură să bată în retragere. Cu toate că era supărată, Ginger observă ce bine arăta el în ginşi şi într-un tricou roşu. Era destul ca s-o facă să-şi piardă firul gândurilor. Aproape.

- Nu-mi vine să cred că ai făcut-o! Cum l-ai putut trimite pe nătângul ăsta să ne urmărească? Arătă către bărbatul înalt şi slăbănog care stătea tăcut lângă Vince. Cu o pată de cafea pe cămaşa albă şi pantalonii şifonaţi, era clar că-şi petrecuse ziua în maşină, urmărind fiecare mişcare a lor.

- Ne-ai speriat al dracului. Ii aruncă individului o privire furioasă, după care se întoarse la Vince. Dumnezeule, am crezut că o să ne împuşte.

- Nu port armă, doamnă.

Ginger îl ignoră şi-l fixă în continuare pe Vince.

- Ce ai sperat să descoperi făcând asta?

Arăta oarecum ruşinat.

- Nu ştiu, spuse el după o lungă tăcere. Chiar că nu mai ştiu. Vocea îi era slabă şi răguşită, iar în ochi i se putea citi emoţia care o mişcă şi pe Ginger. Observă mişcările nervoase ale mâinilor lui.

- Oricum, ce cauţi aici? îl întrebă ea regăsindu-şi vocea în cele din urmă.

După o scurtă ezitare, el răspunse:

- Verific posibilităţile de a asigura securitatea biroului meu.

- Sunt detectivul Miller. Ce se întâmplă aici? Un ofiţer sosise în spatele lor, oprind-o pe Ginger de a găsi un răspuns la remarca lui

Vince.

- Arestați-i pe aceştia doi! ceru Robyn arătând către Vince şi tipul de lângă el.

Ofițerul se uită la ea ca la o nebună.

- Sub ce acuzații?

- Sub acuzația de hărțuire. Robyn privi către Ginger aşteptând un sprijin.

Ginger şi Vince continuau să se privească în ochi, neaducându-şi nici o contribuție la conversația din jurul lor.

Ginger înghiți nodul din gât, revenindu-şi, şi se uită în altă parte. Nu putea suporta căutătura prigonită, torturată pe care i se părea că o vede în ochii lui.

Nu mai voia să lupte.

- Lasă, Robyn! spuse ea. Au făcut ce am fi făcut şi noi în aceleaşi împrejurări.

- Dar, Ginger, tu eşti cea care...

Ginger clătină din cap.

- Lasă!

- Bine! pufni Robyn şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

Ginger se întoarse spre polițist. Era înalt şi slab, iar ridurile din colțul ochilor lui arătau că recunoştea o glumă bună, dacă o auzea. După expresia feței lui, era clar că ştia despre ce e vorba, lucru de care Ginger profită imediat.

- D-le detectiv Miller, să înțeleg că sunteți familiarizat cu cazul nostru?

- Da, sunt.

- Bine. Eu şi Robyn presupunem că am fost victimele unei înscenări. Credem că-l cunoaştem pe unul din cei implicați. Aş dori să mă uit prin dosare, să văd dacă-l pot identifica. Il simți pe Vince când se ridică în spatele ei. Parfumul lui torturant combinat cu căldura trupului său o făcură să treacă de pe un picior pe altul, încercând să ignore prezența lui de necontestat.

-Cine v-a înscenat şi ce? Vocea lui gravă îi mângâie urechea. Cum îl cheamă? De ce nu mi-ai spus până acum?

-John Johnson, răspunse ea. Dar nu cred că e adevăratul lui

nume. Si nu ţi-am spus şi ţie pentru că nu prea ne-am vorbit, dacă-ţi aminteşti. Refuză să-l privească. Nu era în stare. Stia că ceea ce simţea i se citea pe faţă. Dorul de el, suferinţa, speranţele trădate. In ciuda lucrurilor pe care el credea că ea le făcuse, de ce a trebuit să angajeze un detectiv s-o urmărească? O făcea să se simtă mizerabil şi ieftin. O făcea să se simtă asemenea unei hoaţe, aşa cum o credea el.

Tensiunea plutea în aer.

- Dosarele, d-le detectiv? îi aminti Ginger ofiţerului.

- Da, sigur. Urmaţi-mă la Biroul de Investigaţii. Ginger şi Robyn îl urmară, cu Vince imediat în spatele lor.

- De ce vine şi el cu noi? şopti Robyn în urechea lui Ginger.

- Pentru că e şi treaba mea, răspunse Vince ca şi cum întrebarea i-ar fi fost adresată lui.

Avea tot dreptul să se afle acolo. Lui îi fuseseră furate acele proiecte de arhitectură. Avea tot dreptul să ştie cine o făcuse, tot dreptul să fie furios, tot dreptul să angajeze un detectiv.

- Poftiţi! Miller arătă către o masă plină de dosare. Sunt sortate după rasă, culoare a părului, păr facial etc. Alegeţi-l pe cel care vă trebuie. Vânătoare plăcută!

Aşezându-se pe un scaun, Ginger trase un volum în faţa ei.

- Faceţi-vă comozi, prieteni! S-ar putea să dureze ore întregi.

- Vrei nişte cafea? întrebă Robyn.

Ginger suflă puternic peste şuviţele de păr ce-i acopereau fruntea. Dădu prima pagină şi descoperi o duzină de feţe serioase care o priveau.

- Da. Ar fi minunat.

După două ceşti de cafea şi trei registre parcurse, Ginger simţi că i se taie respiraţia când Vince se apleacă pe colţul mesei, cu coapsa numai la câţiva centimetri de ea. Incercă să se concentreze asupra delicvenţilor din faţa ei, dar piciorul masculin îi atrăgea atenţia. Vince îl mişca înainte şi înapoi asemenea unui pendul. Ginger era hipnotizată. Cât timp trecuse de când nu mai atinsese acel picior, de când nu-şi mai plimbase mâinile pe el mângâindu-l?

Pentru a se uita mai bine la fotografii, Vince se apleacă spre Ginger, influenţându-i şi mai tare gândurile.

- Chiar trebuie să stai aici? îl privi ea iritată de reacția la apropierea lui, la mirosul lui, la cât de mult îl dorea.

El ridică o sprânceană.

- Scuză-mă. Alunecând de pe masă, se așeză pe un scaun.

- O! Nu arată rău de loc. Robyn trăsese cu ochiul peste umărul lui Ginger şi acum arăta către o fotografie.

- Pentru Dumnezeu, Robyn. E un infractor.

- Nu vreau să mă întâlnesc cu el. Doar... mă uitam prin vitrine.

Iritată, Ginger vărsă fără să vrea ceaşca de cafea peste registru. Luă un şervețel din poşetă şi curăță mizeria făcută. Puse ceaşca de plastic în mâna lui Robyn.

- Imi aduci încă o ceaşcă? spuse ea cu o voce scăzută.

- Sigur.

Ştergând ultimele rămășițe de cafea, Ginger era convinsă că nu-l va găsi niciodată pe misteriosul John Johnson. Dezamăgită, trecu la următorul registru. După două pagini, una dintre fețe îi atrase atenția. Il mai văzuse pe acest om. Nu era tipul care se numea John Johnson. Era altcineva... cineva foarte cunoscut.

- Dumnezeule!

Capitolul 9

Vince sări de pe scaun şi veni lângă ea.

- Ce e? L-ai găsit?

Punând degetul pe fotografie, Ginger se uită către Vince.

- Iți aminteşti de tipul ăsta? întrebă ea.

El puse o mână pe spătarul scaunului ei şi se aplecă.

- Mi se pare cunoscut, dar nu-mi dau seama cine e. O privi în ochi.

Stând numai la câțiva centimetri de el, Ginger se văzu nevoită să se ridice şi să se îndepărteze. Apropierea lui o sufoca. Nu putea să gândească, nici să respire.

Robyn intră cu o ceaşcă în mână.

- Am pierdut ceva? întrebă ea privind când la Ginger când la Vince cu o mină încurcată.

Dumnezeule, cum să-i spună?

- Robyn, încă te mai întâlneşti cu Rick?

- Intr-un fel, da. In ultima vreme, atitudinea lui a devenit mai rece decât cealaltă față a pernei. De ce mă întrebi? Ochii i se îngustară. Ce legătură are Rick cu toate astea?

Fără să spună vreun cuvânt, Ginger se întoarse spre registru şi puse degetul pe fotografia lui Rick.

Robyn făcu un pas nesigur în față. Un suspin aproape imperceptibil scăpă buzelor ei când privi fotografia. Sângele i se scursese din obraji.

- Mă pricep să-i aleg, nu-i aşa? zâmbi ea, dar durerea era vizibilă în ochii ei căprui.

- Imi pare rău, Robyn. Ginger puse o mână pe brațul prietenei sale, încurajând-o.

- Unde l-am mai văzut? întrebă Vince.

Privindu-l peste umăr, Ginger îi răspunse:

- In Steamboat. L-am întâlnit în timpul acelei excursii. Nu-ți aminteşti? Trebuia să ia masa cu noi. Acum îmi dau seama că atunci când te-a văzut pe tine, Vince, a refuzat să vină la masa noastră.

El se încruntă.

- De unde ştii că prezența mea l-a ținut departe?

- Da, chiar, se amestecă şi Robyn. Rick mi-a spus că nu voia să mă împartă cu nimeni. Mă voia numai pentru el. Nu e implicat în asta. Nu are cum. Nu are cum. Vocea i se stinse până la un tânguit slab.

- Ginger privi în tavan căutând un răspuns şi îşi trecu o mână prin păr.

- Fiți serioşi! Uitați-vă la fapte! Robyn a câştigat bilete gratuite la Steamboat. Vince, tu ai câştigat bilete gratuite la Steamboat. Seiful tău e jefuit. Firma lui Robyn e acuzată de acest furt. Un tip pe care Robyn l-a întâlnit în Steamboat apare înregistrat ca infractor. De câte coincidențe aveți nevoie ca să vă dați seama de adevăr?

Robyn îşi drese vocea.

- Deci, ceea ce încerci tu să spui este că Rick nu s-a întâlnit cu mine pentru că sunt o minunată brunetă cu un trup superb, ci ca să pună mâna pe blestematele alea de planşe ale lui Danelli.

Ginger privea în podea. Nu voia să se uite în sus. Nu voia să vadă suferința din ochii prietenei sale. Un nod i se formă în gât. Rănile sufletului se vindecau mult mai greu. Ştia asta mai bine decât oricine altcineva.

- Ați găsit ceva? Detectivul Miller intră pe uşă.

Cum nimeni nu răspunse, Ginger se întoarse către polițist.

- Am găsit ceva, dar nu exact ceea ce căutam. Ii arătă fotografia lui Rick.

Miller luă creionul pe care-l ținea după ureche şi notă ceva pe o fişă.

- Lăsați-mă să caut în datele de pe computer. Vin imediat.

Ginger se uită către Vince. Stătea cu spatele la ea, lângă fereastră, cu privirea pierdută în întunericul nopții. Işi simți din nou inima bătând. El încă n-o credea. Chiar acum când avea probele în față, el încă o considera o hoață.

Cele mai lungi zece minute din viața ei se scurseră în linişte. Vince nu se mişcă de la fereastră. Din profil, obrazul său păstra o linie rigidă.

Detectivul se întoarse în încăpere.

- Se pare că Rick Dugan, alias Rick Flanders, alias Richard

Milman are un cazier impresionant, anunță el.

- Nenorocitul! Robyn se ridică furioasă şi cu pumnii încleştați. Am să-i rup capul ăla gras de pe gâtul şi mai gras şi am să hrănesc cu el porumbeii de pe Strada 16.

Robyn dădu să iasă, dar detectivul stătea în cadrul uşii blocându-i calea.

- Unde credeți că vă duceți, doamnă?

- Mă duc direct acasă la Rick Dugan Milman Flanders, să mă răzbun pentru toate mizeriile prin care am trecut din cauza lui.

Polițistul rămase neclintit. Mai mult, păru să umple şi mai tare cadrul uşii.

- Este o problemă de competența Poliției. Spuneți-ne doar ultima adresă cunoscută şi ne vom ocupa noi de asta. Vorbea cu o voce calmă, blândă, de parcă ar fi încercat să domolească o nebună.

Si Robyn simțea cum o cuprinde nebunia. Stătea cu mâinile încrucişate pe piept, imitându-l pe bărbatul din fața ei. Un zâmbet răutăcios îi dansă pe buze.

- Nu vă voi spune adresa, dar aş fi mai mult decât bucuroasă să vă arăt unde stă.

- Imi pare rău. Individul e cunoscut ca fiind foarte violent. Nu ne putem permite să expunem un civil la un asemenea pericol.

- Nu mă faceți să trec peste dumneavoastră, îl înfruntă Robyn.

- Doamnă, nu mă obligați să vă leg cu cătuşele de un scaun. Ochii polițistului se îngustară. Robyn nu părea să înțeleagă.

Ginger îşi dădu seama că situația începea să scape de sub control. Trebuia să facă ceva.

- Robyn, spune-i adresa şi lasă-l să-şi facă meseria, o rugă ea.

Robyn se uită spre ea cu o căutătură urâtă, dar Ginger rămase fermă pe poziție.

- Cu cât îi spui mai devreme, cu atât mai repede îl vor băga după gratii.

- Bine. Robyn îşi aruncă mâinile în aer într-un gest de exasperare. Cu un oftat, scrise adresa pe hârtia pe care i-o dădu Ginger şi o înmână detectivului împotriva voinței ei.

- Mulțumesc. Nu are sens să vă mai pierdeți vremea pe aici. Vă vom suna imediat ce-l interogăm, dacă vom mai avea întrebări rămase fără răspuns. Ii salută şi părăsi încăperea.

Robyn aşteptă două secunde, după care îşi înşfăcă geanta de pe masă.

- Grăbeşte-te! Trebuie să ajungem acolo înaintea lor.

Şocată, Ginger o apucă de braț încercând s-o oprească.

- Ce tot spui acolo? Doar nu vorbeşti serios. L-ai auzit pe detectiv spunând că Rick ar putea deveni periculos.

- O, crede-miă! Nu are cum să fie la fel de periculos cum mă simt eu acum. Işi eliberă brațul. Vii sau nu? o întrebă cu nişte ochi ca gheața.

Ginger rămase nemişcată, gândindu-se dacă s-o oprească pe Robyn sau să meargă cu ea.

- Bine. Mă duc singură. Fără să aştepte vreun răspuns, Robyn dispăru.

-Aşteaptă! strigă Ginger. Dumnezeule! Ce mă fac acum? Nici măcar nu am maşina cu mine. Se întoarse către Vince şi deschise gura gata să-i ceară ajutorul, dar se opri. La cine apela ea! La cel care o considera o hoaţă. Si chiar îşi dorea ajutorul lui? Da, sigur, când or zbura porcii.

Vince o prinse de mână şi o scoase din cameră.

- Haide! spuse el. Dacă ne grăbim, o putem prinde din urmă.

Ginger îl privi în ochi, mirată de schimbarea atitudinii lui.

-Ai face asta pentru mine? De ce?

Vince se opri brusc şi ea intră în el lovindu-l în spate. Il apucă de braţ, de frică să nu cadă. Corpul lui puternic încă avea puterea s-o liniştească.

- Nu-mi pune întrebări la care n-am de gând să răspund. Ochii lui verzi o priviră topindu-i inima.

Cu un zâmbet ezitant, Ginger aprobă din cap. Pentru moment era de ajuns că voia s-o ajute.

- Mai bine ne-am grăbi, îi aminti ea scoţându-l din nemişcarea în care se afla, privind-o fix cu o expresie mirată.

-Da. Vince o luă de mână. Să mergem!

Ii arătă direcţia spre apartamentul lui Rick după care se cufundară într-o tăcere mai densă decât ceaţa din Denver. Ginger îşi făcea griji pentru Robyn.

Sentimentul pericolului iminent îi fulgeră tot trupul. Dacă Rick era chiar un psihopat? Dacă o rănea pe prietena ei? Dacă poliţia sosea înainte ca ei să aibă timp s-o ia pe Robyn de acolo, şi ar fi toţi arestaţi pentru obstrucţionarea unei investigaţii?

-Mergi mai repede! îl zori ea pe Vince.

El simţi îngrijorarea din vocea ei. Fără să spună vreun cuvânt, apăsă pedala de acceleraţie. Ea se întoarse către el şi îi studie profilul. Dumnezeule! Pierduse ocazia de a fi lângă el. De a-i mângâia gropiţa care-i apărea când zâmbea. Era atât de frumos, chiar şi cu expresia serioasă de pe faţa lui. Numai Dumnezeu ştia de când nu-i mai văzuse zâmbetul. De prea mult timp. Era ca şi cum relaţia lor se consumase într-un alt timp şi un alt spaţiu, într-o altă lume.

Un uşor rid îi brăzdă fruntea. Dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi putut crede că îşi făcea griji pentru Robyn. Sau poate se întreba de ce acceptase s-o ajute. Vru să-l întrebe de ce o făcuse, dar deja ajunseseră în parcarea blocului.

-Isuse! Ce are de gând să facă? spuse Vince oprind brusc maşina.

- Ce? Unde? Ginger cercetă împrejurimile şi îi văzu pe Rick şi Robyn undeva la etajul doi. Inainte ca ea să aibă timp să deschidă portiera, Vince urcase deja jumătate din scări. Luptându-se cu centura de siguranță care refuza să se desfacă, ea strigă după el:

- Aşteaptă-mă!

Dacă Vince a auzit-o, oricum i-a ignorat cererea de a o aştepta. După ce scăpă de centură, Ginger se grăbi pe mica zonă de iarbă şi apoi pe scări. Când ajunse la ei în sfârşit, se opri zâmbind la ceea ce se petrecea.

Robyn îl ținea pe cunoscutul Rick Dugan-Flanders-Milman, sau cum l-o fi chemând, lipit de un perete. Sudoarea îi curgea peste tot individului, lăsându-i şuvițele dezordonate de păr umed pe frunte.

- Cum ai îndrăznit să-mi faci una ca asta? Cum ai îndrăznit? Cine te crezi? Vreau să ştiu pentru cine lucrezi, nenorocitule, şi vreau să ştiu chiar acum, că altfel!... Robyn striga fluturându-i un deget prin față.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. E numai faptul că nu mai vreau să ieşim împreună? Incercă să se mişte, dar Robyn îl împinse înapoi în zid cu ambele mâini. Tipul era de două ori mai mare decât Robyn. Dacă ar fi vrut să facă uz de forță, ar fi aruncat-o ca pe o aşchie.

Ginger se sprijini de celălalt perete, lângă Vince.

-Trebuie s-o scoatem pe Robyn de aici, îi şopti ea, înainte ca el s-o rănească sau s-o aresteze poliția.

El zâmbi către Ginger şi inima îi tresări la vederea gropiței din obrazul lui.

- Numai un minut. Las-o să-şi descarce nervii pe el.

- Ascultă, Robyn, ce a fost între noi a fost... drăguț, dar s-a terminat. Gata.

- O să afli tu când voi termina eu cu tine, gunoi ce eşti! Robyn îl lovi pe fostul ei prieten cu pumnul strâns în stomac, făcându-l să

icnească de durere. Rick încercă să se protejeze cu mâinile.

- De ce mi-ai făcut asta? întrebă Robyn. De ce mi-ai folosit firma ca acoperire? Ce ți-am făcut eu? Am de gând să te mai întreb încă o dată pentru cine lucrezi, după care am să-l las pe tipul ăsta să se ocupe de tine. Robyn arătă către Vince.

Vince îi făcu cu mâna.

- Spune! Ştiu că n-ai făcut-o de unul singur. Nu eşti destul de deştept. Il prinse de păr şi-i scutură capul.

Prinzându-i brațul, Rick îl răsuci până când Robyn căzu în genunchi de durere.

- Ah! Mă doare, țipă ea.

Vince făcu un pas către el.

- Nimic nu m-ar bucura mai tare decât să te zdrobesc bucată cu bucată, spuse el cu o voce calmă. Nu-mi oferi nici un motiv să fac asta.

Cu frica în ochi, bărbatul dădu drumul brațului lui Robyn ca şi cum i-ar fi ars carnea.

Ginger auzi sunetul îndepărtat al sirenelor. Il atinse pe Vince. Pielea îi era caldă, muşchii încordați.

- Trebuie să plecăm de aici acum.

- N-avem cum, spuse Vince fără să-şi ia privirea de la Rick. Dacă plecăm, o să dispară. Vreau să-l văd după gratii, acolo unde îi e locul. Mai vreau să mai ştiu şi cine e şeful lui. Polițiştii îl vor face să spună... într-un fel sau altul. Rick păli.

- Mai lăsați-mi cinci minute cu el, spuse Robyn frecându-şi brațul. Veni lângă Ginger şi se simți în siguranță. O să obțin toate informațiile de care am nevoie.

Mulțimea se adunase în jurul lor, evident plictisită de lipsa de activitate.

- Dă-te la el, drăguțo! strigă cineva dintre ei.

- Ooo, chiar mă sperii, Robyn! rânji Rick. Asemenea unor luptători, cei doi se rotiră în cerc de câteva ori, până când Vince puse o mână pe fiecare despărțindu-i.

In zgomotul sirenelor, două maşini ale poliției parcară în față, girofarurile sclipind în întuneric.

Ginger oftă uşurată şi vinovată în acelaşi timp şi o prinse pe Robyn de mână. Li se specificase să nu meargă la apartamentul lui Rick. Poate că dacă se amestecau în mulțime, detectivul Miller nu le va observa.

Robyn se desprinse din strânsoare şi se uită urât către ea.

- Termină, Ginger! Nu plec nicăieri.

O căutătură sălbatică apăru în ochii lui Rick şi, într-o descătuşare de energie, se aruncă spre mulțime sperând să scape. Ginger întinse piciorul în față şi Rick se împiedică de el prăvălindu-se la podea.

Vince îi răsuci mâinile şi-l țintui în locul în care căzuse. Ii aruncă un zâmbet lui Ginger.

- Bună mişcare!

Ea îi întoarse zâmbetul, cu inima gata să explodeze la cuvintele lui. Un simplu compliment era mai mult decât suficient ca să i se înmoaie genunchii.

- Mulțumesc. Am făcut doar ce trebuia făcut.

Polițiştii deja urcau scările, cu Miller în frunte. Inainte să se ocupe de bărbatul întins pe ciment, o privi dezaprobator pe Ginger.

Zgomotul cătuşelor se auzi în timp ce Miller îi lua locul lui Vince.

- Te căutăm de multă vreme, spuse el ridicându-l pe Rick. Impingându-l în zid, îl percheziționă rapid. Duceți-l la maşină! Si nu uitați să-i citiți drepturile.

Rick dădu drumul unei serii de înjurături pline de culoare în timp ce era condus nu tocmai politicos pe scări.

- Ticălosule! strigă Robyn în urma lui. Sper să te condamne pe viață.

Privirea pe care Rick o aruncă peste umăr o făcu să tremure pe Ginger. Fuseseră norocoşi că nu le făcuse nimic. Tipul era mai mult decât periculos.

- N-o să scoată nimeni nimic de la mine. Mă auziți? Nimeni. Nici un cuvânt. Nici un nenorocit de cuvânt. Ofițerul îi smuci brațul şi Rick râse. O să ies pe cauțiune peste câteva ore. O să te caut imediat, drăguțo. Işi țuguie buzele şi sărută aerul în direcția lui

Robyn.

- Incearcă, amice! Fața îi era palidă, dar ridică un pumn către el, refuzând să-i arate că era înspăimântată. Te aştept.

Miller veni spre ei.

- Ce căutați aici, când v-am spus în mod special că nu vreau să vă amestecați în nici un fel?

- Căutăm să ne facem dreptate, pufni Robyn.

Polițistul o privi dezgustat.

- Doamnă, felul în care vă faceți dreptate de obicei duce la oameni ucişi. Le arătă o armă pe care tocmai o confiscase de la Rick. Luminile maşinilor se reflectau în oțelul rece.

- O, Doamne! suspină Robyn, fața ei pierzând orice culoare. Imi pare rău. Işi duse o mână tremurândă la gură. Imi pare rău. Eu... Eu trebuie să plec de aici. Coborî treptele grăbită.

Detectivul o privi pe Ginger, o sprânceană ridicându-i-se întrebător.

- Ea era... interesată de el, răspunse Ginger întrebării ce nu mai trebuia pusă. E greu să descoperi că cineva la care ții nu este ceea ce ai crezut despre el. Vince se uita la ea cu o privire care ridica şi ea întrebări. Ginger nu putu să-l privească.

După o tăcere apăsătoare, Vince se întoarse către detectiv.

- Rick ştie cine e responsabil de toată treaba asta, spuse el.

Miller dădu din cap aprobator.

- Ce aveți de gând să faceți în legătură cu asta? Vince stătea cu picioarele depărtate, ținându-şi mâinile în şolduri. Furia îi ieşea prin fiecare por.

O urmă de zâmbet apăru în colțurile gurii ofițerului.

- Vom lua măsurile necesare, îi asigură el. Il vom interoga şi imediat ce aflăm ceva, veți fi primii pe care-i vom suna. Se întoarse către trepte. Mă scuzați, dar am de înregistrat un arestat.

In câteva secunde, Ginger va rămâne singură cu Vince. Un tremur interior o avertiză că nu-şi dorea deloc asta. Nu acum. Nu când sentimentele ei erau atât de răvăşite.

- D-le detectiv, eu am cam rămas fără maşină. Ar putea oamenii dumneavoastră să mă conducă şi pe mine acasă?

- Trebuie să mergem la secție cu arestatul. Să vă chem un taxi, d-ră Thompson?

- Nu vă deranjați, se auzi vocea hotărâtă a lui Vince din spatele ei. O duc eu acasă.

*

* *

Stătea în spatele mulțimii, urmărind arestarea lui Rick. Era atât de aproape. Atât de aproape de a-l elimina pe Danelli de pe piața de arhitectură. Atât de aproape de a-l îndepărta pentru totdeauna din viața și din amintirile lui.

Renard Duchaine își frecă absent firele de barbă abia vizibile. Investise prea mult timp și prea mulți bani, ca să-l mai oprească cineva în acest moment.

Il privi cu ochi micșorați pe Vince Danelli. Părea invincibil, dar Renard știa că nu era așa. Il îngenunchiase o dată. Fosta lui soție fusese atât de ușor de manipulat. Tot ce avusese de făcut fusese să-i fluture banii pe sub năsucul obraznic și ea executase tot ce-i ceruse Renard. O cunoștea pe Liz mai bine decât propriul ei bărbat.

„De ce nu poți tu să semeni cu Vince? El e atât de deștept, atât de bun. E atât de drăguț și politicos cu noi. Tu de ce nu poți să fii respectuos? In fond suntem părinții tăi.” Intr-adevăr, Renard era ca un străin față de familia lui. Vince era întruchiparea fiului perfect, ceea ce el n-ar fi putut fi niciodată. După un timp, a și renunțat să tot încerce. Oricum nu conta.
Chiar dacă le-ar fi oferit lumea întreagă, Vince tot ar fi fost un fiu mai bun în ochii lor.

Nu le mai vorbise părinților lui de zece ani. Nu le simțea lipsa. Nu avea nevoie de dragostea lor. Nu avea nevoie de nimeni, nici măcar de Liz. N-o iubise cu adevărat. Il deranjase ideea că Vince ar putea să i-o fure, așa cum furase și dragostea părinților. Dar tot el râsese la urmă. I-o furase înapoi, chiar dacă fusese nevoie să-i ofere bani.

Danelli învinsese totuși. In loc să se scufunde în durere și disperare, el revenise mai puternic, proiectele lui deveniseră și mai complex elaborate decât înainte. Nimeni nu va lua vreodată în serios proiectele lui Renard Duchaine, atâta timp cât Vince exista pe

piaţă.

Singura lui şansă era să îndepărteze concurenţa lui Vince Danelli.

O dată pentru totdeauna.

Capitolul 10

Luna revărsa o lumină blândă în interiorul maşinii lui Vince, aruncând o aură albăstrie în jurul lui Ginger. Ea stătea cu mâinile în poală, privind drept înainte. Părea nervoasă. La dracu', el era nervos. De ce se oferise să o ducă acasă? Ii era oare predestinat să se îndrăgostească de femei care mai degrabă l-ar trăda, decât să-l susţină?

Vince îşi dorea să se întoarcă în scaun şi să-i admire chipul angelic. Dar, îşi aminti el furios pe propria slăbiciune de moment, era doar un truc al luminii. Frumuseţea şi trădarea mergeau adesea mână în mână.

Ce-l apucase să se ofere să o ducă acasă? se întrebă el din nou. Nu se mai sătura privind-o. Incă o privire, îşi apuse el. Incă o privire şi ar fi renunţat. O devorase din ochi de câte ori avusese ocazia. La tribunal, la secţia de poliţie, în mintea lui când încerca să adoarmă.

Ginger scoase un oftat care-i pătrunse în inimă şi Vince îi privi gura umedă în lumina lunii. Era ca şi cum tocmai şi-ar fi trecut limba peste buze, sau ca şi cum tocmai ar fi fost sărutată.

Strânse atât de tare de volan, încât crezu că i se va rupe în mâini. Un geamăt i se zbătea în gât. De ce, se întrebă el a suta oară, de ce avea nevoie de ea cu o intensitate care-i cutremura corpul cu 8,5 grade pe scara Richter. Cu piciorul pe frână, Vince se opri la un semafor.

- Mulţumesc pentru că m-ai condus. Vocea ei, care-i suna în urechi ca o şoaptă seducătoare, se răspândi în interiorul maşinii chinuindu-i toate simţurile.

- Nici o problemă, mormăi el. „Pe dracu' nici o problemă! Cum ar trebui să mă descurc cu tine în maşină? Coapsa ta e atât de aproape că aş putea s-o ating, să-i mângâi pielea mătăsoasă."

O maşină claxonă în spatele lor.

- E verde, îl anunţă Ginger.

Vince apăsă puternic pe acceleraţie. Cauciucurile scrâşniră ca un protest. Jenat, el mai încetini. Se purta ca un licean. Oricât şi-ar fi

dorit el, condusul nebuneşte nu-i va îndepărta nici gândurile de la Ginger, nici dorința care-i tortura trupul.

In cele din urmă, când oricum el credea că nu va mai rezista, ajunseră la ea acasă. Luând curba, Vince opri motorul. Se întoarse către ea şi îi privi profilul.

- Te deranjează dacă intru? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

- Ce motiv ai avea să intri? Işi aranjă o şuviță de păr blond după ureche.

- Trebuie să stăm de vorbă.

- Eu... nu cred că e cazul. Nu mai vreu să intri în casa mea; nu după ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost. Amândoi am sfârşit prin a spune lucruri regretabile.

Ultima dată o sărutase. Chiar şi prin întunericul din maşină, Vince putea vedea cum obrajii ei palizi prinseseră puțină culoare.

- Bine. O să stăm de vorbă chiar aici. Se întoarse către ea.

- Despre ce vrei să discutăm?

- Despre încredere. O putu vedea cum se îndreaptă în scaunul de piele albă.

- Mi-ai spus deja că nu ai încredere în mine, că mă dispreţuieşti şi că ți-ai dori să nu mă fi întâlnit niciodată. Se întoarse şi îl privi în ochi. Vrrei să mai răsuceşti cuţitul în rană?

Vedea durerea reflectată în ochii ei albaştri, dar continuă netulburat.

- Dumnezeule! Vreau să am încredere în tine, Ginger. Dar deocamdată nu pot. Vince îşi trecu degetele tremurânde prin păr. Nu-mi pot permite mie însumi, gândi el.

Ea puse mâna pe mânerul portierei, dar el o opri prinzând-o de braț.

- Nu vrei să auzi şi de ce?

- Ar fi vreo diferență? Ochii îi sclipiră de mânie.

Vince îi strânse încheietura. Era o tortură să o atingă, dar nu o putea lăsa să plece. Nu înainte ca ea să înțeleagă.

- Te rog? Nici el nu ştia de ce trebuia să-i explice, dar trebuia.

- Bine, murmură ea lăsând mânerul.

Vince slăbi strânsoarea. Pielea ei avea culoarea perlelor în lumina lunii. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul fin. N-ar fi trebuit să dorească atât de tare o femeie care îl trădase. Injurând în gând, el îşi puse dezamăgit mâna pe volan. Sunetul claxonului umplu aerul liniştit al nopţii, făcându-i pe amândoi să tresară.

- Trebuie să mai fac ceva înainte să discutăm. Vince o văzu cum îşi înghiţea nervoasă nodul din gât.

- Ce?

- Să te sărut. Privirile li se întâlniră. Ochii ei se măriră, dar el nu era sigur dacă motivul era frica, bucuria sau surpriza. Cu o mişcare tandră, îi aşeză o şuviţă după ureche şi apoi degetele îi alunecară pe curbura gâtului ei, trăgând-o spre el. Dumnezeule, se simţea atât de bine. Ea nu era o femeie căreia trebuia să-i reziste.

Ea nu se opuse, dar nici nu-i răspunse.

- De ce faci asta? întrebă Ginger cu o voce scăzută care nu făcu decât să sporească dorinţa lui.

- Pentru că am nevoie de tine.

- Nu ai încredere în mine şi totuşi vrei să mă săruţi?

El se aplecă şi îşi plimbă nasul pe gâtul ei.

- Nici nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă.

Cuvintele lui Vince îi răsunară în minte lăsându-i un gol în stomac.

- Poate că eu nu simt nevoia să sărut pe cineva care nu are încredere în mine. Il împinse puternic cu mâinile în piept. Ce uşor ar fi să-l atingă, să se cuibărească în îmbrăţişarea lui caldă, să-şi satisfacă foamea îndelung refuzată. Dar nu-şi mai dorea să reprezinte numai o aventură de o noapte pentru nimeni, mai ales pentru el.

Cu o mişcare a mânerului, portiera se deschise şi Ginger aproape căzu, în graba ei de a pleca. Alergă pe trotuar căutându-şi cheile în poşetă.

- Ginger, aşteaptă!

Să deschidă uşa şi să-şi stăpânească suspinele se dovedi a fi prea mult pentru ea. Inelul de chei căzu din mâna tremurândă.

- La dracu'! De ce tocmai acuma? murmură ea cu lacrimi în ochi. Nici măcar nu vedea unde au căzut.

O mână caldă o prinse răsucind-o. Era blocată între uşa rigidă şi la fel de neclintitul Vince Danelli.

- Nu ştiu de ce mă tulbură atât prezenţa ta. Respiraţia lui îi mişca şuviţele de pe tâmple.

Ginger luptă din răsputeri împotriva unei nevoi irezistibile de a se arunca în braţele lui.

- {tiu doar că mă tulburi şi nu sunt capabil să neg acest lucru. Nu mă poţi minţi. Si tu simţi acelaşi lucru. {tiu asta. Se vede în felul în care mă priveşti. Iţi simt corpul tremurând când sunt lângă tine. {i acum tremuri. Nu simţi electricitatea dintre noi? Vince îi mângâie braţele şi îşi lăsă un deget să-i atingă sânul.

Fiori îi coborâră pe şira spinării. Ginger închise ochii şi îşi muşcă buza. Se forţa să reziste freamătului ce-i cuprinsese trupul la atingerea lui. Nu, nu-l putea minţi; cel puţin nu cu intenţie. Işi trecu limba peste buze.

- Si dacă simt acelaşi lucru? Nu înseamnă nimic. Incercase să pună toată ura de care era capabilă în vocea sa, dar, în loc de asta, cuvintele sunară ca nişte şoapte seducătoare.

- Sigur nu înseamnă nimic? Se aplecă şi ridică inelul de chei lipindu-şi trupul musculos de al ei. Băgă o cheie în uşă şi o deschise. Nu ne putem opune, aşa că hai să nu mai încercăm să ne luptăm. Nu mă pricep la jocuri. Nu m-am priceput niciodată. O ridică în braţe. Unde e dormitorul? întrebă el închizând uşa cu piciorul.

Ginger îi privi ochii verzi întunecaţi de dorinţă.

- Eu... îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Eu nu pot face asta, Vince.

- Nu mă minţi.

- In regulă, şopti ea, dând drumul cuvintelor pe care voia să le spună de nenumărate luni. Te vreau. Te doresc atât de mult încât mă doare. Am nevoie să-ţi simt trupul lângă al meu. Mi-e dor să te simt înăuntrul meu. Asta voiai să auzi? Te simţi bine acum?

- Nu încă.

Ginger îi simţea inima bătând la unison cu a ei.

- Pe hol şi apoi la stânga. Văzându-se înfrântă, ea îşi puse capul pe

umărul lui, în timp ce Vince parcurgea coridorul spre dormitorul ei. De ce făcea asta? De ce n-a putut să spună nu? Nu era nici o speranță că asta va dura vreodată. Să facă dragoste cu Vince nu putea decât s-o îndurereze. Mâine s-ar putea să se urască pentru slăbiciunea ei, dar acum dorința luase locul rațiunii.

Vince o depuse pe cuvertura albă şi îi acoperi corpul cu al său. Mâini calde o blocară de fiecare parte.

- Te doresc, Ginger. Cu toate că era îmbrăcat, umflătura erecției sale, pe care o simțea presând-o, îi spunea cât de mult era dorită.

Inima lui Ginger bătea sălbatic. Il dorea. Tânjea după el. Nu mai conta decât momentul de aici şi de acum. Mâine va veni în curând. Regretele puteau să aştepte până atunci.

- Atunci, ia-mă! îl rugă ea în şoaptă. El o auzise.

Buzele lui coborau încet şi sigur către ea. Ginger închise ochii şi suspină. Asta aşteptase atâta timp. Sărutul lui Vince o făcea să se simtă împlinită, vie, satisfăcută. Trebuia să facă acest moment să dureze o viață, pentru că era ultima dată când avea parte de el.

El îşi luă buzele de pe ale ei şi îi găsi sânul. Ii muşcă uşor sfârcul prin bluza de bumbac.

Ea gemu şi se arcui spre el oferindu-i-se fără inhibiții. Işi plimbă degetele prin părul lui trăgându-l mai aproape. El îi descoperi din nou gura şi sărutul deveni sălbatic. Intr-o amestecătură de brațe şi de picioare, se ajutară unul pe altul să scape de hainele nedorite. Ultima ei fărâmă de rațiune dispăru când simți corpul lui gol frecându-se de al ei. Piele pe piele. Dorință peste dorință.

Mâini înfometate care o atingeau peste tot o făcură să piardă orice legătură cu lumea. Era gata. Avea nevoie de el.

- Acum, Vince! Te vreau acum! Işi muşcă buzele şi îşi încolăci picioarele în jurul lui, deschizându-se. Cu o voce plină de pasiune îl grăbi, implorând eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Vince o pătrunse şi ea țipă la minunata senzație.

Luând-o de şolduri, Vince se lăsă pe spate şi o trase deasupra lui. {oldurile lui împinseră în ale ei. Ginger se sprijini cu mâinile de pieptul lui, potrivindu-şi ritmul cu Vince. Se lăsă pătrunsă cu o intensitate ce aproape o înspăimântă.

Eliberându-i şoldurile, mâinile lui îi mângâiară pântecele şi îi cuprinseră sânii. Când el îi strânse uşor sfârcurile excitate, ea îşi dădu capul pe spate lăsându-se pradă torturii lui dulci. Ginger îi repetă frenetic numele atingând orgasmul în timp ce trupul lui Vince se zvârcolea în propria eliberare.

Alunecând în îmbrățişarea lui, ea i se cuibări la piept în fericita oboseală a finalului. Vince o sărută pe creştet şi Ginger, închizând ochii, se lăsă cuprinsă de o stare euforică. Il iubea pe acest bărbat. Pentru totdeauna.

Vince îşi eliberă picioarele şi se ridică. Ginger deschise ochii şi îşi simți din nou inima bătând.

- Unde te duci? întrebă ea văzându-l că îşi ia ginşii. Işi linse buzele care se uscaseră brusc.

Vince nu-i promisese nimic. Ii spusese în față că nu are încredere în ea. Nu făcuse presiuni să ajungă în patul ei. Ea îl implorase cu o intensitate căreia nici un bărbat sănătos nu-i putea rezista.

- Ai spus că vrei să discutăm, îi reaminti Ginger privindu-i spatele gol. Ochii i se umplură de lacrimi. Venise deja momentul „dimineții de după”, deşi noaptea încă mai înnegrea cerul.

Vince se ridică, îşi trase ginşii pe el şi îşi încheie fermoarul. Se întoarse şi îşi plimbă privirea peste goliciunea ei.

Ginger tremura. Conştientă de nuditatea ei, trase un colț al păturii şi o înfăşură în jurul trupului. Nuditatea pe care mâinile lui o mângâiaseră cu atâta dragoste. Nuditatea pe care i-o oferise cu atâta libertate. Ginger stătea pe marginea patului, îmbujorată şi răvăşită, dar simțind răceala peste tot.

Vince se aşeză pe balansoarul de lângă pat, ca şi cum nu avusese nici un efect asupra lui şi nu avea nevoie de ea decât pentru plăcerea fizică. Cu pieptul gol, nu avea pe el decât ginşii. Tricoul zăcea pe undeva la picioarele ei.

Ginger privea umbrele ce dansau pe tavan.

- Am impresia că te cunosc de o veşnicie, spuse ea şi se uită în ochii lui. Dar acum am impresia că nu te cunosc deloc. De ce, Vince? De ce trebuie să fie aşa?

El nu răspunse. Nici nu era obligat. Ştia care e motivul. Amândoi

ştiau care e motivul.

Trădarea şi minciunile ei. Minciuni nevinovate, care le schimbaseră în rău vieţile amândoura.

Ea se obişnuise cu întunericul atât cât să observe ridurile ce-i apăruseră pe frunte şi ochii lui mari, surprinşi. Vince putea să pretindă că nu-i păsa, dar ea ştia că fusese la fel de tulburat de cele întâmplate.

- Am crezut că vrei să discutăm despre... încredere.

Tăcerea se întinse minute bune, spartă numai de ticăitul ceasului de pe noptieră.

- N-am nici o şansă când sunt lângă tine, şopti el în liniştea nopţii.

Inima ei bătu ameninţând să-i rupă coastele.

- Ce vrei să spui?

- După divorţul meu de Liz, am fost atât de distrus. Puteam să mă feresc de oricine, dar se pare că de tine nu mă pot feri. Ironia este că nici nu pot să rămân cu tine. Incredere. Fără ea nu avem nimic. Fără ea, indiferent cât te-aş dori, indiferent cât de bine ne simţim împreună... nu pot să rămân.

Ginger ar fi vrut să dea drumul lacrimilor care-i scăldau ochii, dar se forţă să reziste. Trebuia să ţină la mândria ei.

- Intr-o zi, Vince Danelli, îţi vei da seama că ai fi putut avea încredere în mine tot timpul.

- Nu pot conta pe asta.

Lacrimi de indignare îi inundară ochii. Clipi rapid, îndepărtându-le.

- De ce, Vince?

El se ridică din balansoar şi se duse desculţ la fereastră. Intorcându-se către ea, cu umerii curbaţi ca şi cum s-ar fi apărat de o durere invizibilă, îşi îndesă mâinile în buzunare.

Arătă, pentru un moment, ca un băieţel rătăcit. Ginger îşi dorea să-l îmbrăţişeze, să-i rezeme capul de sânul ei şi să-l mângâie cu cuvinte de dragoste. Dar ştia că era mai bine să-l lase să vorbească.

- M-am căsătorit cu Liz când eram amândoi tineri şi naivi. Credeam că avem o relaţie care va dura la nesfârşit. La dracu'. Eram genul de oameni care îşi terminau propoziţia unul altuia. Schiţă un zâmbet spre Ginger şi se întoarse din nou către fereastră.

- Am prins o slujbă la o prestigioasă firmă de arhitectură, imediat după facultate. Le plăceau tare schițele mele. Mă simțeam ca pe acoperişul lumii. Atunci a început să şchioapete relația mea cu Liz. Dar, ca un prost, am ignorat toate semnele. Râsul lui era un pic indiferent. Am încercat s-o păstrez cumpărându-i cadouri, cu cât mai scumpe, cu atât mai bine. Bijuterii, maşini. In curând n-a mai fost de ajuns. Ea cheltuia mai mult decât produceam eu. Banii o hipnotizau. Dumnezeule, parcă era posedată. Intr-una din nopți, în timp ce dormeam, s-a furişat în biroul meu şi mi-a furat un proiect. L-a vândut concurenței. Nu mă iubea cum iubea culoarea banilor. Am iubit-o pe Liz. Am avut încredere în ea. Ea mi-a trădat încrederea.

Ginger deschise gura şocată. Cum putea cineva să-i facă aşa ceva bărbatului pe care-l iubea? Lui Vince? Se forță să rămână acolo unde era.

- Eu nu sunt Liz, îi aminti ea.

- Nu, dar eşti acuzată de acelaşi lucru. O fulgeră cu o privire acuzatoare.

Bărbia ei se ridică îndrăzneț.

- Sunt nevinovată, Vince.

- Mi-ar plăcea să cred asta mai mult decât orice pe lume. Dar până când nu apare vinovatul, nu pot.

Inima ei se frânse în o mie de bucăți pe care ar fi vrut să le mături sub covor şi să uite de ele. Dar nu exista uitare când era vorba de Vince.

- Când nevinovăția mea va fi demonstrată - şi crede-mă, va fi - ce se va întâmpla data următoare, şi data următoare? Ce se va întâmpla dacă voi veni târziu de la serviciu? Dacă, Dumnezeu să mă ierte, îți rătăceşti vreuna din planşe? Tot eu voi fi cea pe care vei da vina? Ginger îşi strânse pătura pe ea, încercând degeaba să alunge durerea.

- Şi dacă nu sunt eu, ce se va întâmpla cu femeia care va fi după mine, şi cea care va fi după ea? Mi-e milă de cea pe care o vei alege, Vince. Ea niciodată nu va fi la înălțimea aşteptărilor tale, indiferent cât ar încerca. Indiferent cât te-ar iubi sau ai iubi-o tu. Increderea... apare numai în ambele sensuri. Gândul la o altă femeie care l-ar avea o

răni şi nu putu să ascundă asta. Cred că înainte să ai din nou încredere într-o femeie, ar trebui mai întâi să încerci să ai încredere în tine însuți. Ginger trase o gură de aer. Cred că e mai bine să pleci. Şi continuă numai pentru sine: Te rog, Vince, rămâi. Hai s-o rezolvăm cumva. Hai să salvăm ce ne-a mai rămas.

Privirea pe care el i-o aruncă o făcu să creadă că ceea ce spusese atinsese ținta. Păşi desculț pe covor. Stătea în fața ei, cu mâinile atârnându-i, cu o privire înfrântă. Arăta de parcă ar fi vrut s-o atingă, dar nu o făcu.

- Nu vreau ca ăsta să fie sfârşitul.

Vocea lui răguşită o încurajă pe Ginger.

- Cum poate fi sfârşitul când tu refuzi să începi vreodată ceva?

- Ginger, eu...

Ea îşi feri privirea.

- Du-te, Vince! Te rog, suspină ea.

Injurând în gând, îşi luă hainele de pe podea şi se îndreptă spre uşă. Trăgându-şi pe el tricoul, Vince se întoarse şi o privi.

- Vreau să cred că eşti nevinovată, spuse el răguşit. Vreau să am încredere în tine, dar...

- Asta este, Vince. Intotdeauna va exista un dar, nu-i aşa?

El îşi băgă picioarele în pantofi.

- Ne vedem mâine la tribunal. Se întoarse şi plecă.

Capitolul 11

Plin de antichități şi obiecte de colecție, biroul judecătoarei Winston radia un aer prietenos şi confortabil. Dar, cu toate că atmosfera era atât de plăcută, Ginger nu-şi găsea locul în scaun. Toate părțile implicate în proces fuseseră convocate în biroul judecătoarei. Vince nu sosise încă. Era ultima persoană pe care îşi dorea s-o vadă după noaptea trecută.

- Nu te mai mişca atât, insistă Robyn. Mă enervezi. Se apleacă mai aproape de fața lui Ginger. Arăți la fel de rău cum mă simt eu.

- Oo! Mulțumesc, se strâmbă Ginger.

Stia că nu putea să iasă din starea asta mizerabilă decât uitându-l pe Vince. Tipul nu intenționa să aibă vreodată încredere într-o femeie. Nu acum. Niciodată. Nimeni nu putea spera să treacă de

zidul pe care-l ridicase în jurul lui.

Uşa se deschise şi Ginger tresări. Steven intră în încăpere şi ea răsuflă uşurată. Dumnezeule, trebuia să rămână calmă. Nu putea să-i dea de înțeles lui Vince cât de mult o afecta prezența lui. Nu voia nici ea să fie conştientă de asta.

- Doamnelor, spuse Steven aşezându-se de cealaltă parte a mesei,
bucuria dansându-i în ochi, sunt zvonuri referitoare la o amânare.

Robyn se aplecă atât cât putu peste masa de stejar.

- Spune! Vreau detalii. Despre ce e vorba?

Ginger înghiți în sec, ştiind că veştile aduse de Steven aveau legătură cu arestarea din seara trecută.

- Nu sunt sigur. Trebuie să aşteptăm să vedem ce spune judecătoarea, replică Steven.

Uşa se deschise din nou şi Ginger trase câteva guri de aer. Apoi îşi ridică ochii uitându-se fix la Vince Danelli. Inima bătu atât de tare încât, pentru un moment, avu impresia că toată lumea din încăpere o putea auzi. Nu mai era nici o speranță să rămână calmă.

El se strecură într-un scaun departe de Ginger, cu o căutătură în ochi ce nu prevestea nimic bun. In costumul lui albastru-închis, Vince arăta extrem de sexy, ca de obicei. Jucându-se nervos cu bareta genții, Ginger îl privi printre gene. Pentru a mia oară, îşi aminti cuvintele mamei sale: „Un bărbat sexy e un bărbat periculos".

Şi Vince era cel mai sexy.

Cel mai periculos.

„Un bărbat irezistibil ar trebui evitat cu orice preț."

De acum încolo, Ginger îşi propuse să facă tot posibilul să-l scoată din viața ei. Dacă ar fi urmat sfatul mamei sale, ar fi scutit-o de multă suferință.

Blestematul!

Nu ştia el oare că se aflau la două poluri opuse - poluri care nu aveau legătură cu tribunale, judecători şi avocați - poluri care despărțite de cuvinte ca angajament, dragoste şi încredere? De ce nu-i dăduse nici o şansă? Dar, de fapt, el îi dăduse toate răspunsurile noaptea trecută.

Nu avea încredere în femei.
Ginger era femeie.
De aceea, ei erau duşmani.
Uşa încăperii se deschise pentru a treia oară şi judecătoarea Winston îşi făcu apariţia. Aranjându-şi roba lungă şi neagră, se aşeză pe scaunul din capătul mesei de conferinţe cu un aer de superioritate elegantă.
- Vă mulţumesc pentru că aţi răspuns invitaţiei mele. Femeia încărunţită deschise mapa din faţa ei. Aştept un telefon de confirmare, dar se pare că litigiul dumneavoastră a căpătat o întorsătură drastică. Se uită pe deasupra ochelarilor săi bifocali la fiecare din cei prezenţi.
- In funcţie de acest telefon, s-ar putea să descoperim partea responsabilă de furtul proiectului ce aparţine d-lui Danelli.
Uşa se deschise şi un grefier intră.
- D-nă judecător, sunteţi căutată la telefon de detectivul Miller.
- Este ceea ce aşteptam. Vă rog să mă scuzaţi. Vin imediat.
Tăcerea umplu încăperea. Ginger închise ochii şi număra în gând bătăile pendulei de pe perete.
- E o vreme splendidă, nu-i aşa? întrebă Robyn. Nu-i răspunse nimeni. Ce părere aveţi, retrogradează Broncos?
- Pentru Dumnezeu, Robyn! spuse Steven, suntem în plin sezon de baseball.
Ginger deschise ochii la timp ca să observe fruntea încreţită a lui Steven.
- Incercam doar să fac conversaţie, amice.
Ginger se uită către Vince. O privea fix, cu o expresie plictisită. D-l Calm, Rece şi Controlat. Indignarea fierbea înăuntrul ei. Cum putea el să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei? {tia că noaptea trecută nu fusese un vis. O sărutase aşa cum orice femeie visează să fie sărutată. Făcuse dragoste cu ea ca un bărbat îndrăgostit.
Ginger blestema destinul care o aruncase într-o situaţie atât de imposibilă. De ce se îndrăgostise de un om care reprezenta toate lucrurile de care se ferise în viaţa ei? De ce?

Ginger încerca să găsească răspunsuri studiindu-i linia fermă a obrazului, gura senzuală, părul negru ce-i cădea pe frunte. Cu excepția faptului că arăta cum nu se poate mai bine, își ascundea adevărata fire. Dar Ginger nu putea uita bărbatul tandru, sensibil, plin de umor, care se ascundea în spatele acestei fețe, oricât de indiferent ar fi încercat el să pară.

Judecătoarea reveni la fel de calmă cum ieşise. Ginger renunță să mai privească indiferența studiată afişată de Vince.

- D-le Danelli, i se adresă judecătoarea lui Vince, se pare că individul arestat noaptea trecută de detectivul Miller s-a hotărât să vorbească. A divulgat numele persoanei care l-a angajat. Vă spune ceva numele Duchaine?

- Renard Duchaine? întrebă Vince nevenindu-i să creadă.

Judecătoarea deschise un dosar şi încuviință din cap.

- Nimeni altul decât el.

Ginger îl văzu pe Vince ridicându-se încruntat.

- Am crescut împreună cu Duchaine. Familia lui era ca o a doua familie pentru mine. Cred că am petrecut mai mult timp în casa lor decât la mine acasă. Am fost cei mai buni prieteni până când proiectele mele au început să fie mai apreciate decât ale lui. Vince își frecă absent bărbia. Nici acum nu ştiu de ce, dar a început să mă discrediteze în fața profesorilor. Când asta nu i-a mers, a încercat să-i întoarcă pe şefii mei împotriva mea. Când a eşuat şi cu acest lucru, a reuşit să-mi mituiască fosta soție. Se întoarse şi o fulgeră pe Ginger cu o privire plină de ură. Mi-e ciudă că nu mi-am dat seama mai devreme că lucrezi pentru nenorocitul ăla.

Trăgându-şi scaunul, Ginger se ridică înfigându-şi unghiile în palmele transpirate.

- Nici nu-l cunosc pe Renard Duchaine. Nu ți-am furat eu proiectele şi nici nu lucrez pentru cel care le-a furat. Vocea îi suna mai tare cu fiecare silabă rostită. Ți-am spus de nenumărate ori că nu am nici o legătură cu nimic din toate astea.

Ginger ocoli masa şi se opri în fața lui Vince.

- Ce trebuie să fac ca să te conving că sunt nevinovată? întrebă ea împungându-l în piept cu degetul arătător.

Vince o privea cu o detaşare care o mânie şi mai tare.

- Nu te uita aşa la mine! strigă ea. Enervează-te! Urlă la mine! Arată-mi că te afectează cumva.

- De ce? întrebă el cu o voce ciudat de calmă.

- Ca să arăţi că trăieşti.

- Cine spune că trăiesc?

- Eu! Naiba să te ia! Ginger lovi furioasă cu pumnii în pieptul lui tare. Am văzut pasiune în ochii tăi. De ce distrugi tot ce e între noi? De ce pretinzi că relaţia noastră nu există? De ce?

- Ginger, termină! o avertiză Steven.

- Indepărtaţi-o de clientul meu! spuse avocatul lui Vince intrând.

- E nevoie să chem grefierul? întrebă judecătoarea cu o voce autoritară.

- Spune-i şi lui Ginger, se auzi vocea lui Robyn acoperindu-le pe celelalte.

O mână o apucă ferm de braţ, dar Ginger se desprinse furioasă.

- Ce trebuie să fac, îl întrebă încă o dată pe Vince, ca să-ţi demonstrez că sunt nevinovată? Să-mi dau viaţa pentru tine? râse amar printre suspine. Dumnezeule, în clipa asta aproape că-l ura. Ce vrei, Vince? Spune-mi doar ce vrei. Şiroaie de lacrimi i se scurgeau pe obraji.

Vince nu părea mişcat de izbucnirea ei sentimentală.

- Nu vreau... nimic... de la tine.

Ginger simţi cuvintele lui ca un cuţit înfipt în piept, dar după durere nu mai simţi nimic.

- Haide, Ginger!

De data asta nu se opuse când Steven o trase de lângă Vince. Nu mai putea. Nu-i mai rămăsese decât tristeţea.

- D-nă judecător, cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să amânăm pentru o altă zi, spuse Steven peste umăr în timp ce o conducea afară pe Ginger.

- Cred că e o idee minunată. Aveţi permisiunea mea. Sunaţi mâine la biroul meu. Acum ar fi cel mai bine să vă scoateţi clienta

de aici.

Ginger îl urma pe Steven în tăcere, asemenea unei oi rătăcite. Respira greu şi vocea îi tremura când vorbea.

- Unde mă duci?

- Acasă.

- Lasă-mă să merg la toaletă mai întâi. Aş vrea să-mi dau cu nişte apă pe faţă şi să-mi revin. Ginger îl privi în ochii îngrijoraţi. Te rog. Mi-e bine, serios.

- Bine, bine, încuviinţă el. Robyn, du-te cu ea!

- Nu sunt un bebeluş, oftă Ginger. Pot să-mi port şi singură de grijă.

- Nimeni n-a zis că nu poţi, adăugă Robyn. Dar eu chiar trebuie să merg, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Am băut prea multă cafea de dimineaţă, aşa că vei avea parte de compania mea, indiferent dacă vrei sau nu.

Faţa care o privea pe Ginger din oglindă nu semăna deloc cu ceea ce-şi amintea despre propria persoană. Lacrimile îi lăsaseră dâre umede pe obrajii palizi. Ochii îi erau roşii şi umflaţi, iar părul i se lipise de tâmple. Schiţă un zâmbet.

- Ştii, Ginger, se auzi Robyn dintr-una din cabine, cred că avem nevoie de o vacanţă.

Ginger nu se putu abţine să nu râdă. Cu cât îşi dădea silinţa să se abţină, cu atât râdea mai tare. Ţinându-se cu mâinile de stomac, reuşi să articuleze:

- Din cauza unei vacanţe am intrat în toate astea.

- Nu văd nimic amuzant în propunerea mea, spuse Robyn. Ieşind din cabină, se opri în faţa unei oglinzi. Asta, fără nici o îndoială, ar trebui să fie o vacanţă fără bărbaţi. Doar noi două. Scoase un ruj din poşetă şi îşi mai aplică un strat de roşu strălucitor pe buze.

Cu cât Ginger se gândea mai mult, cu atât începea să-i placă ideea.

- Ştii, aş avea în curând nişte timp liber. Hai să plecăm cât mai departe posibil. Am auzit că în Vermont e foarte frumos în perioada asta a anului.

Robyn puse rujul înapoi în poşetă, o închise şi apoi o scutură pe Ginger.

- S-a făcut partenere!

Cu un zâmbet ce-i ascundea durerea interioară, Ginger o urmă pe Robyn în hol. Steven era acolo, aşteptându-le încruntat.

- Ce tot râdeți acolo? Am fost gata să-mi risc reputația şi să intru peste voi.

- Ei bine, d-le avocat, dacă tot vă interesează, discutam despre vacanța pe care ne-am propus să ne-o luăm, îl informă Robyn.

Se uită către Ginger cu scepticism.

- Cred că glumiți! Cineva să-mi spună că e o glumă.

- Ce e rău în faptul că vrem să plecăm? întrebă Ginger neînțelegând ce-l deranjează.

- Doamnele mele, acest caz nu este închis. Si nici una dintre voi nu părăseşte oraşul până nu va fi. Ințelegeți? Cu degetul întins către ele, le vorbise ca unor copii, accentuând fiecare cuvânt.

Robyn îl bătu pe spate.

- Relaxează-te, avocate. Vom da dovadă de răbdare şi vom aştepta până când îl prind pe nemernicul responsabil de ruinarea vieților noastre. Ii făcu cu ochiul. Intuiția mea de femeie îmi spune că lucrurile se vor sfârşi curând.

- Mă bucur că ai atâta încredere, spuse Steven sarcastic.

- Hei! Voi doi, am avut parte de destulă ceartă astăzi. Aş vrea doar să merg acasă şi să uit că această dimineață a existat vreodată, suspină Ginger.

Steven avea măcar bunul simț să se arate ruşinat.

- Ai dreptate, spuse el luând-o de braț. Hai să plecăm de aici.

*

* *

Vince simți o strânsoare ciudată în piept când Ginger părăsi încăperea. Intr-un fel straniu, o admira. Indiferent ce se întâmpla, ea rămânea în picioare.

Numai Dumnezeu ştia că şi Vince se săturase de luptă, dar nu se putea abține. Ginger era slăbiciunea lui. Lupta era singurul mijloc de a se proteja pe care-l cunoştea.

- O să sun mâine la biroul judecătoarei, să văd când e noul termen. David Michaels, avocatul lui, stătea sprijinit în cot ca o ultimă mărturie a ceea ce se întâmplase.

Cum a putut spune acele cuvinte oribile? De ce nu-l oprise nimeni? Dar şi mai rău, cum nu se putuse opri el însuşi? Ginger îl detesta acum. La dracu', Vince se ura pe sine mai mult decât îl ura pe Renard Duchaine.

- Sună-mă şi pe mine, reuşi el să-i mai spună avocatului înainte să iasă pe uşă.

Treptele de marmură ale tribunalului reflectau soarele strălucitor al acelei zile de august, deranjându-l în acel moment. Cu coada ochiului, o văzu pe Ginger ieşind.

Işi dorea să se ducă la ea, dar picioarele îi erau ţintuite în acel loc.

Ea stătea numai la câţiva metri, părul blond strălucindu-i în lumina soarelui, iar faţa exprimându-i durerea purtată în suflet.

Să se ducă la ea?

Să îndrăznească să încerce?

O iubea pe Ginger. Avea nevoie de ea în viaţa lui. Totuşi, parcă exista o linie invizibilă care-i separa şi el trebuia să facă efortul s-o treacă. Ea încercase să treacă de bariera dintre ei. Acum era rândul lui. Păşi către ea având-i numele pe buze.

- Danelli!

Inainte ca el să poată spună ceva, cineva îl strigase. Vince îşi duse o mână la ochi apărându-se de razele soarelui care-l orbeau. Văzu o sclipire metalică înainte să se fi obişnuit cu lumina supărătoare.

Renard Duchaine stătea în capul treptelor, strângând în mână o armă îndreptată către el.

- Spune-ţi rugăciunea, Danelli! Nu vei mai fi niciodată mai bun ca mine.

Fruntea îi transpiră, o picătură scurgându-i-se în ochi. Ar fi vrut să se şteargă, dar raţiunea îi dictă să nu facă nici o mişcare. In spatele lui, mulţimea vocifera speriată.

- O, Doamne! Are o armă. Paşi repezi se auziră pe trepte, pe

măsură ce toți se împrăştiau.

Gura i se uscase.

- Renard, fi serios! Işi ținea palma ridicată încercând să se protejeze. Hai să discutăm!

Ochii lui Duchaine se măriră într-o căutătură dementă şi Vince văzu degetul apăsat pe trăgaci.

Moartea era aproape.

Vince o simțea, îi simțea gustul.

- De ce? Ce ți-am făcut eu? Credeam că suntem prieteni. Duchaine clipi dând din cap şi îşi linse buzele.

- Nu! N-am fost niciodată prieteni. Mi-ai luat totul. Totul. Părinții. Liz. Orice şansă de afirmare pe care am avut-o vreodată.

Dumnezeule, chiar credea că-i făcuse toate astea? Odinioară fuseseră ca frații.

- Proiectele tale erau bune, Renard.

- Dar ale tale au fost întotdeauna mai bune, nu-i aşa? Duchaine râse cu amărăciune. Nu voi permite să se mai întâmple. Ia-ți adio!

- Nu!

Cineva se aruncase peste el chiar când arma se descărcase asurzindu-l. Căzură împreună la pământ.

Vince se uită în sus şi o văzu pe Ginger pălind din ce în ce mai tare. A

- Imi pare rău, şopti ea înainte să închidă ochii.

Sudoarea îi acoperi cămaşa. Privi în jos.

- Isuse! Sânge proaspăt se revărsa în jurul lor. Uluit, Vince o ridică pe brațe ținând-o ca pe un nou născut.

Nu putea gândi.

Nu simțea nimic.

Doar stătea acolo legănând-o uşor.

Cineva ajunse la el şi îl scutură de braț. Vince îl ignoră şi continuă să privească fața ei palidă.

- Danelli, vino-ți în fire! îl îndemnă Steven îngrijorat. Ambulanța trebuie să vină. Ajută-mă să-i opresc hemoragia! Vince tresări ca după o palmă. Isuse! Stătea încremenit, lăsând-o pe Ginger să moară. Adrenalina îi crescu brusc. Rupându-şi haina, o

presă peste rana din piept. Cu mâini tremurânde, îi căută pulsul la gât. Se simțea. Slab, dar se simțea. Sângele trecu prin haina de pe rană.

- O, Dumnezeule, de ce? Inima îi zvâcni în piept.

Nu fusese niciodată mai neajutorat.

Sau mai disperat.

Haosul continua să domnească în jurul lui. O privire peste umăr îl asigură că Duchaine avea cătuşele la mâini şi era înconjurat de polițişti.

Steven o prinse de încheietură şi îşi privi ceasul.

- Unde dracu' e ambulanța aia?

„...să-mi dau viața pentru tine?

...viața pentru tine?

...viața pentru tine?”

Vince presă mai tare pe rană în timp ce cuvintele lui Ginger îi răsunau în minte. Lacrimi îi năpădiră ochii.

- Rezistă, iubito! Nodul din gât îl sugruma. Nu mă lăsa! Să nu îndrăzneşti să mă laşi!

Capitolul 12

Nu avea voie. Nu aici. Uşa se închise în spatele lui Vince, blocând mirosul de antiseptic. Personalul spitalului alerga în costume verzi, iar interfonul cerea prezența imediată a unui doctor la camera de urgențe. Lambriul gros de stejar îi suportă greutatea când se rezemă de el, refuzând să meargă mai departe în încăperea liniştită.

Lumânări pâlpâiau în capela mică a spitalului. Un nedorit sentiment de seninătate îl cuprinse. Inchizând ochii, Vince luptă cu senzația asemenea unuia care lupta pentru ultima răsuflare. Nu merita seninătate.

Imaginea lui Ginger, palidă, fragilă, conectată la fire şi tuburi ce duceau către aparate care ticăiau şi bâzâiau, îi reveni în minte.

Pieptul îl strângea. Respirația îl durea. Cu toate astea, Vince îşi dorea durerea, în locul calmului pe care i-l inspira capela.

Işi merita agonia.

Suferința.

Tortura.

Merita să zacă întins în acel pat de spital în locul lui Ginger. Ea era o victimă nevinovată a împrejurărilor. O victimă a urii şi dorinţei de răzbunare care-l stăpâniseră pe Renard Duchaine. De ce nu putuse să vadă adevărul mai devreme?

Nu ascultase. Văzuse lucrurile numai cum îşi dorea el să vadă. Nu existase nici o persoană în care ar fi putut să aibă încredere mai multă decât în Ginger. Acum o ştia şi el, dar nu-l mai ajuta cu nimic. Din cauza lui, fusese împuşcată şi acum se lupta cu moartea.

Dacă ar supravieţui acestei nopţi, ar fi un miracol.

Un miracol? Ce glumă. Imaginea lui Isus părea să-l vegheze. Compasiune şi înţelegere iradiau din ochii statuii de marmură. Vince pătrunse în capelă. O făcea pentru Ginger, îşi reaminti el. Numai pentru Ginger. Nu pentru că Dumnezeu ar interveni. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, şi avea multe rezerve în această privinţă, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Păşi pe covor şi se strecură pe al doilea rând de banchete. Un păcătos ca el nu avea ce să caute în primul rând. Renunţase cu mult timp în umă la religie şi Dumnezeu. Oricum rugăciunile sale nu fuseseră niciodată auzite.

Vince îngenunche cu mişcări nesigure. Işi împreună mâinile pentru rugăciune. Era din nou un băieţel - mergând în fiecare duminică la biserică însoţit de părinţii săi - sigur de faptul că Dumnezeu exista şi putea rezolva orice.

Totul.

„Dumnezeule mare, salveaz-o pe Ginger. Dacă o faci, îţi promit că am s-o iubesc şi am s-o protejez din toată inima, din tot sufletul... toată viaţa mea. Pentru tot ceea ce reprezintă ea, o iubesc, Doamne."

Vince tresări simţind o mână pe umăr. Inima îi bătu cu putere în piept. Privi faţa zbârcită a omului care-l speriase.

- Nu te-am auzit venind, părinte, reuşi el să spună.

Preotul îi surâse cu bunătate.

- Imi pare rău, sunt părintele O'Donnell. Arătaţi tulburat. Mă întrebam dacă nu cumva ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti?

Vince îl privea uluit, neputând să scoată vreun cuvânt.

- Mi s-a spus că ştiu să ascult. Ii zâmbi din nou.

Vince îşi simţi pieptul strâns şi îşi lăsă capul în jos.

- Mă aflu aici pentru... cineva foarte iubit. Mă aflu aici numai pentru ea - nimic mai mult. Privi în jur. Nu am mai fost într-o biserică de ani întregi.

- Desigur. Inţeleg. Asta se întâmplă cu mulţi care intră în această capelă. Ochii albaştri ai preotului parcă îl hipnotizau. Dar ceea ce cauţi tu se află în inima ta - în iubirea pe care o poţi oferi şi o poţi primi. Ai încredere în Dumnezeu, fiule! Restul va veni de la sine. Punându-i din nou mâna pe umăr, preotul plecă la fel de tăcut cum venise.

Vince stătea cu capul plecat, simţind înfrângerea. Muncise din greu să ridice un zid în jurul lui, destul de înalt şi puternic ca să-l ferească de suferinţă. Sau cel puţin aşa crezuse.

Ginger dărâmase zidul încet, încet, strat după strat. Şi acum un străin, un om în sutană, îi amintea adevărul pierdut - puterea binefăcătoare a dragostei. Dragoste pe care ea i-o oferise din suflet, dar pe care el o refuzase din teamă.

Copleşit de emoţie, rămase cu capul plecat.

Dar dacă Ginger nu reuşea să supravieţuiască...? Inima aproape că încetă să-i mai bată. Cum ar mai putea să trăiască fără ea?

„Ai încredere în Dumnezeu."

Putea fi atât de simplu?

„Ai încredere în Dumnezeu şi restul va veni de la sine."

Privea către statuia de marmură, rugându-se în tăcere. Se ridică şi păşi spre ieşire. Trebuia să creadă că Ginger va supravieţui acestei nopţi. Când se va trezi, îi va spune câtă nevoie are de ea.

Dacă îl va vrea.

Dar acum nu exista decât un mare „dacă".

Vince se întoarse pe coridorul spitalului. Interfonul urlă din nou:

- Cod albastru la Reanimare. Cod albastru la Terapie Intensivă.

Teama îl lovi cu puterea unui tren.

Inima îi bătu sălbatic şi sângele îi pulsă în cap, dându-şi seama că Ginger se afla la Terapie Intensivă.

Alergând pe coridor cât putea de repede, Vince se îndreptă către salonul ei. Evită cu greu două scaune pe roți şi un pacient care se plimba încet, cu un perfuzor după el.

Ca într-un coşmar, picioarele îi erau de plumb. Cu cât voia să alerge mai repede, cu atât membrele sale refuzau să se mişte. Ajungând în sfârşit la Terapie Intensivă, trase adânc aer în piept şi închise ochii. Ar fi vrut să se prăvălească pe podea şi să plângă ca un copil.

Nu era Ginger cea care avea nevoie de resuscitare. Simți milă pentru cel care avea nevoie, dar fu infinit recunoscător că Ginger, cel puțin pentru moment, rezista, cu ajutorul aparatelor la care era conectată.

Prin peretele de sticlă, îi privi corpul imobil întins în patul de spital. Prietena ei, Robyn, stătea pe un scaun lângă ea, vorbindu-i cu toate că Ginger n-o auzea.

- Cum se simte? întrebă detectivul Miller care apăruse lângă Vince.

Intorcându-se către el, Vince se sprijini cu spatele de geam.

- Nici o schimbare. Cu o oră în urmă, nu i-ar fi convenit să spună asta, dar după spaima trasă la auzul Codului Albastru, „nici o schimbare" suna ca un dar ceresc. Viața putea s-o părăsească în orice clipă.

- Renard Duchaine a mărturisit că nici una dintre ele nu are nici o legătură cu furtul, îl anunță Miller. Este acuzat şi de tentativă de omor. Dacă d-ra Thompson nu supraviețuieşte, Duchaine va fi condamnat pe viață. Au fost prea mulți martori.

Vince se cutremură la gândul morții.

- Va supraviețui, reuşi el să spună.

- Sigur că va supraviețui. Imi puneam numai problema „dacă". Detectivul îl bătu pe umăr şi plecă.

Simțind nevoia s-o atingă, să se asigure că respiră, Vince deschise uşa salonului ei.

O soră îi blocă imediat calea.

- Imi pare rău, o ducem jos pentru analize. Nu puteți intra acum.

In ciuda staturii ei mici, Vince o simțea ca pe o forță care se va impune. Si în acest moment nu avea energia s-o înfrunte. Era sleit. Văzându-se înfrânt, aruncă o privire către Ginger, se întoarse şi plecă în căutarea sălii de aşteptare şi a unei cafele.

Gustând din lichidul amar cumpărat de la automat, Vince se aşeză pe o canapea de plastic. Inchise ochii şi capul îi coborî pe speteaza tare. Oboseala îi cuprindea oasele asemenea ceții mişcându-se încet, în rotogoale. O să închidă ochii doar un minut, nu mai mult.

Respirația i se adânci.

Imagini îi apărură în minte. O femeie, departe, îi făcea cu mâna chemându-l. Stătea pe marginea unei stânci, părul blond şi rochia albă fluturându-i în briza uşoară. Era oare Ginger? Vince se apropie vrând să fie sigur. Femeia îl chema cu mâna ridicată, privindu-l cu tandrețe.

Era Ginger. Ii zâmbi şi zâmbi şi ea, dragostea strălucindu-i în ochii albaştri. Ginger trăia şi-l întâmpina. Il dorea în viața ei. Vince ar fi dorit să alerge la ea, dar picioarele îi rămâneau nemişcate. Incurcat, privi în jos. Două mâini ce răsăriseră din pământ îl strângeau de glezne.

Un nor negru acoperi soarele. Vântul şuiera în jurul lor, ținându-i departe unul de celălalt. Vince îi făcu semn să vină spre el. De nicăieri, Renard Duchaine apăru lângă ea. Deşi era întuneric, arma din mâna lui sclipea amenințător.

Vince voia s-o salveze, să-i spună să fugă. Ca şi cum trupul i s-ar fi transformat într-o statuie, nu se putea mişca, nu putea vorbi, nu putea face nimic. Trebui să rămână acolo şi să privească paralizat cum Duchaine ridică arma țintind-o pe Ginger şi, fără nici o remuşcare, apăsă pe trăgaci.

Vince se trezi brusc, vărsându-şi cafea rece pe mână.

- La dracu'! mormăi el scuturându-şi capul parcă pentru a scăpa de coşmar.

- Imi pare rău, n-am vrut să vă trezesc.

Vince îşi ridică privirea. In fața lui, pe cealaltă canapea, stătea o femeie încărunțită.

- Ginger? Femeia semăna incredibil de mult cu ea, dar era mai în vârstă. Şuviţe argintii îi brăzdau părul. Riduri îi apăruseră în colţurile ochilor şi în jurul gurii.

- Nu. Sunt mama ei.

- Cum se simte? îl cuprinse teama. Retrăirea ororilor în vis îl speriase. Viitorul îl speria.

- E încă jos pentru analize. Vom afla mai multe peste câtva timp.

Vince îşi îndreptă părul ce-i acoperea fruntea. Simţi un gol în stomac. Cum putea această femeie să stea în aceeaşi încăpere cu el fără să-l omoare pentru ceea ce făcuse?

- Doamnă Thompson, probabil că mă dispreţuiţi.

Femeia îşi lăsă capul pe o parte într-un fel care amintea de Ginger şi el simţi o durere în inimă.

- Ai dreptate. Ar trebui să te urăsc.

Vince trase aer în piept. Se aşteptase la asta, dar era surprins cât de mult îl dureau cuvintele ei.

- Totuşi, nu te urăsc. Nu mi-am dat seama cât timp am pierdut, până când nu mi-am văzut fiica întinsă pe un pat de spital. Ochii i se umplură de lacrimi. Il privea pe Vince, cu mâinile strânse în poală, ca şi cum amintirile erau mai mult decât ar fi putut suporta.

- De ce îmi spuneţi toate astea? întrebă el încurcat.

Ea vorbea atât de încet încât Vince trebui să se aplece ca s-o audă.

- Nu vreau ca fiica mea să aibă parte de singurătatea şi suferinţele pe care eu am fost nevoită să le îndur. Iţi cer iertare.

Despre ce vorbea?

- Să vă iert? Pentru ce? Totul s-a întâmplat din vina mea. Ii scăpase o parte din conversaţie în vreun moment? Preferă să privească în tavan mai degrabă decât spre ochii care semănau atât de mult cu ai lui Ginger.

Femeia se ridică şi veni către Vince. Aşezându-se lângă el, îl mângâie prietenoasă.

- Singura persoană vinovată este cea care a apăsat pe trăgaci. Nu aveai de unde să ştii că toate astea se vor întâmpla. Nimeni nu putea şti.

Vince se răsuci şi privi în ochii Evei, dincolo de simpatie şi înţelegere, dincolo de durere. Incercă să pătrundă în suflet - în adevăratele ei sentimente. Dacă ar fi fost fiica lui... la dracu', nu ştia ce ar fi făcut. Se luptă cu cuvintele.

-Acel glonţ îmi era destinat mie.

- Poate. Poate nu. Dădu din umerii ei firavi.

Vince o privi cu neîncredere. De ce încerca să răstălmăcească adevărul?

- Era duşmanul meu, spuse el arătând cu degetul spre propriul piept. Ginger nici măcar nu-l întâlnise vreodată.

- O! Dar eu nu neg că individul îţi voia răul. Numai că Dumnezeu lucrează pe căi misterioase. Poate că lucrurile nu evoluau în acelaşi fel dacă ai fi fost tu împuşcat.

Era pentru a doua oară în câteva ore, când era invocată prezenţa divină. Nu era sigur că era pregătit pentru aşa ceva.

- Despre ce vorbiţi? Avea din nou impresia că îi scăpase ceva. Ce ar fi fost diferit? Nu înţeleg.

- Dacă ai fi fost tu împuşcat, ţi-ai fi dat seama că o iubeşti pe fiica mea?

Vince închise ochii şi-i deschise imediat ce revăzu în minte trupul însângerat al lui Ginger. O iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva în viaţa lui.

- Aş vrea să fi fost eu în locul ei.

- Bineînţeles că ai vrea. Doar o iubeşti pe Ginger. N-ai fi aici dacă n-ai iubi-o. Şi ea te iubeşte.

Işi simţi bătăile inimii pulsându-i în urechi. Ginger îl iubea?

- V-a spus ea asta?

Eva îşi plecă din nou capul într-o parte. O intenţie de surâs i se juca pe buze.

- Nu chiar cu cuvintele astea. Trebuie să o înţelegi pe fetiţa mea, iar noi ne înţelegem perfect una pe alta. Poate că nu suntem întotdeauna de acord, dar fiecare ştie ce gândeşte cealaltă. Uneori comunicăm fără să ne vorbim. De Crăciunul trecut, mi-a spus că există cineva special pe care ar vrea să-l întâlnesc. Acel bărbat nu a mai apărut. Ginger s-a perpelit săptămâni întregi, ca un căţel

părăsit. Mâna ei o acoperi pe a lui Vince.

- Am dreptate când presupun că tu eşti acel bărbat?

Cu lacrimi în ochi şi având un nod în gât, Vince nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

- Imi pare rău că-ţi spun asta, dar la momentul respectiv m-am bucurat. Nu voiam ca ea să sufere. Ce proastă am fost, oftă ea. Absenţa ta din viaţa ei i-a făcut mai mult rău decât i-ar fi putut face vreodată prezenţa ta. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi, dar lasă-mă să-ţi împărtăşesc din experienţa mea, nu lăsa mândria să stea în calea dragostei. Demnitatea nu te va încălzi în timpul nopţii. Cu cât îi vei adăuga mai multe straturi, cu atât mai frig îţi va fi.

Vince se gândea la cât îi era de dor de Ginger, la dorinţa lui de a se strecura în patul ei de spital şi de a o îmbrăţişa pentru totdeauna.

- Nu mi-a mai rămas nici un pic de mândrie, murmură el.

- Foarte bine. E un sentiment total nefolositor. D-na Thompson se ridică si-i întinse mâna. Hai să vedem ce mai face fiica mea, mergem?

Când Vince se ridică, Eva îl luă de braţ ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru pe care l-ar putea face.

Intrară împreună pe uşile duble ce separau Terapia Intensivă de restul spitalului. In spatele geamurilor, o cohortă de medici şi asistente mişunau în jurul lui Ginger, ascunzând-o de privirea lui Vince. Simţi în coaste bătăile inimii. Robyn stătea în faţa uşii. Lacrimi i se scurgeau în voie pe obraji.

- O, Dumnezeule! D-na Thompson se desprinse de Vince şi alergă la Robyn. Ce s-a întâmplat?

Din spate, Vince o ţinu de umeri, gata să intervină dacă ar fi leşinat. Robyn îi privi şi începu din nou să plângă.

- Si-a mai revenit? o întrebă Vince scuturând-o uşor de braţ.

- Nu. Inceputul unui zâmbet îi lumină faţa. S-a trezit izbucni Robyn. In sfârşit s-a trezit.

Vince se simţi atât de uşurat, că aproape se prăvăli. Se sprijini cu fruntea de sticla rece, cu gustul propriilor lacrimi pe buze.

- Ce a fost mai rău a trecut.

Vince văzu un doctor în costum verde stând în faţa mamei lui

Ginger. Se apropie şi el cu paşi nesiguri.

- O vom mai ţine şi peste noapte la Terapie Intensivă, doar ca să fim siguri, după care o vom muta mâine dimineaţă în aripa principală. Puteţi intra, câte unul, doar cinci minute fiecare. E încă foarte slăbită. Orice aţi face, n-o solicitaţi prea mult!

Il priviră toţi îndepărtându-se şi intrând în camera asistentelor. Luă o foaie de observaţie şi începu să scrie cu gesturi rapide.

- Dumnezeule! Du-te tu primul, Vince. Eva îl împinse uşor către uşă.

Teama îl asaltă. Işi încleştă mâinile tremurânde şi dădu din cap. Ce i-ar putea spune? Cum ar putea să îndrepte lucrurile?

- Nu am dreptul.

- Ai toate drepturile. Iţi aminteşti ce ţi-am spus despre mândrie? Inima mea îmi spune că Ginger vrea să te vadă - vrea să ştie că îţi pasă. Si acum intră, înainte să mă răzgândesc!

- Bine, reuşi el să articuleze. Intră şi se uită către pat. Doi ochi albaştri îl priveau. Un zâmbet slab, tremurând, apăru pe faţa lui Ginger. Vince ezită, apoi făcu un pas spre ea. Ii mulţumi fiinţei de existenţa căreia se îndoise până acum.

- Iţi rămân dator, Doamne!

*

* *

Neliniştită, Ginger îl urmărea pe Vince aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Mâna care o cuprinse pe a ei era rece şi umedă. Era chiar Vince sau era doar un vis?

- Cum te simţi? şopti el, ochii lui verzi cercetându-i fiecare centimetru al feţei.

Nu avea puterea să-şi ridice capul de pe pernă, dar să-l aibă pe Vince lângă ea, cu ceea ce părea a fi dragoste strălucindu-i în ochi, era de ajuns.

- Mă simt minunat, murmură ea printre buzele uscate.

Aplecându-se, el o sărută pe frunte cu infinită tandreţe.

- Vince, şopti Ginger.

- Ce e? El îi luă mâna într-ale sale şi îşi lipi buzele de ea.

- Mă vei putea ierta vreodată?

O umbră trecu peste ochii lui.

Teama îi străbătu corpul lui Ginger şi buza de sus începu să-i tremure. El nu putea. Si de ce ar ierta-o? Nu-i adusese decât necazuri de când se cunoscuseră. Nu fusese decât o mincinoasă.

- Nu putem vorbi despre asta acum, Ginger. Nu ai destulă putere. Doctorul a zis...

- Nu-mi pasă ce a zis doctorul. Trebuie să ştiu acum. Mă ierți pentru că te-am mințit când ne-am întâlnit? Lacrimi i se scurseră pe față udând perna. El nu o iubea. Probabil se simțea doar vinovat pentru că ea încasase glonțul ce îi era destinat lui.

- Linişteşte-te, iubito. Te-am iubit încă de la prima ta minciună. Pe lângă asta, nu e nimic de iertat. Cel puțin din partea ta. Vince îşi trase scaunul mai aproape de ea. Mă întreb dacă tu mă vei putea ierta vreodată?

Bineînțeles că putea.

- Pentru ce? Spusese el oare că o iubeşte?

- Pentru că m-am îndoit de tine, pentru că n-am avut încredere în tine, pentru că nu ți-am propus din seara în care ne-am întâlnit.

In ciuda slăbiciunii, inima îi zvâcni în piept.

- Să-mi propui? Ce să-i propună? Să nu se mai vadă vreodată? Să uite amândoi că s-au întâlnit?

- Să-ți propun... îi aruncă zâmbetul diavolesc ce o făcea să se înfioare într-un fel despre care ştia că nu are nici o legătură cu medicamentele pe care i le administraseră doctorii.

- Să-mi propui? întrebă ea din nou.

Vince îşi trecu degetul pe buzele ei.

- Grăbeşte-te să te faci bine. Cred că o nuntă de Crăciun ar fi frumoasă, tu nu?

Pleoapele i se îngreunară.

- Oh, şopti ea, ăştia mi-au dat ceva medicamente. Am halucinații. Chicoti. Visez că tu vrei să te căsătoreşti cu mine. Nu e chiar un şut în spate?

- Numai că tu nu simți acelaşi lucru.

Ginger încercă să deschidă ochii. Printre pleoapele ei, imaginea lui Vince devenea confuză şi îndepărtată.

- Am vrut să mă căsătoresc cu tine încă de când m-ai sărutat prima dată. Dar toată lumea ştie că nu obţii întotdeauna ceea ce vrei. Un râs slab scăpă buzelor sale înainte să o cuprindă somnul. Ştiu că următorul lucru pe care mi-l vei propune va fi să mergem să schiem în luna de miere.

Capitolul 13

Un vânt rece îi lipea lui Ginger părul de faţă. Mirosul brazilor îi gâdila nasul. Işi şterse cu mănuşa zăpada de pe gene.

Potrivindu-şi clăparii, Ginger trase adânc aer în piept, împinse cu beţele în zăpadă şi îşi începu coborârea. Trebuia să recunoască faptul că se pricepea din ce în ce mai bine la schiat. Dar, chiar când încrederea în priceperea ei începuse să crească, un copil o depăşi trimiţându-i un nor de zăpadă cristalină în faţă.

Ginger, dezechilibrată, se aplecă uşor pe o parte, apoi se prăbuşi. Stătea întinsă pe zăpada rece, privind la cerul înnorat, când un bărbat se opri deasupra ei.

- Nu sta degeaba, spuse întinzând mâna, ajută-mă!

Bărbatul în costum negru de schi îşi scoase clăparii din schiuri. Le înfipse cu vârfurile în zăpadă ca să nu alunece, le scoase şi pe ale ei, apoi o prinse de mână şi o ridică în braţele lui.

- D-nă Danelli, spuse el tărăgănat, un zâmbet sexy jucându-i pe buze. Cum poate o femeie atât de necoordonată pe pârtie să se... coordoneze aşa bine în dormitor? Ridică o sprânceană în aşteptarea răspunsului.

- Chiar nu ştiu, D-le Danelli, chicoti Ginger în timp ce încerca să-şi frece corpul de al lui într-un mod cât mai sugestiv. Când îşi pierdu echilibrul, se prinse de jacheta soţului ei ca să nu cadă.

Vince râse şi o trase mai aproape. Cu o mână îi cuprinse talia, iar cu cealaltă îi ridică bărbia aplecându-se. Buzele sale le atinseră pe ale ei într-un sărut care-i încălzi şi picioarele, ameninţând să topească zăpada de sub ea.

- Mmm, murmură ea. Spune-mi D-le Danelli, ce căutăm noi pe pârtia asta îngheţată când ne aşteaptă un pat foarte mare şi cald în apartamentul matrimonial?

- Bună întrebare. Cine ajunge ultimul e un ou clocit! Dintr-o mişcare rapidă, Vince se desprinse de ea, sări pe schiuri şi dispăru în vale.

Grăbită, Ginger se strădui să-şi pună schiurile.

- Ah! Clăparii îi intraseră în legături şi începu să coboare. Ateriză din nou pe fund. Bărbaţii, bolborosi ea încercând să se ridice

cu o oarecare grație. Nu poți schia cu ei. Nu poți schia nici fără ei.

Reuşind în cele din urmă să coboare toată pârtia, Ginger îşi predă echipamentul şi urcă cu liftul către apartamentul lor. Strecurând cartela în încuietoare, deschise uşa şi văzu o sută de lumânări sclipind în întunericul încăperii. O cărare de boboci de trandafiri albi şi roşii o conduceau către dormitor.

Ginger o urmă. Vince stătea pe pat, rezemat de o grămadă de perne. Era acoperit de la brâu în jos cu un cearşaf alb de mătase, cu excepția unui picior îndoit pe care îşi sprijinea brațul.

Lui Ginger îi lăsă gura apă la vederea lui. Era atât de frumos, atât de devastator de sexy, atât de al ei şi numai al ei.

Ochii lui verzi sclipiră.

- De ce ți-a trebuit atâta timp? întrebă el într-o şoaptă seducătoare.

Ginger se hotărî să nu-i spună că se oprise la magazinul de cadouri. Ca să-l chinuiască, desfăcu uşor fermoarul pulovărului ei roşu. Urmărindu-i fața, ea îşi lăsă costumul să-i cadă de pe umeri, apoi pe podea. Stiu exact momentul în care el îşi dăduse seama că purta sub costum un combinezon de mătase de culoarea pielii.

Cu un zâmbet pe buze, Ginger descheie şi fermoarul pantalonilor, lăsându-i să alunece pe podea lângă pulovăr.

- Iubito, dacă nu vii în pat în două secunde, voi fi obligat să vin după tine.

Alergând prin cameră, Ginger zbură peste marginea patului şi ateriză peste el. O luă de talie şi schimbară pozițiile, el ajungând deasupra ei.

- Ştii ce-mi faci, doamnă?

- Bineînțeles că ştiu, şopti ea jucându-se cu un deget printre firele de păr de pe pieptul lui. Nu ai încredere în mine?

- Pe viață, iubito. Pe viață.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*

* *